

לחיפוש נצחיות רוח קדשו של אור האורות נחל נובע מקור חכמה

אברקשד

וצורה עשירה

הכנה
והתחזקות
לקראת קיבוץ תשפ"ז

פרויקט מאמרים וכתבות
מאירים ומעוררים
העוסקים בהתחזקות
לקראת הנסיעה הקדושה
לאומן על ימי ראש השנה

כתב יד עם
חלום מופלא

הוראת מוהרנ"ת ודברי
קדשו שהתקיימו
במלואם // על חייו
של החסיד רבי חיים
ליריסמאן במדור 'מי
תמימים'

איש כשר
פשוט

בניו וידידיו של ר'
אשר הכהן מלמד
משרטטים את דמותו
של היהודי הנסתר
שחבר לעובדים
הברסלבים

אברקשד

צו עיכוב יציאה?

ראיון מיוחד עם ר' שלמה מבית
שמש שהצליח לפעול את נסיעתו
לראש השנה ברגע שאחרי האחרון

עריקים וכיסופים

שלוש אברכים ש'תקועים' עם צו
מעצר בשיחה מרגשת על כיסופים
מעבר לחומות הברזל

יומן מסע

של חסיד חדש

המאמר שמסביר 'למה בכלל אני'
נוסע לאומן לראש השנה?

מצורף מודרן
אבקשה ראשוני
וייחודי מסוגו

לקראת הנסיעה לאומן
כל המידע לנסיעה כשרה,
מרומת ונעימה
ראיונות בלעדיים, מידע
עדכני וחיוזקים מיוחדים
בב בגליון

20

דבריו של מוהרנ"ת שהתקיימו בכוכבאם

מדור ימי המימים ממושיך בגלויים מיוחדים אודות תהלוכות חיים של תלמידי מוהרנ"ת // והודו: רבי חיים ליריסמאן זצ"ל

35

חילים בעבא ה' שלושה 'עריקים' פותחים את סגור ליבם ומתארים את הגענועים העזים ודרכי ההתחזקות לקראת הראש השנה המתקרב והנסיעה הנחשקת

שלושה 'עריקים' פותחים את סגור ליבם ומתארים את הגענועים העזים ודרכי ההתחזקות לקראת הראש השנה המתקרב והנסיעה הנחשקת

29

צו עיכוב נסיעה! שלוש שעות לפני סגירת הגולל על הנסיעה לאומן הופיעו דמויות הגענועים ששברו את כל החומות

שלוש שעות לפני סגירת הגולל על הנסיעה לאומן הופיעו דמויות הגענועים ששברו את כל החומות

14

ר' אשר חסיד בניו וידידיו של ר' אשר מלמוד מתארים את דמותו של היהודי הצנוע שהכיר לחבורת 'העובדים'

בניו וידידיו של ר' אשר מלמוד מתארים את דמותו של היהודי הצנוע שהכיר לחבורת 'העובדים'

יו"ל ע"י מערכת אבקשה
טל: 02-539-6363
פקס: 077-318-0237

©

כל הזכויות שמורות.
העתקת קטעי מאמרים, או תמונות, אך ורק באישור בכתב מהמערכת.

הגליון מודפס ע"י מ.א. הפקות דפוס - כל סוגי ההדפסות במחירים זולים לקבלת הצעת מחיר משתלמת במיוחד פנו לטלפון 052-7631367

עימוד ועיצוב גרפי: ח. חשין

לענן מיטן רעבון
עשינויות ברסלב
02.5.950.950
ענגלאנד 44.333.070.6610 אמריקע 605.615.7004

הכי מעניין. הכי מעודכן. אחי חזק!
• קו מוקד ברסלב •
02.999.3.148
שיעורים | עדכונים | ראיונות | תוכניות
077.22.787.12
151.8988.1307
4433.0613.0475

אשר ישראל
079.704.0073
אשר ישראל
718.362.8870
ענגלאנד
0330.350.3064

ענין קשה אבר קטן נכבד
א קלאדיקייט אין לעבן
אין חבן אסתר וילינג ורעגט אן מציאות. אסתר למעלה וחסד דר גאליש... וחסד ארץ יי גאס 15 וסעני?
02.560.7387

03.50.111.06
קו נבספה
— תקו של בני חשיבות —
נבספה
מורה
הפילה
שטימקן
ליאית אמיס

46 **ברסלב'ר מביא ברסלב'ר**
מדור להשקות אילנות

10 **יומן אישי של נוסע חדש/ישן מאמר**

50 **האם הוא צריך ריטליז?**
מדור במסילות הנערים

42 **ודוד רביעי ישובו הנה**
סיפור התקרבות מיוחד

לתרומות ושותפות
בבית אבקשה פנו עוד היום:
בארץ ישראל
02-6237686
בארצות הברית
845-650-9368

אם אתם שותפים ומכל סיבה שהיא לא קבלתם את הגליון לביתכם נא השאירו הודעה במספר 026237686 שלוחה 3

הכרח יוצא לדרך!

כל כך מהר חלפה שנה שלימה, חודש אב של תשפ"ו כבר מתקרב לרובו והנה אנחנו בפתחו של עוד ראש השנה.

בליבו של כל יהודי שמור מקום של פחד ליום הדין של השנה, אך נוסף בליבו רגש של שמחה עצומה, בבחינת 'וגילו ברעדה'. הלב מתרגש להיזכר בכך, שהנה נזכה לקיים שוב פעם את ציווי הקדוש של אור האורות, ונבוא בגופינו למעמד ההכתרה, יחד שבטי ישראל, להמליך עלינו את מלך מלכי המלכים.

כפי שהתרגלנו בשנים האחרונות, יחד עם השמחה הגדולה מגיע גם גל של חששות: האם אכן נזכה להיכלל בקיבוץ הנורא של הרבי? הייתכן שהבעל דבר ישקוט על שמריו כשהוא רואה בעיניו את תיקון כל העולמות קורם עור וגידים ולא ינסה להפריע?

איש לא יודע מה יילד יום. כל בחור צעיר שבימינו כבר שבע מתלאות הדרכים כאיש זקן ושבע ימים. המניעות שמתחדשות ומשתנות משנה לשנה, הצליחו להסביר לנו שלעולם לא נדע מה תטמון בחובה השנה הבאה, כל ראש השנה והתיקונים שלו.

לאמיתו של דבר, אין בכך שום חידוש, מאחר שעל ההתקבצות אצלו אמר הרבי 'אין דבר גדול מזה', ברור שהקשיים והמניעות בדרך לשם ייראו גם כן כאילו הם עצומים וקשים מנשוא. וכפי שלמדנו רבינו, דווקא מתוך ההרחקה וההסתרה שמביאות עמם המניעות יתגלה ביתר עומק שגב קדושת ראש השנה העולה על הכל, ואין המניעות אלא בשביל להגדיל את החשק כפי עוצם מעלת הנחשק.

בגיליון זה אנחנו יוצאים בפרויקט ה'כרוז' הגדול, ובו מאמרים וסיפורים, דיבורים והדרכות פשוטות שהובאו עלי גיליון להודיע ולגלות לכל מי שסר למשמעתו - שלא יעדר איש! כדי להיזכר מחדש שגם השנה כולנו יוצאים לדרך עם כל הברען והאמונה, מן הצפון ועד הדרום, אנחנו מתכווננים לצאת אומנה לחסות תחת כנפיו של רבינו נחל נובע מקור חכמה.

בואו ונצא לשוח בין עלי הגיליון. אנחנו מזמינים אתכם להזיל דמעות כמים עם ר' שלמה מצפת כשגילה כי הוא מעוכב יציאה ומנוע מלנסוע לראש השנה, נצלול למכתבו של הנוסע החדש/ישן שמסביר מה קרה לנסיעה שלו מאז שנת הקורונה... ונקשיב להמיית לבם של שלושה עריקים קדושים הזועקים 'מפחד אויב תצור חי'.

ולא סיימנו כאן, נקרא אודות קורות חייו העלומים של אחד מתלמידי מוהרנ"ת שלא הרבה ידוע אודותיו, הלא הוא החסיד רבי חיים ליריסמאן. ולראשונה החודש, נקבל הדרכה מזווית אחרת למציאות מורכבת של ילד שובב שזקוק לטיפול תרופתי ועוד אוצרות מאירים שמחכים לכם כאן בפנים.

גולת הכותרת של גיליון זה הוא ללא ספק המדריך המיוחד 'בהירות בדרך' עליו לא נרחיב כאן אלא רק נשלח אתכם להפוך את הגיליון ולצלול לעולם חדש שלא הכרתם.

קראו ותחי נפשכם

המערכת

כשאתה קונה
כרטיס טיסה

תן להם את
הכח לשלוח
אותך לרבי
לראש
השנה!

'אבקשה לבית'
המגזין שיכנים את
האור של הרעבינס
ראש השנה לכל
בני הבית

הצטרף עוד היום
0534-123-065

אתה לא עוד אחד בראש השנה של הרבי אתה ה'אחד' – הראש השנה בעצמו!

רגשות הלב הנואים מאליהם לקראת הקיבוץ הקדוש

להגיד את האמת, באותו רגע לא הייתה לי הרבה סבלנות אליו. עניתי לו בעברית הרצוצה שלי: "רבינו רק רוצה אותך... כמו שאתה. הוא יכול לעזור ולתקן אותך."

הוא הסתכל עליי במבט מזוגג ושאל: "אתה יודע מי אני?! מה עברתי?!" מפגשים כאלה לא קורים לי בדרך כלל. אני פשוט לא מהאנשים שסיפורים כאלה הם חלק מהשגרה שלהם, ולכן מה שקרה לי באותו יום היה חריג במיוחד. אבל אז, משום מה, זה גרם לי שהרגשתי רחמנות עליו ובמקום להמשיך ללכת, עצרתי ואמרתי לו: "לכולנו יש סיפור, אחי." הוא משך אותי הצידה, דמעות בעיניו, והוא החל לספר לי כיצד החיים שלו התפרקו. הבית שלו... בעבודה... החברים... כל כך הרבה התרסקויות שיהודי אחד קטן יכול לעבור... אפילו בדרך לאומן הוא רב עם כל מי שהיה סביבו. במילים פשוטות, הוא היה במקום לא פשוט. ואז הוא שאל אותי את השאלה שבאמת ישבה לו על הלב: "אתה באמת חושב שרבינו צריך אותי כאן?!"

אמרתי לו כמה מילים. אניני יודע אם הן חדרו ללבו. היה ברור שהראש שלו לא היה לגמרי שם. לפני שנפרדנו אמרתי לו: "תחזיק מעמד! אל תתייאש, אחי! גוט יום טוב."

בליל שני של ראש השנה נכנסתי שוב לציון. והנה אני רואה אותו. יושב בשקט על אחד הספסלים, לבוש חולצה לבנה, ואומר תהילים ברצינות ובכוונה. אז הוא כבר היה נראה רגוע ומפוכח, מתפלל בדבקות. עברתי לידו, איחלתי לו "גוט יום טוב", והוא הסתכל עליי בנימוס... ראיתי שאין לו שמץ של מושג מי אני.

המשכתי ללכת, ופתאום הבנתי משהו. כל מה שגילו לנו הצדיקים הקדושים, ובפרט כל מה שגילה לנו רבינו על כוחו הגדול, על תיקוני ועל ראש השנה שלו, לא נועד רק כדי שנדע שהוא עושה עבורנו את כל זה. רבינו מגלה לנו שכל התיקונים הללו נעשים דווקא על ידינו. כשאנחנו עושים את מה שהוא לימד אותנו לעשות, אנחנו עצמנו הופכים להיות הגלגלים במנוע הגדול של רבינו!

רבינו אמר שכאשר תורתו תתפשט בעולם אפשר כבר להתכונן למשיח. אבל איך באמת התורה שלו מתפשטת? דרכנו. בכל פעם שיהודי יוצא להתבודדות, פותח ספר של רבינו, אומר תיקון הכללי, נוסע לראש השנה, מחזק משהו, או פשוט משתדל להיות את העצות של רבינו באמת, אלו אינם סיפורים שוליים שמוסיפים לתמונה הגדולה, אלא כל אחד מהם הוא בעצמו שלמות של תיקון, שאין כמותו בשום מקום אחר. הרבי הבטיח שכל מי שיבוא על ציונו הקדוש ויאמר תיקון הכללי, יוציא אותו משאול תחתיות. וייתכן מאד שאחת הדרכים שבהן הוא מקיים את ההבטחה הזאת - כבר בעולם הזה - היא דווקא דרכנו. דרך אנשים פשוטים. דרך שיחה אקראית ברחוב פושקינה. דרך כמה מילים שנאמרו בלי לתכנן מראש. דרך החיים שלנו, שהופכים לכלי שדרכו מגיע האור של רבינו לעוד יהודי.

אז הבנתי עד כמה טעיתי בתחילת הדרך. כשהטרידה אותי השאלה 'איך ייתכן שאדם אחד קטן יכול להיות משמעותי בתוך עשרות אלפי אנשים?!' אבל עכשיו הבנתי את התשובה. יכולים להיות כאן עשרות אלפי יהודים, אך כל אחד ואחד מהם הוא בעצמו ה'ראש השנה של רבינו'.

ערב ראש השנה תשפ"ה, אומן.

בקושי הצלחתי לפקוח את העיניים. כל הגוף כאב מהדרך הארוכה. מבעד לחלון כבר יכולתי לזהות את הבניינים המוכרים, את השלטים, את תחנת הדלק. ברוך ה', אחרי מסע מפרך של יותר משלושים

הגענו סוף־סוף לאומן.

אה... רבינו הקדוש! הייליגער רבי! אני מתמלא בשמחה ובהתרגשות. אני מרגיש כמו ילד שחזר הביתה.

הספרינטר שלנו פונה לרחובות הצרים המובילים לרחוב פושקינה. השעה 4:37 לפנות בוקר, אבל הרחוב הומה כאילו אמצע היום. אנשים זורמים לכל הכיוונים. יש מי שרץ בפאות רטובות להספיק את מנין הנץ, יש מי שמתעכב במחסומים ומנסה לסדר אישורים כאלו ואחרים, ויש את אלה שהגיעו עכשיו, כמונו, גוררים בעייפות את המזוודות על הכביש המשובש בדרך לדירה.

באמת, אני כל כך שמח להיות כאן. אבל פתאום עולה בי תחושה אחרת לגמרי. אני מרגיש כל כך... קטן.

בבית אני יודע מי אני. יש לי את החברים שלי. אנחנו הולכים יחד לבית הכנסת, לומדים יחד, מדברים יחד. אני מרגיש שאני חלק ממשהו, שיש לי מקום, ומרגיש שאני תורם את החלק שלי. אבל כאן? עשרות אלפי יהודים. כל הסוגים וכל הגוונים. כל כך הרבה ברסלבים. ואני? בסך הכל 'עוד' איזה אדם אחד קטן בתוך כל המערכת האדירה הזאת.

כמוכן שאני מזכיר לעצמי את דברי רבינו ורבי נתן, שכל יהודי שמגיע עושה "ריבוי הבתים" במספרים שאין להם שיעור, ושכל אחד שמשתתף בקיבוץ של ראש השנה משלים את ראש השנה של רבינו. כל ה"דיבורים" הנפלאים ששמעתי במשך השנים מאז שהתקרבתי לברסלב עוברים לי בראש. אבל אם להיות כנה... משום מה, הפעם הם לא מצליחים להבעיר את הלב שלי מחדש.

כמעט בלי לחשוב אני מוציא את הטלפון ומתקשר לחבר קרוב, פתאום יש לי צורך עז לשתף מישהו שיחזק אותי ויסביר לי מה זה אומר בכלל 'להגיע לרבי'. אבל השיחה עוברת ישר לתא הקולי. ברור. הוא כבר שעות בציון, מתפלל ולומד, ואני רק עכשיו הגעתי...

אני מנסה להשתיק את המחשבות. "תהיה תם", אני אומר לעצמי. "די לחשוב כל כך. פשוט תעשה את מה שצריך." אני רץ למקווה, ולאחר מכן מוצא את עצמי נדחק בין אלפי אנשים בתפילת שחרית בציון. שירה מכל עבר, תנועה בלתי פוסקת, צפיפות שקשה לתאר. אני מנסה להתרכז, אבל הולך לאיבוד בתוך כל ההמון. בשלב מסוים אני מפסיק לנסות. מכסה את הפנים בתיקון הכללי... ופשוט בוכה.

בערב ראש השנה אחר הצהריים, אחרי שזכיתי ברוך ה' לקצת מנוחה, אני עושה את דרכי שוב אל הציון, לחטוף עוד כמה דקות לפני כניסת החג. אני הולך ברחוב פושקינה העמוס, ולפתע עוצר אותי בחור צעיר, אולי בן עשרים ומשהו. עוד לפני שהוא פותח את הפה אני מריח את ריח האלכוהול שנודף ממנו.

"צדיק", הוא אומר לי, "תגיד לי, מה רוצה רבינו ממני?"

ישערי ציון אשר אהבתי

יום מן ראש השנה

כל מה שאתה צריך! בראש שקט!

נסיעות:
משדות התעופה

סעודות:
הכנסת אורחים 'אזמין'

לינה:
בקריית הלינה

טיסרות:
סדיר וצ'רטור

דור צדיקים
רשות מנהל עובדים

02-54-10-100

ניתן להזמין כל שירות בנפרד חייג עכשיו ☎

אבן הטוען

צריך לכתוב מאמר

רבינו ז"ל שעל גזרה זאת צריכין לגזור תענית ולצעוק ולזעוק להשם יתברך יותר מכל הגזרות, כי גזירה זאת היא צרה גדולה מכל הצרות ורעות בעולם" עכ"ל.

סוף דבר. כמדומני שנון מאוד לקיים בקשתו של ר' איצ'ה ולכתוב מאמר מפורט בענין זה כדי שזה יזרז בס"ד את הציבור לעמוד על המשמר בענין נשגב זה הכולל בברכה נאמנה פעה"ק ירושלים

עמרם בלוי

תגובת המערכת:

ייש"כ על ההערה החשובה.

אכן, לאור התעוררות ודרישת הציבור, אנו מתכננים לבאר את הנושא עלי גיליון בתקופה הקרובה.

לא לחכות לרגע האחרון!

אליכם נפשות היקרות החפצות להתקבץ בקיבוץ הק' אקרא!

בירחון האחרון (תמוז) העיר אחד מאנ"ש את תשומת ליבנו ע"כ שצריך להתגבר ולצעוק אל ה' על דבר הקיבוץ הק' הממשמש ובא, בפרט על בני הנעורים שהסט"א מתפשטת עליהם ביותר למנעם מלעלות לציון הק' וכו'. אשר ע"כ נתעורר לבי לעורר את לבות אנ"ש ע"כ שהיות שבשנה העברה היו כמה מאנ"ש שבלא יודעין מצאו את עצמם שוהים בארה"ק במקרה הטוב, או בכלל הצבאי במקרה הפחות טוב, כשבפעולה קטנה מבעוד מועד היו יכולים למנוע זאת מעצמם ולשבור המניעה, אשר ע"כ עורו והתעוררו מעתה ועשו כל מה שביכלתם לשבור כל המניעות המונעים מלהתקבץ על הציון הק' מיכל זלוטניק ירושלים

ב. ב"ה הוקם ארגון ושמנו לשכת המידע אשר שם לו למטרה לעמוד לעזר לאנ"ש בענין זה במס' 0747956288

חזקו ואמצו ואל תהיו כפיל הגדול שאינו יודע מכחו ואפילו כשמשכהו בחטמו העכבר לא יבעט בו וכל זה מחמת שטות שאין יודע מכחו.

לכבוד מערכת' אבקשה' דחסידי ברסלב יצ"ו. אחדשה"ט.

הנה נזדמן לידי גליון 'אבקשה' מחודש תמוז תשפ"ו שבו מובא מכתבו של ידידי ר' איצ'ה קאפ הי"ו מעיה"ק צפת, המעורר על מה שלאחרונה נעשו שינויים בבתי הת"ת להכניס לימוד חכמות חיצוניות ומבקש מאת המערכת לכתוב מאמר בענין זה.

אוי לדור שכך עלתה בימיו, שנעצה סכין ההשכלה גם בלב היהדות הנאמנה, אותם ששמרו גם בזמנים הכי קשים על דרך ישראל סבא ודוקא כעת 'הותרה הרצועה' להכניס צלם בהיכל.

כבר הזהיר ע"ז הרבה מורנו הגה"ק מוהרנ"ת מברסלב זיע"א וכמו שכתב בספרו ליקוטי הלכות (חו"מ הל' גביית חוב מיתומים ה"ג אות ה') וזה לשון קדשו: "ובפרט הצרה הגדולה מכל הצרות אשר התגברה עכשיו חכמת הפילוסופיא חכמות חיצוניות והתחילו ללמד נערי בני ישראל חכמות ולשונות העכו"ם אשר הלואי היו קוברים אותם בחייהם בוודאי היה טוב יותר ויותר □ ואחר כך מבטלין אותן לגמרי ולומדים אותם הבל מעשה תעתועים שהם חכמות ולשונות שידע היכן כוש עומד במפת העולם אוי להם! אוי לנפשם! שהם אומרים שדין הקדוש של 'המחליף פרה בחמור' אין צריך הנער לידע, ושטות הזה כמה זנבות יש להתולעים הנמצאים בארצות הרחוקים זה צריך הנער לידע..." עכ"ל.

וכן כתב בספרו לקוטי תפילות (תפילה ל"ז) "ושמור אותנו בעת צרה הזאת בעקבות משיחא והצל ומלט נפשנו ונפש בנינו ובנותינו שלא נעסוק לעולם בשום חכמה חיצונית כלל" עכ"ל (וכן יש עוד תפילות רבות על כך).

וכן איתא בס' חיי מוהר"ן "פעם אחד נשמע שהקיסר יר"ה רוצה לגזור ח"ו כמה גזרות על ישראל (שקורין פונקטן) ונשמע אז שגזירה אחת מהם הוא רוצה שיהיו ח"ו ישראל מוכרחין ללמד בניהם חכמות ולשונות. ואמר

בעקבות "ההתבודדות בלב הסוואנה".

לקוראי אבקשה היקרים
אחר דרישת שלומכם הטוב
ברצוני לכתוב כמה מילים, בעקבות
הררי התגובות שקיבלתי בעקבות
הסיפור "ההתבודדות בלב הסוואנה".
ב"ה קיבלתי תגובות רבות מספור,
על הסיפור המדהים, הכולל בתוכו
הכל. צעקה. אמונה. תקווה. והרבה
התבודדות ודיבור עם השי"ת.

לשאלת רבים בעניין הסיפור, האם
אכן אמיתי הוא, או שמא מבוסס על
אמיתי, או אולי היה יכול להיות...

מדובר ביהודי שחי בינינו. גר
בירושלים. חיתן חלק מילדיו. ועוסק
בעבודת השם בתורה ותפילה,
וקצת מהיום עושה לפרנסתו. הוא
סיפר לי את הסיפור לפרוטרוט עם
כל הפרטים, השמות, התאריכים,
והמקומות, שאת חלקם נאלצתי
להסתיר כדי לא לחשוף את שמו.

אך כל הסיפור היה גם היה. כך שדי
נצמדתי לעובדות של הסיפור כמות
שקרה, למעט דברים פעוטים שהיו
יכולים לחשוף את האדם, כמו שמו
או מקום מגוריו המדויק, אך את
כל הנסיעות וה'טוילים' סיפרתי כפי
שסיפר לי אותו יהודי צדיק (כמובן,
תוך הרחבה של התיאור והרקע, כדי
ה' הטובה עלי). מטבע הדברים אנו
במערכת שומרים על בקשת המרואיין
שלא לחשוף את שמו מטעמים
מובנים.

היות ו'שלומי' ניאות לכך, באם יש
יהודי שמרגיש שיש לו צורך בפגישה
עמו, בכדי לחזק נשמה תועה וכדומה,
ניתן ליצור קשר עם המערכת.

תבא עליכם ברכת טוב

סופר אבקשה, נחמן כ"ץ

שימו לב למספר החדש

ניתן לשלוח מכתבים למערכת למספר פקס 0773180237 יש להקפיד על כתב ברור וקריא,

כמו כן ניתן להשאיר הודעה למדור זה בקו אבקשה במספר 026237686 שלוחה 6 נא להקפיד על השארת הודעה ברורה

בין אדם
לחבירו
במשנת
הנחל טובע

הרה"ח ר'
אליעזר סאוויצקי
שליט"א

אהבת חסידיים

הדוגמא של ר' יונה לבל והפידוש המופלא של הרב מטשעהרין נותנים ביאור חדש למצוות החסד והיחס לזולת

שאלה: כשאנו באים להתחזק בעניין מדת החסד וגמילות חסדים צפה אצלינו מיד שאלה קשה: עד כמה אנחנו צריכים להתאמץ ולהיטיב עם האחר? מה השיעור להתאמצות עבור הזולת וכיצד נוכל לדעת שאנחנו אכן מקדישים את היחס הראוי עבור זה, ובד בבד לוודא שזה לא יפגע בנו, בעצמנו. כיצד נזכה לקיים את מאמר חז"ל ש'גמילות חסדים אין לו שיעור', האם אין לכך כל הגבלה?

זה מה שרבינו הקדוש מלמד אותנו בתורה ה' כי צריך אדם לומר 'כל העולם לא נברא אלא בשבילי', נמצא - כשהעולם נברא בשבילי, צריך אני לראות ולעניין בכל עת בתיקון העולם... " זה שהעולם נברא בשבילי אין זה כדי שכולם ישרתו אותי, אלא משום שאני חלק מכל מה שקורה בעולם, ואם העולם צריך משהו, אז זה הופך לצורך שלי בעצמי, ולכן אני דואג לזה ומתפלל על זה.

דברים שאין להם שיעור

וכשזו ההסתכלות, אזי אין למצווה זו שיעור, כיוון שהאדם בעבור צרכיו והנאותיו מוכן להקדיש את כל חייו ואם כן כשצרכיו של החבר הם צרכי בעצמי - גם להם אין שיעור כלל.

כמובן, אין הכוונה שאדם צריך למסור את נפשו ולתת את כל אשר לו בעד חבירו, אלא רק שצרכי חבירו יהיו חלק מצרכיו, וכמו שבצרכי האדם בעצמו הוא צריך לשקול כל דבר ולראות כמה להשקיע בכל דבר, כי הרי אם הוא ישקיע יותר מדי באחד מצרכיו הוא יכול לגרום הפסד במקום אחר, הוא הדין בצרכי החבר זו דאגה שלי ואעשה כל שביכולתי לעזור לו.

בספר המידות (צדקה אות ס"ג) מביא רבינו "גדולה גמילות חסדים מן הצדקה", וניתן לבאר זאת לפי דבריו של המהר"ל שמשביר, שכשאדם נותן צדקה, בסופו של דבר יש נותן ויש מקבל, ואם כן אפילו שאחד עוזר לחבירו אין ביניהם אחדות גמורה, מכיוון שסוף כל סוף המקבל לא מרגיש את אותה הרגשה כמו הנותן, אבל גמילות חסדים לא שייכת דווקא כשאחד מהם הוא עני והשני עשיר, גמילות חסדים הוא שכל אחד עוזר לחבירו במה שהוא נצרך פעם זה עוזר לזה, ופעם להיפך, גמילות חסדים אמיתית הוא שכל צורך של כל אחד הוא הצורך של שניהם ולכן גמילות חסדים אמיתית בונה אחדות אמיתית.

לעובדא ולמעשה:

גמילות חסדים לא מתפרשת לפי מה שאני עושה בשביל חברי אלא לפי מה שאני מרגיש שאני צריך שיהיה לו מה שהוא צריך, ולכן כשרואים שהחבר צריך איזה דבר, במקום לחשוב אם אני יכול צריך או מחוייב לעשות ועד כמה, תרגיל את עצמך לחשוב, שאם החבר צריך את זה, אני גם כן צריך שיהיה לו מה שהוא צריך.

לאחר שהצורך שלו ייגע בליבנו, המחשבה על הדרך שבה נוכל לסייע לו - בעצמנו או באמצעות השתדלות אצל אחרים - תבוא כבר מאליה, מתוך חיבור ואהבה אמיתית. שנזכה.

נתינה ללא תנאי

בכדי לנסות ולהבין זאת, נביא את הסיפור הבא. בשנת תרצ"ו, עלה החסיד ר' משה בורשטיין לארץ ישראל יחד עם רעייתו ותינוק קטן, בחוסר כל, בלי כל אמצעים. בחסדי ה' הוא פגש את ר' יונה לבל מיקירי אנ"ש, שהתרגש כל כך לראות חסיד המשווע לעזרה, ועל אחר יצא עמו להביא את בני ביתו הנה. ללא שהייתה להם כל הכרות מוקדמת הוא הכניס אותו לביתו הקטן וחילק את הבית לשתיים, הוא הקדיש חדר פרטי לר' משה ומשפחתו, וגם דאג להם במסירות עד שאחרי כמה ימים הם הסתדרו בדירה משלהם.

זוהי דוגמא לגמילות חסדים שאין לה שיעור. הנה, אדם שכמעט אין לו מספיק מקום למשפחה שלו, מחלק את ביתו ודואג לצרכיו של בן אדם שלא הכיר אותו מעולם! וכל זה נעשה בפשטות וטבעיות, מבלי לחשוב אפילו כמה דקות, זה היה לו פשוט - הרי ר' משה ומשפחתו צריכים מקום לגור!

ואהבת לרעך כמוך - ממש?

אין זוכים לזה? ומאיפה בא הכוח לעשות חסדים כה גדולים ובפשטות כזאת? הרב מטשעהרין בסוף ספרו 'זמרת הארץ' מגלה לנו את הסוד, הוא שואל את הקושיא המפורסמת על המצוה של ואהבת לרעך כמוך, "כי לכאורה איך אפשר לקיים זאת, הלוא אדם 'קרוב אצל עצמו' ואיך אפשר לאהוב את חבירו כעצמו ממש?", והוא עונה ומסביר ש"נפשות ישראל נכללים באמת כולם באחדות הפשוט יתברך - עד שזוכין על ידי זה לאהבת ה' באמת וגם לאהבת חברים באמת, עד שהם בבחינת אחדות לגמרי, כי 'אהבה' בגימטריא 'אחד' כמובא".

נסה לבאר את הדברים, 'אהבה' אמיתית, כזו שאינה תלויה בדבר, באה מכך שהאדם רואה את עצמו כ'אחד' עם חבירו. כלומר, כל עוד שהאדם יראה את חבירו כמציאות נפרדת, אם כן, אפילו אם הוא אוהב את חבירו ואפילו אם הוא בעל חסד גדול, תמיד תישאר אצלו השאלה, מה השיעור? עד כמה אני יכול לעשות או חייב לעשות בשביל אחר?, נכון שאני רוצה לעשות הרבה חסד, אבל בכל זאת, אני צריך לחשוב על עצמי והלא 'חייך קודמין' וכדו'.

אבל ברגע שאדם מבין ש'אני' ו'חברי' זה מציאות אחת, ואם לחברי אין בית - אז גם לי חסר בית, אז ההרגשה היא: 'אני צריך בית' (בשביל חברי), וכן בכל דבר, וממילא אין גבול למה שאדם מוכן לעשות 'עבור עצמו', והרי צרכיו של חבירו - צרכי עצמו המה.

הבטח עכשיו
את מקומך
במתחם הקומה
והכול ביותר

מכירת הכרטיסים ל'קרית הלינה אומן' - ראש השנה תשפ"ז בעיצומה

מרכז הזמנות ומידע 052-7178707

ב"ה ישראל:

ירושלים:	הר"ר בנימין גבאי הי"ו 050-4146170
	הר"ר אופיר עושרי הי"ו 052-7178707
בני ברק:	הר"ר דוד קרליבך הי"ו 054-8431895
בית שמש:	הר"ר אופיר עושרי הי"ו 052-7178707
ביתר עילית:	הר"ר יצחק גולדשטין הי"ו 052-7692687
מודיעין עילית:	הר"ר נתן ברמץ הי"ו 052-7640256
צפת:	הר"ר נחמן גלנט הי"ו 052-7649210
	הר"ר יעקב ברזסקי הי"ו 050-4110893

מכירה בלעדית אצל

נתיבים טורס
02-6338444

דרך צדיקים
02-5410100

וכן אצל הרשמים בכל רחבי הארץ

המתחם יפתח ביום שלישי כ"ו אלול תשפ"ז בשעה 9 בבוקר.

המתחם יסגר ביום שלישי ד' תשרי תשפ"ז בשעה 9 בבוקר.

חובה להצטייד במצעים!!!

הכניסה לקרית הלינה אך ורק למבוטחים בביטוח רפואי

מס תייר אינו כלול בכרטיס, וישולם באופן פרטי

**לתשומת
לבך**

ה'מה אני? נוסע גם השנה לאומן...?

יומן מסע אישי מטלטל של נוסע חדש/ישן...

שמע ורשם: נחמן ישראל סטארט

במובן הפשוט ביותר - במהלך השנה זכיתי לפקלאות של ישועות, עד שכל קושי הדרך התגמד. הייתי בטוח שידה הארוכה של אומן בדבר.

נכון, לא תמיד האירו לי פנים. לפעמים הרגשתי שכאילו החליטו מהיכל קן ציפור לייבש אותי כליל, לתת לי הרגשה כאילו אני זר כאן לחלוטין. היו שנים של יובש טוטאלי שבהן בהיתי על הציון במחשבות אפופות של - 'מה אני בדיוק מחפש כאן'?

שעוני תקתק באיטיות ורק ציפיתי כבר לצאתו של יום לקחת את פקלאותי ולצאת למסע הנדודים חזור.

מה שבעיקר החזיק אותי בכל מצב היה זה עיניו המצועעות בדמעי של אבי שיחיה, שהיו מתמלאות בדמעות של געגוע בכל פעם שהזכיר את שנות מסך הברזל הנוקשות. הוא ידע לתאר, בכשרון פנומנלי ובמבטא ירושלמי חם ורהוט, סיפורי הוד על חסידי ברסלב בדור הקודם. דמויות פלאיות שהיו מוכנות להשליך את כל אשר להן מנגד, רק כדי לזכות ולנשק פעם אחת את רצפת הציון. על הסיפורים ההרואיים הללו גדלתי. ינקתי אותם מינקות. המילים שלו לא השאירו ללב שלי יותר מדי ברירות, כך שתמיד ב"ה הייתי מבין באי הקיבוץ.

וכל זה החזיק מעמד, עד שמטו מוסדי תבל.

נגיף מסתורי מפאתי סין החל לטרוף את הקלפים ולשבש את החיים לחלוטין. הוא לא השאיר אבן על אבן. לפתע, אפילו הפעולה האנושית הפשוטה ביותר - לנשום - הצריכה התמודדות עם פיסת בד כחלחלה. כדי להתפלל עם מניין, נאלצנו לצעוד חרישית בסמטאות, שפופי גו, מתחמקים מעיניהם הבוחנות של אלו ה'כביכול', דואגים לבריאותינו.

כשהחלה ההרשמה באותה שנה, היה ברור שהפעם זה הולך להיות מורכב. העסק הסתבך עד כדי סגירה הרמטית של גבולות אוקראינה. מצאנו את עצמנו, חבורות חבורות, צועדים יחפים בבוץ ובסמטאות האפלות של בלארוס, עמדנו נואשות ובעינים כלות מול הנוקשות של מפטרלי הגבול.

גם בשנים שלאחר מכן הדרך לא סלולה הייתה. גחמה של מנהיג מופרע מול צבאות של חדלי אישים הפכה את המדינה לשדה קטל. מלחמה עקובת דם על פיסות קרקע שוממות, כאילו היו הן מרבצי זהב. ובין המצרים, אלו שמשלמים את המחיר, נמצאים גם אנחנו.

אנא, אל תביטו בי בפזילה פוסלת. אל תמהרו לתייג אותי כמי שזלגה לתוכו צינה זרה, כמנוכר אל הקודש.

בימים כתיקונם, הייתי הראשון לרוץ. בפראות הגחתי למשרדיהם של שלל סוכנויות הנסיעות, גמאתי מרחקים לעמדות צ'ינג' אפולויות, בחיפוש נואש אחר השטר הירוק והחדש ביותר - הכל כדי לרצות את פניהם הזעופות של הפקידים האוקראינים. לא חסכתי בדבר: פוליסת ביטוח רפואי מקיפה ומסועפת, ואפילו המזוודה שלי, זו שתפחה למימדים מבהילים, זכתה לביטוח כוללני.

ברגע שבו הפציעו מודעות הרחוב הראשונות, המבשרות על הטיסות, יכולתם למצוא אותי עומד בפנית החדר, אוחז במחשבון קטן, ומחשב בדקדקנות כירורגית כל פרט ופרט. כמה יעלה התענוג הרוחני הזה? עד הגריבנה והדולר האחרונים.

ואם לומר את האמת, בסוד כמוס - אהבתי את אומן אהבת נפש. ההתעוררות שהייתה פוקדת אותי במפגש עם הרב'ה הטביעה בי חותם בל יימחה על כל ימות השנה. הייתי מתרפק על הציון, בוכה את נשמתו על כל תכולתה - ובעיקר על אי תכולתה. בדרך כלל בסוף הרגשתי שהרבי מלטף אותי ולוחש באוזני: "יענקי, נסיעתך התקבלה". יצאתי משם עם פנים שטופות דמעי ועם תחושת התעלות עילאית, מרגיש שכל מלאכתי עשויה ויש לי על מי לסמוך.

ערב ראש השנה היה עבורי המראה מטאורית אל על. פשטתי את כותנתי הגשמית ונישאתי לעולמות טמירים. רק אני והצדיק העוסק בתיקוני, וכל השאר - המולה זניחה. ה"ברכו" של ליל התקדש חג היה רגע מבהיל, כמעט מקפיא דם. בדמינוי ראיתי את אלפי באי הקיבוץ נדרשים לעבור במהירות שיא את משוכת הדין הנוקבת. נכון, מלחיץ, אך זה מה יש.

בדרך כלל אהבתי את התפילה בקלויז, על אף הבלאגן והצפיפות. בתוך השכונה המוכרת שלי, אני תמיד זה שבורח מהמולה; תמצאו אותי בשולי הדרך, לא במרכז. אך באומן? שם זה סיפור אחר. פסיפס אנושי מרהיב המאגד את כל גווני הנשמות, כשכולן יחד מנגנות ניגון אחד ענק, קדוש ועילאי, לבורא עולם. צלילים כאלה אי אפשר לשמוע בשום מקום אחר. הם ידעו היטב לפרוט על נימי לבי.

והדרך חזור? מלאת עוצמה. הסוללות המרוקנות של הנפש הוטענו בבת אחת למקסימום. לפעמים הנסיעה הזו השתלמה גם

הדרכים העקלקלות והתורים המתישים גבולות שברו אותי. לראשונה בחיי ראיתי יהודים נשואי פנים שרועים על הקרקע המזוהמת במשך ימים, ממתינים לישועה, מצפים לספינת אוויר כלשהי שתגאל אותם. חוסר הנוחות המשווע טרפד כל בדל של יישוב הדעת במוחי - מוח שגם בימים רגילים זקוק לרחמי שמיים מרובים כדי לשמור על שפיות מינימלית.

גם הכיס, שאינו משופע בזהב, אמר את דברו וקבע נחרצות: אין הצר שווה בנזק המלך. ניסיתי לשכנע אותו בדברים רכים, לחפש מקורות מימון, להשתמש בטקטיקות שרק אני והוא מבינים... בקריצת עין, בהעלמת עין. אך הוא, כגוף דומם ותכליתי, בהה בי בקרירות.

כן, גם אני הייתי ב'בקא'. רק מלהיזכר בתור האינסופי ההוא, אגלי זיעה קרה מבצבצים במצחי. שכבתי שם בין השיחים המצחינים והשוחות האפלות, ואמרתי לעצמי: "אין סיכוי". הסצנות הללו היו קשות מנשוא. לרגע הבליחו במוחי מחשבות עמומות שלעתיד לא אשוב לסייט הזה עד שיתדרו העניינים. אהבתי את אומן, הייתי מחובר לרעיון, ראיתי ישועות - אך לא בכל מחיר. אולי אשוב לשם אי שם במהלך החורף אז אולי פקידי הגבולות יקבלו אותי במאור פנים ובזרועות פתוחות. אתיחד אז עם הרבה באופן פרטני, אשוחח עמו על הכל. מבטיח, לא להשאיר נקודות עמומות. הנסיעה בראש השנה זה כבר פרויקט אחר לחלוטין. יקר יותר, מטלטל יותר, מסורבל ומסובך הרבה יותר.

הטלטולים ההזויים הללו הכריעו אותי. אין בי כוח לעבור את זה שוב חשתי בעיצבון לבי.

עד שהובררה לי טעותי הקריטית.

הבנתי שכל השנים נסעתי מהסיבות הלא בהחלט נכונות. נסעתי בשביל ההתעוררות האישית, בשביל הישועה הפרטית, בשביל ניגון הנשמות או חוויית ההתעלות. נסעתי כי אהבתי את הקונספט, את בליל הגוונים. וכשהפציעו המניעות והקשיים - לא הייתי חסין נפשית.

בשביל חוויה רגשית, לא הייתי מוכן להצטנף בירכתי אוטובוס מקרטע במשך יומיים רצופים. פשוט לא יכולתי.

היה זה ידידי הטוב שהעמיד אותי על טעותי ואילף אותי בינה. הוא הציג בפניי תפיסה שונה לחלוטין.

"כשאתה נוסע", הוא אמר לי, "אתה לא נוסע בשביל ה'חוויה' שלך. אתה נוסע למשהו הגדול ביותר ביקום, משהו בסדר גודל שמימי. דבר ש'צדיק הדורות' קבע כי אין למעלה ממנו. כל העולם כולו, על מיליארדי יצוריו, תלויים ברגעים האלו".

הוא גרם לי להבין שלא מדובר בהתעלות נקודתית או בישועה פרטית. זהו סוד אלוקי נשגב, מתנה אישית שניתנה לצדיק האמת על ידי הבורא, והוא, באהבה נצחית, שיתף בה אותנו.

רבינו מבקש אישית ממני וממך לבוא ולהיות שותף בתיקון העולם - הוא אמר לי.

כן! זה אותו רבינו שבכל ימי השנה שולח לך את האיתותים הנכונים שלא תתעייף לנו במעלה הדרך. לא תמיד אתה שם לב להקשרם של האיתותים, אלו באים לפעמים מכיוונים פלאיים, אך כן, זה אותו רבינו שנושא אותך על כנפיו וקיבל על עצמו לעסוק בתיקון נפשך, זה אשר לקח על עצמו את האחריות האישית לגורלך בעתיד כשתעמוד סמוך לחיים מול הדין למעלה - הוא

שהזמין אותך אישית לקחת חלק בתיקון העולם, וכן בתיקון הנפש האישי שלך - כך אמר לי אותו ידיד אמת.

חשתי לרגע כה קטנוני בקביעתי הקודמת, נסיעתי הייתה תמיד תמורת ישועה נקודתית או התעוררות עכשווית. זו למקד את הזרקור בדברים מאוד שוליים, להתלהב לגמרי מעניין טפל.

חשתי כילד שמתענג מול התזמורת בחתונה ועסוק כל כולו בלעקוב אחר המתופף, במקום להבין שיש כאן חתונה שלימה עם חתן וכלה וכל השאר.

אני כלל לא נוסע לעצמי אישית, אני חלק מכינונו של עולם שלם, ובידי הגורל אם להיות חלק מהעניין הנשגב הזה.

רבינו אמר שהוא לא יכול בלעדיי - כן! אותו צדיק, פלא הדורות, זקוק לחדל אישים כמוני. "מבהיל על הרעיון!"

זו גם הזדמנות של פעם בשנה, להשכיב את נשמתי הפצועה והשסועה על מיטת הטיפולים, ולתת לרופא הגדול ביותר בעולם לתקן אותה - גם כשהכל מסובך ומסורבל בכל ימות השנה.

ועכשיו, אגיד לכם משהו מהלב: כשהבנתי את סדר הגודל של העניין, הבנתי שכל המניעות והטלטולים מתגמדים.

כאן חל בי המהפך. כשהבנתי את סדר הגודל האמיתי של תכלית הנסיעה, קרסו כל המשוואות הקודמות שלי. הסכמתי עם עצמי שכל המניעות, הטלטולים והתלאות הפיזיות מתגמדים לחלוטין והופכים לפרט שולי במערכה. אני חייב, בכל מחיר, להיות חלק מהתהליך הנצחי והנשגב הזה.

כשאעמוד מול תורים משתרכים ועייפות פיזית ומנטלית, אדע נאמנה כי אני חלק מעולם שלם שזקוק לתיקון, וצדיק שהזמין אותי אישית לעזור לו לסדר את העניינים.

נכון, אינני רואה בעיני בשר את תיקוני העולם הגדולים הנעשים בנסיעתי. שבילי הרקיע אינם נהירים לי, וקטונתי מלהבין. אך ברגע שאני יודע שהרופא המומחה ביותר רשם את המרשם המדויק הזה אישי בשבילי, וקבע באופן נחרץ כי זהו רכיב קריטי ובלתי נפרד לרפואת נפשי ולתיקון העולם כולו - אין לי עוד את הפריבילגיה להתפנק. אין לי ברירה אלא לעצום עיניים מול הדרך העקלקלה. יהיה המחיר אשר יהיה - אני זקוק לרפואה הזו, ודחוף. ואם בית החולים הזה של כולנו נמצא אי שם באוקראינה המדממת, והדרך אליה כרוכה במעברי גבול מפותלים, כאוס מוחלט והוצאות חריגות המרוקנות את כיסי - יהיו אלו כפרת נפשי. אני את נפשי הצלתי.

לא מְבַעֵי אֶתֶם פְּלֶכֶם בְּדָאֵי תְּלוּיִן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי אֶלָּא אֶפִּילוּ כָּל הָעוֹלָם כָּל תְּלוּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי....

לא עוד נסיעה בעקבות תחושותי הקטנוניות. לא עוד התעסקות בזוטות. אלא נסיעה קדושה ומרוממת לתיקון העולם. וכן, גם בכדי שאזכה מהיום לחיות חיים אמתיים.

כָּל אֲשֶׁר לְאַדָּם - יִתֵּן בְּעֵד נִפְשׁוֹ. בעזרת ה' השנה אעשה את כל אשר לא-ל ידי בכדי לעשות כמצוות רבי.

באהבה נצחית - יענקי,

נוסע חדש/ ישן, ובעיקר, רענן.

אברהם קשה

40
שנה

לפטירתו ט"ז באב
תשמ"ז - תשפ"ו

לא רבים מאיתנו שמעו על החסיד המופלא
ר' אשר מלמד שהיה מתהלך בצידי סמטאות
ירושלים // הוא היה 'חסיד ברסלב לדוגמא',
שלמרות שעמל לפרנסתו היה חלק בלתי
נפרד מחבורת ה'עובדים' הירושלמית, בילה
במחיצתם מדי שנה ארבעים ימים רצופים
בהריהגליל ולאוויתר על קימתחצותמדילילה
// ידידיו הקרובים ובניו היקרים משרטטים
לאבקשה קווים לדמותו של **החסיד רבי**
אשר אפרים הכהן מלמד ז"ל ובהם תיאורים
מיוחדים שנחשפים כאן לראשונה

// נחמן כ"ץ

מקנא אני איש כשור

ייחוס בן אחר בן לאהרן הכהן

החסיד רבי אשר אפרים הכהן מלמד נולד בירושלים, לאביו ר' שרגא פייבל שעלה לארץ הקודש, שנים רבות לפני השואה, מהעיר קוסטופיל השוכנת בסמיכות לעיר רובנה ולבוב.

אביו ר' שרגא פייבל, התייחס בן אחר בן לגאון ישראל וקדושו רבי נפתלי כ"ץ זיע"א, בעל הסמיכת חכמים. בעל שלשלת הייחוס המפורסמת עד לאהרן הכהן. רבי נפתלי גם היה בן נינו של המהר"ל מפראג, ולמעלה בקודש. כאחד מגזעי הייחוס הגדולים והידועים בעם ישראל, משפחות רבות מתייחסות אחריו, הן לכהונה והן לדוד המלך.

מעניין לציין שבמספר מקומות מובאים בספרי ברסלב, אמרות וסיפורים על 'הרבי רבי נפתלי'. רבינו הקדוש הזכירו כמה פעמים בנשימה אחת יחד עם מרן 'אור שבעת הימים' הבעל שם טוב הקדוש. כשרבינו הקדוש ביאר למה זכה להגיע לארץ ישראל, ואילו צדיקים מופלגים אחרים, לא זכו לכך, הוא נקב בשמותיהם של סבו הבעל שם טוב, והרבי רבי נפתלי, "וְאָמַר שֶׁהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל וְהַגָּאון רַבִּי נַפְתָּלִי ז"ל לֹא יָכְלוּ לָבוֹא לָאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל מִחֻמַּת הַמְּנִיעוּת שֶׁהָיָה לָהֶם, וְהוּא ז"ל הָיָה עָלָיו כָּל הַמְּנִיעוּת שֶׁהָיָה לָהֶם וְעָבַר עַל כָּלָם, וְהִקְטִינוּ הַנֶּ"ל הוֹעִיל לוֹ מְאֹד, וּבְלֹא זֶה לֹא הָיָה יָכוֹל לָבוֹא לְשָׁם". (חיי מוהר"ן אות קל).

אמרות נוספות מצוטטות בשמו, בספר שיח שרפי קודש. ואף ידוע שרבינו הקדוש בסוף ימיו באומן, היה מתבודד הרבה ביער גרעקוב, שם נמצא קמיע של רבי נפתלי שניתן לאחד, ובו היה כתוב: "לֹא אֶל אוֹמֵין פֶּלֶךְ קִיּוֹב אֶל יַעַר גֶּרֶעֶקוֹב כִּי שָׁם מְקוֹמִי..." אולי כוונת דבריו היה בכדי שיזכה לתיקון הנשמות המופלא שקיים במקום רבינו הקדוש, שנים רבות לאחר מכן.

ר' פייבל שהיה צאצא מצד אמו לבית הרב

קבר רבי נפתלי כץ צולם תש"פ

כבר לפני חתונתו החל לפקוד את שיעוריו הבהירים של החסיד הגדול פאר החבורה רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל, בהם התמיד שָׁבַת תמידין כסדרן, במשך שנים רבות. דבריו של מעתיק השמועה שנאמרו במתק ובצוף אמרים, הבעירו את ליבו של הבחור המתבגר, והוא החל לספוג לקרבו את דעת קדשו של הרבי בבהירות ובנקיות.

ר' אשר ככל חסידי ברסלב לא בלט בדבר. הוא היה שפל בעיניו והרגיש שעצם היותו יהודי, והזכות שזכה להכיר את רבינו הקדוש, הם כבר מעל ומעבר למה שמגיע לו בעולמו. בצידי דרכים היה מהלך ועושה את העבודות הנשגבות והעצות המופלאות של הרבי הגדול. כמו חסידי ברסלב רבים בדורו, שהיו יכולים להיות 'גדולים' לעצמם, אך הם ביכרו לחיות חיי אמת של עבודת השם וקיום רצונו יתברך, ובחרו לעצמם את דרך הצניעות של הפשטות והתמימות שאותה רבינו כל כך אהב, ללא שמץ של גאווה ושקר.

יחד עם שותפיו ר' אהרן גלידמן בנו של החסיד הנלבב רבי משה טשנסטחובר, ור' אלתר הורביץ בנו של החסיד הגדול רבי שמואל הורביץ, היו יוצאים לעמל כפם מדי יום ביומו, פעם היה זה בצביעה, ופעם בעבודה אחרת מזדמנת שתביא עוד כמה פרטות לעוללים אשר שאלו לחם. בתוך כדי עבודתם היו ממלמלים את פרקי התהלים המְרַפְּקִים כל נפש, או משניות קדושות המטהרות לב ונשמה. מתוך מרוצת פועלם, היו יכולים לפרוש לעתים את ידיהם בתחינה אל השמיים, בכיסופים וערגה אליו יתברך.

בגמר עבודתם, אצו רצו להיכל בית מדרשינו, לספוג עוד מחיי הנצחיות של התורה והתפילה במחיצת אנשי הצדיק. חסידים אלו לא היו מפספסים קימת חצות בכל לילה, וכמובן קיום עצת העצות של רבינו הקדוש במסירות נפש - התבודדות בכל יום ויום.

בבית מדרשינו, נוסף על שיעורו של רבי לוי יצחק, היה נוהג להשתתף באופן פעיל בשיעורו של רבי נחום יצחק פרנק, שהיה מוסר שיעור במשנה ברורה. ר' אשר היה מעלה תמיהות הלכתיות ומלבן אותם יחד עם ר' נחום יצחק ושאר משתתפי השיעור. ולמרות עייפותו הרבה מעבודתו הקשה והמתישה, היה ממש כאחד מאבני היסוד בשיעור, כשבמסירות נפש המשיך ללמוד עוד ועוד.

קרעכצען' בשעת חצות

בניו מספרים לנו, שמדי לילה בלילה, היו נשמעים 'קרעכצען' מהפינה הקבועה שבה

הקדוש רבי מיכל מזלאטשוב זצ"ל, היה מסתובב ושווה רבות אצל שאר בשרו הרה"ק רבי שלומק'ה מזוועה זצ"ל בירושלים, ושואב טללי חסידות לנשמתו. ר' שלומק'ה מצידו היה מקרבו קירוב אחר קירוב. ר' פייבל היה ש"ס מהלך, כפי שהעידו עליו רבים, גבאי ומגיד השיעור הידוע של ביהכנ"ס 'אחוז שול', בגאולה. וזכה להישאר היחיד מכל משפחתו שהושמדה בשואה הארורה.

על פי המסופר, שם המשפחה שכאמור היה כ"ץ, כיאה למשפחת הכהונה - כהן צדק, הוחלף ל'מלמד', מאחר ואחד מאבות המשפחה שימש כמלמד של 'הינוקא מקרלין' הרה"ק רבי ישראל פרלוב זצ"ל, עקב כך השתרש אצל רבים כינויו 'המלמד', וכך דבק הכינוי כשם משפחתו.

בנו ר' אשר, זכה להתקרב לרבינו הקדוש, וכל ימי חייו הקצרים עלי אדמות, התאבק בעפר חסידות ברסלב, ימיו היו מקשה אחת של עבודה ויראה, ולמרות היותו מטופל באשה שאיבדה את ידה, בהיותה ילדה קטנה במלחמת תש"ח ובילדים, לא ויתר לעצמו, ועם התקרבותו, החל להשכים קום מדי לילה בחצות הלילה.

לפני העבודה צריך ללמוד

סיפור התקרבותו המפעים לרבינו החל, לאחר שבמסגרת אחת מהעבודות המזדמנות בהם היה עוסק לפרנסתו, עבד בשותפות יחד עם החסיד ר' אברהם אנשין ז"ל, בנו של החסיד המופלא רבי שמואל מאיר אנשין ז"ל, שהיה מתלמידיו של איש האלקים ר' אברהם בן רבי נחמן.

ר' אברהם אנשין כחסיד ברסלב, הקפיד לפני תחילת העבודה, לומר פרקי תהלים וללמוד מעט. הנהגה זו שמצאה חן בעיניו של ר' אשר, הביאה אותו להתעניין אצל ידידו ושותפו היכן למד לנהוג כך. בתגובה, הכניסו ר' אברהם לעולמם של חסידי ברסלב, שהיו אז מעטים ומבוזים בעיני העולם, ולא בלטו בנופה של ירושלים. ומשעה שפסע ר' אשר שחיפש אחר התכלית הרצויה מנעוריו, את פסיעתו הראשונה אל תוך היכלו של רבינו הקדוש, לא פסק מלשתות ולגמוע ממימיו של הנחל הנובע.

נפשו, נפש מחפש ומבקש, אשר מאז ומתמיד כלתה והשתוקקה אחר התכלית, מני היותו נער צעיר, מצאה לה משכן תחת צילו של הרבי הגדול, והוא החליט "פה אשב כי אותיה". אביו, למרות שהשתייך לחסידויות אחרות, לא הקשה עליו בדרכו להתקשרות לרבינו.

ר' אשר בכותל המערבי בשנת תשמ"א

בערב ימי ראש השנה, היה מוסר את נפשו, נכנס למטבח בו בישלו את האוכל עבור אנ"ש המתקבצים, שם היה נוטל על עצמו את העבודות הקשות שאף אחד לא רצה לקחת על עצמו. וכל זאת בכדי שכל הדרוש לקיבוץ של הרבי ולשמחת החג, יעמוד על מקומו.

מירון של אז, הייתה כמעט ריקה מאנשים גם בימי הדין הקדושים, למעט חסידי ברסלב ה'עובדים' הגדולים, שרחשו בליבם ונפשם להיות בכל עת בביתם האמיתי, שבו כל אחד מהם היה מוצא פינה מיוחדת לעצמו, ובה היה עוסק שעות רבות בערגה בלתי נגמרת אל מי שאמר והיה העולם.

וכך באחת השנים, בליל היום הקדוש יום הכיפורים, ירד ר' אשר מהחדר שבו היה לן, 'חדר עשר' המפורסם. והשתטח על הציון. וכך עמד כל הלילה עד שעת הוותיקין. התקדש בסילודין לפני קונו, וטיהר עצמו ככהן לקראת יום הדין הגדול והנורא בהתאבדו בעפר הקדוש של האי בוצינא קדישא בוצינא עילאה הטמון במקום קדוש זה.

בשעת וותיקין, היה נעמד בפיתנו, במניינו של החסיד רבי שמואל צ'צ'יק, אליו היה קרוב ביותר, וגחלי אש תפילתו נישאים ומתערבבים יחד עם קולות בני חבורתא קדישא, לזכות לפניו יתברך, ולעורר רחמי בדין על כל באי עולם. כך גם היה מבלה שעות רבות בעבודת השם עם רעו וידידו החסיד רבי ישראל הירש ז"ל, שהיה גם הוא מבני החבורה.

הרה"ח ר' אהרן שפירא מבניו של רבי שמואל שפירא, נזכר כיצד היה ר' אשר מחלק מפיתו לאחרים. מירון של אותם זמנים לא הייתה משופעת במזון כלל ועיקר, ולמרות זאת היה חולק עם אנ"ש את כל שהביא, כשהוא משאיר לעצמו שאריות של ממש.

בשנותיו האחרונות, היה נוהג להתפלל בראש השנה בירושלים, בקיבוץ. מקום

במיוחד לעת כזו, ופונה לבקש את רשות בני ביתו, לצאת לבלות עם אנ"ש ארבעים יום בהרי הגליל. וכך, יחד עם החבורה הנזכרת היה נוסע במשך שנים רבות לעבר העיר וקדיש במירון. שם היו ממלאים את יומם בתורה תפילה ועבודה, התבודדות בשדות המקיפים את הציון הקדוש, ובכיסופין והשתוקקות בלתי נלאים לתיקון העולם, ולגילוי של אור הצדיק בעולם.

במשך כחודש וחצי, החל מראש חודש אלול ועד לאחר יום הכיפורים, היו מתנתקים מהעולם ושלל פיתויי לגמרי, ומתעלים לפסגות קדושה המצויים דווקא במקום שבו לא דרכה רגל אדם באותם הימים.

כל שעה משעות היממה היו מוקדשות אך ורק לעבודתו יתברך. החל מקימת חצות וההליכה לשדה, המשך בשעות של תורה ותפילה בציון הקדוש, עובר לתפילת וותיקין, שיכולה הייתה להימשך שעות ארוכות לאחר שכל מתפללי המניין האחרון בציון, סיימו את תפילתם.

שנים ספורות, בגעגועיו הגדולים, החל את המסע לקברי הצדיקים, כבר מיום ההילולא קדישא של האר"י הקדוש, ה' באב, שאת סופו סיים לאחר יום הכיפורים, בהינתקות מוחלטת מהעולם ה'שפוי' והרגיל, והולך לחיות חיים טובים...

בנו ר' ישראל מאיר שליווה אותו מדי שנה בעלותו מירונה, נזכר, כיצד בסיום ההתבודדות, היו מתלכדים החברים לריקודים. שעה ארוכה היו רוקדים, ובריקודם היה מין לעג ובוז פנימי עמוק לכל העולם והצעותיו הריקות מתוכן, ושמחה פנימית עמוקה על שזכו לדעת מעצה עצומה ונפלאה זו, הפותחת שער לרוצים לבא בפתחי הקדושה: "אם היה מגיע לשם אדם שאינו מכיר את הסגנון של חסידי ברסלב, היה בורח מהמקום מרוב השתאות... קבוצה של אנשים מבוגרים, שמחים ורוקדים באמצע הלילה בשום-מקום, ללא מוזיקה..."

בכה על חורבן בית המקדש, והעלם אורו של הצדיק האמת. גם לאחר קימת חצות היה ממשיך ללמוד או לקיים התבודדות, לנצל את שארית הלילה. את מנהג הקימת חצות החל ר' אשר מייד בתחילת התקרבותו, כשעוד הסתובב לפעמים בסביבה שהתנגדה לדרכו של הרבי, הוא לא התבייש מפני המלעיגים עליו והיה קם בחצות לבכות על החורבן.

לאחר שבמשך מספר שנים לא זכה למצוא את זיווגו, נישא לרעייתו שתבדלחט"א, בתו של אחד מנקיי הדעת שביירושלים, ה'בתים מאכער' הידוע רבי אברהם גולדברג ז"ל. יחד

במשך כחודש וחצי, החל מראש חודש אלול ועד לאחר יום הכיפורים, היו מתנתקים מהעולם ושלל פיתויי לגמרי, ומתעלים לפסגות קדושה המצויים דווקא במקום שבו לא דרכה רגל אדם באותם הימים

הקימו משפחה לתפארת על אדני התורה והיראה בדרך רבינו הקדוש.

לאחר חתונתו החל ר' אשר להתקרב ביתר שאת לחבורת העובדים של האחים המופלגים החסיד המופלא רבי שמואל שפירא ואחיו החסיד הנלהב רבי אריה לייב שפירא ז"ל, שפעלו בירושלים של מעלה, ובילו את חייהם בעבודת השם, ללא שיעור ומתוך בעירה פנימית בלתי פוסקת.

יחד עם ר' לייב ז"ל וחברים נוספים, היה נוהג לפסוע אל היער הסמוך למקום מגוריו בשכונת פאג"י - יער סנהדריה, שם היו זועקים לילות וימים אל הבורא, שיצילם משינוי הטורפות של העולם הזה ותאוותיו הנוראות. 'גם בשנים שלאחר מכן', מספר לנו בנו ר' ישראל מאיר, 'הוא נהג לפקוד את היער, כשהוא לוקח אותי אתו, שם היה משיח את לבו לפני בורא כל עולמים, בין שיחי השדה, וקברי הסנהדרין הקדושים'.

אצל ה'עיר וקדיש'

במשך שנים רבות, בערב ר"ח אלול, היה מניח בבית סכום כסף גדול, אותו חסך בכל השנה

ביהכ"ס אחוה שול בשכונת גאולה

ואף על שפתייהם של זקני אנ"ש, היה יכול להעלות בדלי חיוכים של שמחה, במילתא דבדיחותא שהייתה רגילה על לשונו. גם במירון היה יושב עם הילדים והבחורים ומספר להם סיפורים מרתקים כשהוא משלב בהם מילי דבדיחותא, למען ייכנסו הדברים באוזני השומעים.

השמחה הזו הדביקה את כל תהלוכותיו. כל מצווה שקיים, היה מקיימה עם התלהבות גדולה ובהתרגשות, כך למשל, היה מקפיד הקפדה גדולה לברך תמיד בקול רם ובלהט גדול.

גם לילדים קטנים ביותר, היה יכול בטוב לבו להתייחס כאל גדולים ממם. לתת הרגשה לכל נשמה שהיא ראויה לצלם אלוקים שבה ככל אחד אחר. באחד הימים שמע על משפחה ענייה מאנ"ש, שקיבלו דירה למגורים, אך 'אליה וקוץ בה', השכנים התעקשו לא לתת למשפחה להיכנס לדירתה, מסיבות שונות ומשונות. ר' אשר נכנס לעובי הקורה, והחל לשדל את השכנים, עד שעלה בידו להכניסם בשלווה ובשלום.

ככלל, אהב ר' אשר את עלובי החיים. אלו שאף אחד לא התייחס אליהם, היה משוחח עימם, ומנסה להבין לליבם. בלווייתו ראו אדם שבוכה בכי גדול, לתמיהת הנאספים מה קרה? אמר שהוא היה היחיד שהיה מתעניין בי, ומה אעשה עכשיו...?

פעמים רבות לא היה יכול ליבו לעמוד בצער של אדם עני, או כלה שלא היו לה צרכי חופתה, והיה מעניק את כל הכסף שהיה תחת ידו באותה העת.

הניסיון להגיע לאומן

בתחילת שנות התש"מ, שימש תקופה קצרה כמשגיח כשרות במפעל ברומניה, ובכיסופיו הגדולים ובכיותיו הליליות לזכות להשתטח על ציונו של תיקון כל העולמות, החל לנסות ולתכנן להבריא את הגבול לאוקראינה. רק לאחר שהיהודים המקומיים הסבירו לו שהדבר מסוכן עד כדי מוות, חדל מכך.

כחסיד ברסלב, היוודע ומבין שהעולם הזה הינו עובר וכלה כצלו של עוף הפורח באוויר, כסף וכמה כל ימיו, להשליך את העולם הזה אחרי כתפיו, ולהפקיר כליל את טרדת

אחרי הצהריים ללימוד התורה ולשמיעת שיעוריו של פאר אנ"ש החסיד רבי לוי יצחק בנדר, ושואב טיפות חיים מבארו של רבינו הקדוש.

כשהיה מבלה ביערות, היה נוהג להתפעל מנפלאות הבורא, ובדרך מליצה היה אומר: כל היערות נבראו וחיכו מאז ששת ימי בראשית, אך ורק בשביל חסידי ברסלב, שיוכלו לקיים את עצת העצות של רבינו.

בכל ליל שישי, החל מחצות הלילה ועד חצות היום למחרתו, היה עולה יחד עם שאר בני החבורה, לשהות ולעסוק בתיקון נפשם, אצל קבר דוד מלכא משיחא בהר ציון. וכמנהגו במירון, כך גם אצל נעים זמירות ישראל, היה משתטח בהתרפקות עצומה על הציון הקדוש, מבקש לדבוק בנפשות הצדיקים.

אני מבין בצבע: אמת עד הקצה האחרון

שנאה מיוחדת הייתה לו לר' אשר לשקר. כשראה זיוף קל, היה מתגבר כארי שלא לתת לדבר להתבצע. כוחו היה רב במותניו, והוא לא בחל להגן על כאלו שהיו חלשים ומסכנים. אבל את עיקר מידת האמת שבו הפנה ר' אשר לכיוון הפנימי ומעשיות המצוות ועבודת השם. כך שאם רבינו אמר שצריך לקיים עצה כזו, או הנהגה כזו, חייבים לקיים אותה במלא המרץ, וללא שום תירוצים ומענות ליצר הרע.

עובדה מעניינת התרחשה עמו, בעת עובדו כפעם בפעם בצביעה. באחד הימים נקרא לצבוע את ביתו של האדמו"ר הבית ישראל מגור זצ"ל. באחת הפעמים, בעת שעבר לידו ה"בית ישראל" בעת עבודתו, העיר לו ה"בית ישראל" על מקום מסוים שאינו צבוע כמו שצריך, אמר לו ר' אשר: "רבי, אתם מבינים בחסידים, אני מבין בצבע...". ואמרו חסידי גור שהיה ה"בית ישראל", שכידוע אהד ביותר את חסידי ברסלב, מייקר אמרה זו ופנימיות אמיתותה ותמימותה עד למאד.

ועוד לא נגענו ב'עבודת השמחה' המופלאה של ר' אשר. במהלך עבודתו לחשוף עוד ועוד תיאורים מחייו הנסתרים משהו, נתקלנו בכך שוב ושוב. כאשר הן אלו שזכרו אותו מעת היותם נערים צעירים, והן אלו שגילם כמעט כגילו, כולם, לשמע שמו, העלו על דל שפתם בת שחוק שאין בה אלא שיוור של שמחה ברסלבאית, לדמותו של איש שכולו חדווה ועזוז נעורים.

כמה מיקירי אנ"ש מתארים, כיצד כל אימת שראה אדם שרוי בעצבות, היה יכול לעמוד שעה ארוכה ולספר לו סיפורים מעניינים ומרתקים, עד שהיה אותו אדם יוצא מצער.

הידוע כמלא מפה לפה, ורבים עומדים בו מתחילת התפילה ועד סופה. אחד מיקירי אנ"ש מתאר לנו, כיצד בשנה אחת ישב ר' אשר במקומו הקבוע, ולפתע הגיע אליו אחד שכלל לא היה לבוש כאחד משלנו, ואמר לו: 'זה המקום שלי'. ר' אשר לא התווכח, ולמרות שכבר היה אדם מבוגר יחסית, קם ממקומו, וויתר עליו.

לתפילות השבת, היה נוהג ר' אשר ללכת עד לבית מדרשינו הגדול במאה שערים, בעקשנות ובנחישות היה מתפלל עם אנשי שלומינו דייקא. גם את בניו היה מביא אתו שיזכו 'להריח' ולהרגיש מהות ברסלבאית

השמחה הזו הדביקה את כל תהלוכותיו. כל מצווה שקיים, היה מקיימה עם התלהבות גדולה ובהתרגשות, כך למשל, היה מקפיד הקפדה גדולה לברך תמיד בקול רם ובלהט גדול

מהי. בשעת השלוש סעודות שוב היה עושה את דרכו משכונת מגוריו, פאג"י לעבר בית מדרשינו. להתמלאות חיות ושמחה מההתרועעות עם אנשי שלומינו.

בניו של רבי שמואל שפירא שהכירו היטב את ר' אשר, ואת נועם שיגו ושיחו של האיש, מתרפקים בגעגועים על דמותו של ברסלבער חסיד שכל כולו היה אש להבה לקיים את העצות של הרבי, ולשקוד על ספריו הקדושים, בפרט היה דבוק תדיר בספר הקדוש ליקוטי הלכות. הוא היה יכול ללמוד מתוך הספר דפים על גבי דפים בלי הפסק. כל אדם שפגש בו, והתעניין על מהות חסידות ברסלב, היה זוכה לנאום חוצב להבות אש בגדולתו של הספר שאם רק יביט בו האדם בעין האמת באמת, יזכה לגן עדן בחייו.

הרה"ח ר' מנדל שפירא שהיה חברותא של ר' אשר, תקופה מסוימת, בספרי רבינו מספר 'לאבקשה' על יהודי שדבריו של רבינו הקדוש היו חיים אצלו ממש. אם הוא ראה עצה, אז הוא קיים את זה בתמימות גמורה, ללא שאלות וקושיות.

כאמור, הוא עסק לפרנסתו בעבודות מזדמנות רבות, אך גם אז, הקדיש את שעות

לכלל אנשי שלומינו היקרים
הנה כבר נשמע קול הכרזת הקורא לבוא ולהתקבץ
על ציונו של רבינו הקדוש על ימי ראש השנה
גם אתה כוודאי לא תרצה לוותר על
הסעודות יחד
עם כל החברים היקרים
על השמחה והאחדות המתגלה
בצורה מזפלאה בסעודות ראש השנה.

שימו לב! נפתחה ההרשמה

הקדימון להירשם ולשריין את מקומכם
טרם עליית המחירים בראש חודש אלול

בית שמש

רמה ד' 2:

ר' נתן ויספיץ 0548-409-411

חפציבה:

ר' יהודה חנון 0533-145-325
ר' ישראל ביכלה 0527-145-051

רמה ד' 1:

ר' פנחס שפירא 0533-149-776

רמה ב:

ר' נחמן גרינולט 0583-210-990

אור הנחל:

ר' חיים מאיר לוריא 0583-214-460

צפת

ר' משה גרינולט 0583211301

ר' יעקב קליער 0504108674

ר' נחמן דוידוביץ 0556735072

ירושלים

ר' בן ציון מנדליאלי 0527654527

ביתר עילית

עטרת הנחל

ר' יצחק גולשטיין-0527692667

מקור הנחל

ר' שמעון בורשטיין-0548438717

כולל חצות

ר' בן ציון הוסמן-0527654527

בני ברק

ר' נחמן ליכטער-0533107641

ר' נתן קעניג-0527673206

ברכפלד

ר' שמואל קעניג-0527138687

ר' נחמיה קליצקין-0548573512

עמנואל

ר' משה ישראל לוי-0533122242

הר יונה

ר' אהרן נעמי-0548453931

אלעד

ר' יעקב בדני-0527688173

ניתן להירשם גם במשרד החזיקו בטלפון
0548-509-627

במידה ואין מענה יחזור אליכם בהקדם

העולם הזה. ואכן, למרות פטירתו בגיל צעיר, זכה ר' אשר ובשנותיו האחרונות, השליך את עצמו לגמרי על השם יתברך, על אף היותו לפני חתונות ילדיו, והחל לשבת בכולל וללמוד כל היום כאברך צעיר ועול ימים. רבינו הקדוש הוציאו לגמרי מענייני העולם הזה. שעות רבות היה יושב ומתעמק בתורה הקדושה בכולל ישיבת 'לב יהודה', כשהוא מנצל יום אחר יום, ובשעות אחר הצהריים היה מגיע ללמוד בכולל בבית מדרשינו הגדול במאה שערים.

למרות שמצבו הכלכלי לא היה מהמשופרים, לא הסכים לקבל כסף מהכולל בשום פנים ואופן. באחד החגים הכריח אותו ראש הכולל לקחת סכום נאה לצרכי החג, אלא שמיד לאחר החג, החזיר ר' אשר את הכסף ואמר שהסתדר ב"ה בלעדי זה....

ותשחק ליום אחרון

רעייתו שתבדלחט"א מספרת, כי שנים מספר לפני פטירתו, הסביר לה, שהוא כחולה הנוטה למות בכל עת, שהרי לימדונו חז"ל, שוב יום אחד לפני מיתתך, ומכיוון שאין אדם יודע יום מיתתו, כל ימיו צריכים להיות בתשובה....

בכחיו כך גם במותו, ללא רעש וללא צלצולים, סיים החסיד המתחסד עם קונו, את שירת חייו. ובכן, אין איתנו יודע עד מה, אך אמונים אנו עלי דבריו של רבינו הקדוש שאמר "שָׁפֵל אֶחָד מֵאַנְשֵׁי בְּנֵי אֵיזָה בְּסוֹף לְבָא בְּזֶה הָעוֹלָם לְמָה שְׂצָרֶיךָ".

גיסו, ר' נחום ברגמן, שהיה מאנשי החברה קדישא, סיפר שבבואם לקבורו מצאו את הקבר מוכן לקבורה - כפי שמסופר על כמה צדיקים גדולים שזכו לכך. עקב כך, חשש שלא כיבד אותו מספיק בחייו, וככפרה העניק סכומי כסף גדולים לילדיו, לחתונותיהם.

אמנם ר' אשר - כמו עוד רבים באותו דור - לא זכה להגיע לציון המצוינת שהיה עדיין תחת שלטון הקומוניזם בשנת פטירתו, למרות כיסופיו התמידיים, אך הוא זכה גם זכה לדור ישרים ההולכים בדרך רבינו הקדוש, כשבניו וצאצאיהם הולכים בדרך הישר, וזוכים להסתופף בצילו של הרבי הגדול. אשרי לו.

(התודה והברכה לבניו ר' אבנר בנימין, ור' ישראל מאיר, ולבתו שיחיו. לבניו של ר' שמואל שפירא - ר' אהרן ור' מנדל, ולר' נחמן ב"ר נתן דוד שפירא על כל העזרה בהכנת הכתבה).

וזקן דקדושה הוא רבינו הקדוש לימדו והדריכו הכיצד אין פוחדים מהמוות, אלא להיפך שוחקים ממנו, מהיום האחרון, ורק מכינים את עצמם בהכנה אחר הכנה, ליום שבו תתעלה נשמתם ותתפשט מגופם המתבלה.

בי"ד מנחם אב תשמ"ו, עוד הגיע ר' אשר לכולל לעבודת היום בבית מדרשינו, הוא הסתובב בין אנ"ש כמימים ימימה, למד והתפלל כדרכו ברוח נמוכה ובלב בוער, חזר לביתו לעת ערב, והלך לנום את שנתו לקראת עבודת הלילה. אך השי"ת גזר אחרת, וחיייו של החסיד שלא הפסיק לדבוק ברבו, נקטעו.

ביום חמשה עשר באב - אחד מהימים הטובים שהיו להם לישראל, בהשלימו את שנותיו מיום אל יום כצדיקים גדולים, ביום הולדתו החמישים וחמש בלבד, הלך ר' אשר בדרך כל האדם, אל המקום אליו התכוון כל ימי חייו. בני הבית סיפרו, שמיד שראו אותו שוכב במיטתו בשעת בוקר מוקדמת, הבינו שאירע דבר נורא, שהרי מזה שנים רבות, ר' אשר לא הפסיד אף לילה ללא קימת חצות. היה זה שבוע בלבד לפני חתונת בנו הבכור, שיום לאחר קימתו מהשבעה פסע לחופתו.

טיסות הלוך

יום	יעד	שעת המראה	חברת תעופה	מחיר
שני כ"ה אלול (7/9)	בוקרשט	16:45	WIZZ	1,000 ש"ח
אור לכו"ז אלול (8/9)	ז'אשוב	01:05	arkia	1,370 ש"ח
שלישי כ"ז אלול (8/9)	קרקוב	11:05	WIZZ	1,100 ש"ח
שלישי כ"ז אלול (8/9)	בוקרשט	16:45	WIZZ	1,050 ש"ח
שלישי כ"ז אלול (8/9)	ז'אשוב	16:50	arkia	1,450 ש"ח
שלישי כ"ז אלול (8/9)	ברטיסלבה	22:30	WIZZ	1,000 ש"ח
שלישי כ"ז אלול (8/9)	ז'אשוב	23:50	arkia	1,450 ש"ח
רביעי כ"ז אלול (9/9)	ז'אשוב	09:00	ISRAIR ישראיר	1,500 ש"ח
רביעי כ"ז אלול (9/9)	בודפשט	10:10	WIZZ	1,100 ש"ח
רביעי כ"ז אלול (9/9)	ז'אשוב	14:00	ISRAIR ישראיר	1,550 ש"ח
רביעי כ"ז אלול (9/9)	בוקרשט	16:45	WIZZ	1,050 ש"ח
רביעי כ"ז אלול (9/9)	ז'אשוב	21:10	arkia	1,470 ש"ח
אור לכ"ח אלול (10/9)	ז'אשוב	00:55	arkia	1,380 ש"ח

טיסות חזור

יום	מוצא	שעת המראה	חברת תעופה	מחיר
שני ג' תשרי (14/9)	ז'אשוב	19:00	ISRAIR ישראיר	2,050 ש"ח
שני ג' תשרי (14/9)	ז'אשוב	23:50	ISRAIR ישראיר	1,950 ש"ח
שני ג' תשרי (14/9)	ז'אשוב	23:55	arkia	1,850 ש"ח
שלישי ד' תשרי (15/9)	ז'אשוב	04:55	arkia	1,720 ש"ח
שלישי ד' תשרי (15/9)	סופיה	05:45	WIZZ	1,050 ש"ח
שלישי ד' תשרי (15/9)	ז'אשוב	09:50	arkia	1,680 ש"ח
שלישי ד' תשרי (15/9)	ברטיסלבה	17:05	WIZZ	1,000 ש"ח
שלישי ד' תשרי (15/9)	ז'אשוב	19:35	arkia	1,660 ש"ח
אור לה' תשרי (16/9)	ז'אשוב	01:35	arkia	1,590 ש"ח
רביעי ה' תשרי (16/9)	קרקוב	05:40	WIZZ	1,150 ש"ח
רביעי ה' תשרי (16/9)	ורשה	06:10	WIZZ	1,100 ש"ח

טיסות הלו"ש במבצע

הלוך	שלישי כ"ז אלול (8/9)	ברטיסלבה	22:30	WIZZ	1850 ש"ח
חזור	שלישי ד' תשרי (15/9)	ברטיסלבה	17:05		

כנפי ציון

לעוף רחוק להרגיש בבית

טורס

המחירים הכי זולים בתאריכים הכי מבוקשים

טבלה מס' 3

כלל הטיסות הם ישירות וכוללות מזוודה 20 ק"ג ניתן להזמין דרכנו נסיעות פנים לכלל היעדים במחיר 450 ש"ח לכיוון לז'אשוב במחיר 350 ש"ח לכיוון

בנימין אברמן
052-714-1425

KZ0527141425@gmail.com

ט.ל.ח. המחירים עשויים להשתנות בכל עת הכל בכפוף לתקנון המופיע אצלנו. ולהית"ע.

אצל רבינו אתה יוצא טהור ונקי...

מקווה קוליקה

החדש והמפואר באומן

מקווה חדיש ומהודר, נוצץ ובוהק, נקי ומאובזר, מרווח ומפנק, מוקפד ומושלם.

מעל 60 מקלחונים, בורות רחבים, מים חמים פושרים וקרים עם מערכת סינון איכותית.

עם כל מה שצריך, כמו שמגיע לאנ"ש...

< מכירת הכרטיסים >

בניסה למקווה
מיום שני כ"ה אלול
בין השעות 08:00-22:00

\$ 45

עד גיל 18

\$ 55

למבוגר

במחיר השווה לכל נפש:

קרית
ברסלב עילית
אומן

לפרטים נוספים וקבוצות:

+972504120054 - 052-7639572

רבי חיים ליריסמאן - תלמיד מוהרנ"ת

הוראת מוהרנ"ת ודברי קדשו שהתקיימו במלואם
//הצאצאים ופועלם // כתב יד ובו חלומו המופלא
של רבי נתן // נדבת הלב לבית הכנסת של אנ"ש
בירושלים העתיקה ובמאה-שערים

דוד דגן

ימי תמימים

בעקבות תלמידי
מוהרנ"ת זיע"א

רבי חיים יהודא ליריסמאן נולד לאביו ר' אברהם וואלף ואמו מרת זיסל, והתגורר באומן.

עובד ה' מופלא היה. לפרנסתו שימש כמנהל של חנות גדולה באומן, אשר בבעלות הגביר 'זיידמאן'. הגביר סמך עליו ולא הוצרך אפילו לבקר בחנות. ר' חיים ניהל אותה ביד רמה.

בהגיעו לגיל שישים וחמש, הרגיש כי הגיעה העת לפרוש מניהול החנות, שכן עבודה זו תופסת הרבה ממחשבתו ומונעת ממנו להפנות את מוחו לעבודת ה'. חיותו היא בתורה ובתפילה, אולם בשבתו בחנות מוכרח הוא להשקיע מחשבה ושימת לב מרובה כדי לקיים משא ומתן באמונה על פי דיני התורה. האחריות הינה גדולה ואין מוחו פנוי כראוי לעבודתו יתברך.

כאשר הגיע מוהרנ"ת לאומן, ניגש אליו וסיפר לו דברים כהווייתם ושאל האם ישליך את עבודתו בניהול החנות. "חפץ אני לזנוח את עסקי העולם הזה, אהיה 'מקבל' ואתפרנס מנדבת הבריות, וכך אוכל לעבוד את ה' כאשר נכסוף נכספת!"

שער ליקוטי הלכות אורח חיים כרך ג' בכתב יד - רישום בעלי הכת' - ר' נתן ליריסמאן

חלומי המופלא של מוהרנ"ת בעצם כתב יד קדשו - בתחתית העמוד רישום בעלי הכת' - ר' נתן ליריסמאן

הלכתי עם ר' ישראל [-קרדונר] לר' נחמן לורעסמאן נ"י ודיברנו אודות שיעשה לי 'גובערנאטארסקי פאס' על הנסיעה לארץ ישראל⁴, "...בערב קיבץ הרב ר' ישראל קרדונער עבורי עד עשרה רובל כסף, והלכנו לר' נחמן לורעסמאן נ"י לעשות 'פאשפּרט' בשבילי⁵... "יום א' פרשת 'תצוה'. ר' נחמן לורעסמאן בא להקלוזי והודיע לנו שה'גובערנאטערסקי פאס' שלנו בא מקיעב וביום ג' נקבלו. הלוואי שנזכה במהרה לבוא לארץ ישראל⁶.

העזרה מצד בני משפחה זו התבטאה גם בסכומים נאים שהעניקו לו להוצאות הנסיעה, כפי שמספר ר' שמואל-העשל: "בערב הלכתי זיך גיזעגענגען [-להיפרד לשלום] עם כל אנ"ש. דודתי נתנה לי 2.50 רובל כסף, ר' יצחק אייזיק נ"י 1.50, ר' משה לורעסמאן 50 קאפּיקות, ר' חיים 30 קאפּיקות, ר' פנחס חתן ר' אייזיק 15, צירל אשת ר' משה לורעסמאן קיבצה בשבילי⁷ 1.06".

ר' נחמן עצמו ביקר מספר פעמים בארץ ישראל, כמובא בהמשך הספר 'תולדות שמואל'.

ב. ר' נתן - נולד בעשרים לחודש אדר שנת תר"ז⁸. בברית המילה שלו כוּבד רבי נפתלי תלמיד רבינו הק' ב'חיתוך'. ונקרא על שם מוהרנ"ת זי"ע שנסתלק למרומים כשנתיים קודם לכן. ר' נתן התגורר באומן. הוא נזכר רבות במכתבי רבי נתן ב"ר יהודה תלמיד מוהרנ"ת, כגון: "ואבשר לך גם כן בשורה טובה, שאתמול בלילה השגתי מכתב מאומן מר' נתן לירס-מאן, וגם מחתני מו"ה ישראל⁹ נ"י, שברוך ה' בתי פיגא תחיה ובנה נחמן היה להם רפואה בשלמות¹⁰... "ואולי היה בזה המכתב איזה מכתב מחתני ישראל נ"י שיושב בבית ר' נתן לירס-מאן¹¹. ברשותו היה כרך יקר ערך של 'ליקוטי

ויען מוהרנ"ת אליו: "לא. אל תשליך את החנות. כעת באמצע הלילה הלב בוער להשם יתברך. אבל לא תמיד הלב בוער כך. אם תשליך את החנות, ולא תהיה לך פרנסה - עלולה להיגרם לך מכך ירידה גדולה (ברוחניות)"

ואחר כך הפטיר מוהרנ"ת: "אולם כאשר החנות תשליך אותך - אתה לא עשית דבר!"

כאומר: אם תאבד משרה זו שלא בהחלטתך - לא יהיו לך נקיפות לב על בחירתך ולא יהיה לך על מה להתחרט, כי לא ברצונך תלוי היה הדבר.

והוסיף רבי נתן: "קבע לך שיעורים בתורה לפני לכתך לעבודתך בחנות, וגם לחנות תיקח איתך ספרים, ובעת שיהיה לך פנאי תהגה בהם, ותשתוקק ותתפלל שהשם יתברך יסבב עמך סיבות לטובה שתזכה להיפטר לגמרי מטרדות העולם הזה".

ציית רבי חיים לדברי מוהרנ"ת. ודברי רבו הגדול התקיימו עד לאחת. כעבור תקופה אירעו נסיבות שהובילו לכך שעבודתו באה לקיצה. וכך נתקיימו דברי חכם עדיף מנביא: "כשהחנות תשליך אותך - לא יהיה לך על מה להתחרט..."¹²

*

אלה תולדות

יוצאי חלציהם של רבי חיים וזוגתו מרת שיינדל:

א. ר' נחמן - נולד בשנת תר"ד² והתגורר באומן³. היה אדם מלומד ומקורב לשלטונות. נזכר ביומנו של החסיד ר' שמואל-העשל פרידמאן 'תולדות שמואל' כמי שסייע בידו בחורף תר"ס לקבל דרכון מטעם שלטונות המחוז (הגוברניה), כדי שיוכל לנסוע לארץ ישראל: "ואחר כך

- ע"פ 'אבניה ברזל' שיחות וסיפורים ממוהרנ"ת ז"ל, ב. 'טעם זקנים' צג. יש לציין כי ע"פ שני מפקדי אוכלוסין של אומן, משנת תר"י ותרי"ח, נולד רבי חיים בשנת תק"פ, והיה בן עשרים-וחמש בהסתלקות מוהרנ"ת. ואפשר שהמעשה אירע עם אביו. [ע"פ מפקדי אומן נולדה האם בשנת תק"ג. כמו כן מוזכר שם בן נוסף בשם ר' מרדכי, נולד בשנת תקפ"ב, ושם זוגתו מרת דאבריש].
- זוגתו מרת ציסא בת ר' אלקנה. יוצאי חלציהם: אברהם הלל (תרכד), נפתלי, דוד, אלקנה (תרלב), שמחה (י כסלו תרלד), חיה (תרלח), נחום (א אב תרס), יעקב (תרמג).
- לאחר נישואיו התגורר במשך עשרות שנים בעיירה בוזיבקה דרומית לז'שקבי, כפי שכותב בקיץ תרכ"ב: "כי כעת עקרתי מגורותי הרחק... דרך שתי שעות... ולא יכולתי בכל פעם לבוא לאומאן". וכך הוא מופיע שם במפקד משנת תרמ"ב. בשנת תרנ"ז הוא ומשפחתו מופיעים שוב במפקד אומאן.
- 'תולדות שמואל' יום ד' בשלח [י שבט] תר"ס.
- שם, יום ג' יתרו [טז שבט].
- שם, יום א' תצוה [ה' אדר א'].
- שם, יום ג' תצוה [ז' אדר א'].
- זוגתו בילא מינדל. יוצאי חלציהם: האדיל (כא אדר תרלג), נפתלי (ו אייר תרמ), אברהם-זאב (יט חשון תרמו).
- ר' ישראל הכהן מכאנאראד-טרוביצה.
- יום ד', ח"י סיון תרל"ח, טבריא.
- עש"ק יתרו תר"ם טבריא.
- על פי דברי רבינו הק' ב'ספר המדות' אות 'חלום' חלק שני: "מי שרוצה שיתקיימו חלומותיו, יכתוב אותם בפנקסו ואת היום ואת השעה ואת המקום".

משה שאחמאן מלונדון

מבקש את ניסתו שרה שאחמאן מאוסין, פלך קיוב, שנה לפנים בבית נתן ליריסמאן ובזמן האחרון בכיתם של נפתלי ליריסמאן ושמואל סוסר. אישה הנר בקנדה דואג מאד לשלומה ורוצה לעשות כל מה שאפשר בשביל להוציאה מאוקריינה.

רישום לידת ר' נתן ב"ר חיים ליריסמאן - אומן כ' אדר תר"ז

ועל הטיב וזכר נשמת המנוח סו"ה מושה ב"ר מיכל שנלב"ע כ"ה אלול תרס"ג בפה עיה"ק ירושלים תובב"א. בעבור שז' מ' תמר ב"ר חיים יהודא ליריסמאן מאימאן התנדבה עבור נשמתו על הדפסת המאמרים הק' האל. בעל הגמול ישלם גמולה.

הנצחה ב"מי מוהרנ"ת חלק שני - דפוס ראשון ירושלים תרס"ד

ספרים

הרבה מאד¹³. ובא על דעתי לשאול אותו על אוד[ן]ת הכתבים הללו שצוה עלי לכתוב מה שאני מחדש על פי פקודתו - מה לעשות באלו הספרים. ורציתי לשאול, והי'ה על זה מניעות מחמת שעמד שם אחר וכו'. אחר כך שאלתי אותו אם להדפיסם אם לשרפם. והשיב, שלא יושרפו, רק יהיו נדפסים מעט מעט¹⁴. ועוד חל'ם לי הרבה מאד אז".

בתחתית העמוד ציין ר' נתן ליריסמאן בכתב ידו:

"אני הייתי פה בראסלאוו, וקבלתי במתנה מגיסי ר' יחזקאל נ"י, והוא לקח מחמיו ר' שמשן זצ"ל, ואני החתום שידע שזה שלי. נתן ליריסמאן מאמאן" וכהמשך כתוב על דף השער: "ואין יודע מי כותב זה, ונראה אני [-כמו ונראה לי] שזקנו ר' יודאלאזור

[ר' יהודה אליעזר]

זצ"ל". (לאמור: כתב היד היה ברשות רבי שמשון בארסקי (הראשון) תלמיד מוהרנ"ת, חתנו של רבי יהודה אליעזר¹⁵. רבי שמשון מסרו לחתנו ר' יחזקאל, שהעבירו לידי ר' נתן ליריסמאן).

ג. מרת תמר - נולדה בשנת תר"ט. נישאה לר' משה ב"ר שלמה מיכל¹⁶. הם עלו לארץ ישראל והתיישבו בירושלים. בחודש סיון

תרס"ד עלה החסיד הגדול רבי ישראל קרדונר מחו"ל, להתיישב בירושלים. אחד הדברים הראשונים שראה לנכון לעסוק בהם, היה לכונן בית-מדרש על שם רבינו הקדוש, מאחר ועדיין לא היה לאנ"ש מקום משלהם לתורה ותפילה. (הם נהגו להתפלל בבתי הכנסת הכלליים בירושלים ובעיקר בבית הכנסת הגדול 'תפארת ישראל'). ר' שמואל-העשל פרידמאן מציין זאת ביומנו: "ר' ישראל נ"י שכר דירה בשבילו, ואנחנו רוצים לעשות שם מנין ללמוד ולהתפלל בכל יום. פרשת בלק, כל השבוע למדנו בבית ר' ישראל נ"י...", בהמשך הוא מספר: "בזה השבוע בא ידידנו ר' נחמן לורעסמאן ירושלימה. ערב שבת קודש הייתי אצל האשה תמר אחות ר' נחמן הנ"ל שיושבת

במאה שערים מכמה שנים, ונתנה להבית הכנסת שאנו עושים 'לאמפף' [-מנורה/נברשת] גדול וטישטאח [-מפת שולחן]. וברוך ה' שבת קודש פרשת 'בלק' [-י"ב תמוז] התחלנו להתפלל בהבית הכנסת שלנו"¹⁷.

באותה שנה הביא רבי ישראל קרדונר לדפוס את הספר 'מי מוהרנ"ת' חלק שני, שטרם ראה אור. מרת תמר נדבה מכספה להדפסת הספר, לעילוי נשמת בעלה שנסתלק לעולמו שנה קודם לכן, ושמותיהם הונצחו בספר: "ועל הטוב יזכר נשמת המנוח מו"ה משה ב"ר שלמה מיכל שנלב"ע כ"ה אלול תרס"ג בפה עיה"ק ירושלים תובב"א, בעבור שז'וגתו מרת תמר ב"ר חיים יהודא ליריסמאן מאומאן התנדבה עבור נשמתו על הדפסת המאמרים הקדושים האלו, בעל הגמול ישלם גמולה". בכך זכתה בתו של אחד מאנשי מוהרנ"ת, להשתתף בהוצאת חיבורו הקדוש לאור, המתאר את קורות נסיעתו לארץ הקודש, בתוספת מאמרים מ'ליקוטי הלכות' על מעלת וקדושת ארץ ישראל.

לימים נדבה מרת תמר את דירתה עבור בית מדרש לאנשי שלומנו (ברחוב עין יעקב 92) בשכונת מאה-שערים. המקום שימש גם לאכסניה לאנ"ש, כאשר מספר החסיד ר' שמואל הורוויץ בספרו: "והנה, ר' יצחק מענדל התגורר עצמו בבית המדרש ר' לייבילי ב'בית ישראל', ור' אלטר בן ציון ויעקב זאב בבית מדרשנו (אשר כהיום הוא לעת עתה בית המדרש טשארטקעב) ב'מאה שערים', וכן עוד איזה אנשים מחוץ לארץ

13. ראה כעין זה ב'ליקוטי מוהר"ן' תורה סא אות ה: "כי יש כמה ספרים עכשיו, וגם עתידים להיות עוד כמה ספרים, וכולם צריכים להעולם". וראה עוד ב'ליקוטי הלכות' הל' יין נסך ה"ג אות ה.

14. ב'ליקוטי מוהר"ן' תורה סג מביא רבינו את הפסוק (משלי ו, 1) לֹא יָלַךְ נְמִלָּה עֲצֹל דָּאָה דְּרָבִיקָה וְחָכָם - והרב מטשעהרין בספרו 'פרפראות לחכמה' מאריך לכתוב שם מגדולתו של מוהרנ"ת, ובתוך דבריו הוא מפרש את המשך הפסוקים (שם ז-ח) אֲשֶׁר אֵין לָהּ קֶצֶין שְׁטָר וּמִשָּׁל. תְּכִין בְּקִיץ לַחֲמָה אֲגִירָה בְּקֶצֶיר מֵאֲכִלָּה, תוֹךְ שְׁהוּא מְקִידִים לְצִיין "ודברי רבותינו ז"ל ידועים בזה [- אודות זריזות הנמלה ומאמציה האדירים]", ומסיים: "שזה מרמז גם כן על ענין הנ"ל שדייקא אחר פטירתו של רבינו ז"ל, חיבר הר"ר נתן ז"ל ספרים הרבה והכין לנו כל טוב, אף על פי שהוא בעצמו לא ידע מה יהיה מהם, אם יזכה העולם ליהנות מחיבוריו אם לאו (כמבואר במקום אחר [- ב'רשימה מכתב יד קדשו שהבאנו כאן], ובאמת בחייו לא נדפס מחיבוריו כי אם כרך קטן [- חלק ראשון מ'ליקוטי הלכות' אורח חיים, שהכיל רק עד סוף 'הלכות תפילה'], וגם זה סמוך לפטירתו ז"ל [- בשנת תר"ג] כידוע".

15. שהתקרב בנעוריו לרבינו הקדוש, והיה לימים מגדולי מקורביו של מוהרנ"ת, וגם נסע איתו לארץ הקודש.

16. ע"פ הנצחה ב'מי מוהרנ"ת' ח"ב ירושלים תרס"ד (להלן).

17. ר' שמואל-העשל מציין בהמשך את חזרתו של ר' נחמן ליריסמאן לחו"ל, כדי להימנות על הקיבוץ הקדוש בראש השנה באומן: "יום א' פרשת ראה [-יט אב] היום נוסע ידידנו ר' אברהם [-ב"ר נחמן חזן] נ"י על ראש השנה לאומאן, ור' נחמן לורעסמאן נסע בשבוע העברה". (ר' נחמן מוזכר שוב ביומן בקיץ עת"ר, כמי שבא מחו"ל ירושלימה).

שלב א' אוכלס במלואו. שלב ב' - למסירה לר"ה הבעל"ט

מתחם הדירות .
148

שילוב משלם של נוחות, שקט ויישוב הדעת.
נוף ירוק העוסף את נהר התשל"ן.
חופשים איכותיים. אוירה מכבדת, אט"ש.
כמה קרוב ככה שקט

הזדמנות אחרונה לרכישה במחיר הישן המחירים עומדים להעלות בצורה משמעותית

המקום נבנה מתוך הבנה עמוקה לצרכים הייחודיים של אנשי הקיבוץ באומן,
תוך שמירה על האופי המיוחד שהפך את מתחם 148 למבוקש ואקסקלוסיבי.

- קרוב לאזור הקדוש
דקות הליכה בלבד!
- צמוד לבית הכנסת
ומתחם 148 המפואר
- מיקום פנימי מהירחוב
לשקט ופריטיות
- נוף פנורמי מהרובי
אל נהר התשל"ן
- אוירה מכבדת
איכותית וערכית
- מעליות

יהושע מלא. רק לקבוע מזווה

לתיאום פגישה
ופתרטים נוספים
050 - 41 - 419 - 69

ליצירת קשר באומן חייגו: +380-68-2921601

• בנייה ייחודית.

הדירות עם מרפסות אישיות הפונות
לכוון מזרח, עם נוף מהרובי הצופה לנהר.
לינוי תחזוקה, ניקיון ואבטחה כל השנה.
הסדרת רישום הדירות בטאבו ע"ש הרוכש.

• מפרט משובח.

מטבח איכותי ומאובזר. ריהוט מלא
לכל הדירה. חדר רחצה מרווח עם ציפוי
קרמיקה מלא וכלים סניטריים משובחים.
מערכת חימום מתקדמת - מרכזית ופריטית.
מיזוג אוויר אישי. גיודר משולש לחלונות
ולדלתות לשמירת תמפרטורה נעימה.

בית הכנסת 'עזרת ישראל - טשורטקוב' במאה שנים. לפנים שימש כבית מדרשם של אנ"ש

בית הכנסת 'עזרת ישראל - טשורטקוב' במאה שנים. לפנים שימש כבית מדרשם של אנ"ש

והחיה אותי מאוד. גם סיפר לי כמה סיפורים מן רבינו הקדוש, וברוך ה' גם רקדנו הרבה היום". (וכהנה מספר עוד רבות). אחרי עליית ר' שמואל-העשל לארץ הקודש, כשבא מירושלים לאומן לראש השנה תרס"ח, הוא מספר: "אחר חצות לילה באתי ברוך ה' לשלום לקהילת קודש אומאן להבית המדרש הנקרא על שם רבינו הקדוש. בבוקר השכם טבלתי במקוה, ואחר כך הלכתי על ציון רבינו הקדוש [...] שבת קודש פרשת תבא. התפללתי בהקלויז, ואחר כך רקדנו, וגם דיברנו מרבינו הקדוש [...] סעודת שחרית אכלתי אצל ר' חיים לורעסמאן".

ה. פריידא - נולדה בשנת תרי"ד.

רבי חיים ליריסמאן 'הזקן' נטמן בבית החיים החדש באומן, לצדו של רבי נפתלי תלמיד רבינו הקדוש²⁴. לימים נטמנו באותו אזור עוד מגדולי אנשי שלומנו, בהם: רבי נחמן חיה'לס נכד רבינו, רבי נחמן מטולטשין, בנו רבי אברהם, רבי געצ' ליובאוונע, רבי שמשון בארסקי.

תודות להרה"ח ר' אליעזר חשין שיחי' על הסייע והגנוזים הנפלאים

כאשר הגיע מוהרנ"ת לאומן, ניגש אליו וסיפר לו דברים כהווייתם ושאל האם ישליך את עבודתו בניהול החנות. "חפץ אני לזנוח את עסקי העולם הזה, אהיה 'מקבל' ואתפרנס מנדבת הבריות, וכך אוכל לעבוד את ה' כאשר נכסוף נכספתי

בתחילת התקרבותו בשנת תר"ס, התאכסן פעמים רבות בבית ר' ישראל משה, והוא מזכיר אותו ואת בנו ביומנו 'תולדות שמואל': "פרשת 'שמות'. שבת קודש אכלתי אצל ר' משה לורעסמאן נ"י, ודיברתי אתמול בלילה עם בנו ר' חיים הרבה מרבינו הקדוש,

היו מתגוררים שם. כי האשה בעלת הבית תמר, היתה מניחה אותם שיתגוררו שם ויאכלו וישנו שם, וגם מקודם נדרה הבית המדרש עבור חסידי ברסלב"¹⁸. צדקת זו גם נהגה להכין עבור אנ"ש סעודות שבת, כתיאורו של ר' שמואל: "ואחר כך עשינו קידוש על היין בהתעוררות וישבנו לאכול ביחד, ר' אלטר בן ציון ויעקב זאב ור' יצחק מענדל ואנכי, ואכלנו מה שהכינה בשבילנו האלמנה מרת תמר ז"ל, בעלת הבית של הבית המדרש"¹⁹. היא הלכה לעולמה בט' שבט תרפ"ט ונטמנה בהר הזיתים²⁰. כשהדפיס החסיד ר' שמואל הורוויץ בשנת תרצ"ה את הספר 'ביאור הליקוטים' הנציח את זכרה: "עבור שנתנו מעזבונה סכום הגון על הדפסת הספר, חמש ועשרים לירות".

ד. ר' ישראל משה - נולד בשנת תרי"ב. נשא את מרת צירל גליקל²¹ בת רבי אהרן ליפאוויצקי²² מאנשי מוהרנ"ת. עובד ה' מופלג היה ר' ישראל משה, ומתלמידי רבי אברהם בן רבי נחמן חזן. נסתלק לעולמו בחודש חשוון שנת תרע"ה. גם בנו ר' חיים לייב (שנקרא על שם סבו), היה עובד ה' נלהב²³ ולפרנסתו עבד כעורך-דין. ר' שמואל-העשל פרידמאן, בבואו לאומן

18. 'מי שמואל מהדורה קמא' פרק עב.

19. שם פרק צח

20. על פי כיתוב מצבתה בחלקת ווהלין בהר הזיתים: "קו"מ [-קבר ומצבה] שקניתי בחיים, הא' [-האשה] תמר ב"ר חיים ליב מאומין, נ' [-נפטרה] ט שבט תרפ"ט".

21. יוצאי חלציהם: ר' חיים לייב (תרלא), על שם הסבא, אדר תרנ, נקרא על שם הסבא-רבה שלו רבי מאיר ממדבידקה מתלמידי רבינו הקדוש, שמה (תרנג).

22. רבי אהרן קיבל מרבי נפתלי תלמיד רבינו הקדוש את 'מגילת סתרים' (ובה גילויים נוראים של השתלשלות ביאת הגואל כפי שמסרה רבינו הקדוש לגדולי תלמידיו: מוהרנ"ת ורבי נפתלי). רבי אהרן מסרם לרבי אברהם ב"ר נחמן. לפני פטירת רבי אברהם כששכב במיטת חוליו, באה בתו של רבי אהרן, מרת צירל (אשת ר' ישראל משה ליריסמאן), והרימה קול זעקה "געוואלד! למי הוא מסר זאת?" כי שמעה מאביה שמקובל מרבינו שאחד בדור צריך לדעת את רזי מגילת הסתרים, ועתה כשסתלק רבי אברהם מהעולם, לא ידע אף אחד מזה. אולם רבי אברהם כבר היה חולה מאוד וניטל ממנו הדיבור, ולא נודע אם מסרו למאן דהוא (שיח שרפי קודש ח"ג תתקמ"ח

23. נזכר במכתב החסיד הנלהב רבי געצ' ליובאוונע: "פ"ש [-פרישת שלום] לכבוד ידידי היקר מו"ה חיים יהודה נ"י לירסמאן" (יום א' כ"ה ימים לירח האיתנים תרס"ג לפ"ק, טשיגריין - נחלי אמונה יז). שם זוגתו של ר' חיים לייב: מרת חנה ב"ר אהרן. יוצאי חלציהם: נפתלי צבי (תרנב), שלמה (תרנד). נפתלי צבי התחתן עם שרה בת ר' גדליה זאב בארסקי (חתן רבי נחמן מטולטשין).

24. 'עם זקנים' צג.

גן עדן העליון בין סמיטאות אומן

"לפתע, הגיע לאוזניי קול ניגון מופלא של תפילה בכח ובנעימות בנוסח ספרדי מקורי, ובחיות ברסלבית מובהקת, משהו גן עדן, הרגשתי שרגליי נושאות אותי כמו מאליהם" // תיאור מרתק של סופר אבקשה שנקלע 'בטעות' למתחם מבקשי פניך והזמנה אישית לבוא ולהצטרף לשלוות הנפש ועונג הנשמה // חובת קריאה

י. הכהן

תפילה מתוקה

בטרם פגשתי את ר' נפתלי, אברך נמרץ ומלא חיות, הייתי בטוח שאני כבר מכיר את כל אומן, או לפחות את רובה. אך לאחר הפגישה והסיוור אליו הוא לקח אותי עמדותי משתומם, מזיל דמעה של התרגשות, מבין שאין לי מושג עד היכן הדברים מגיעים.

היה זה בעיצומו של ראש השנה, שעת אחר הצהריים, נפגשנו לגמרי באקראי ולאחר שהסתקרנתי לדעת מה שמו ושוחחנו כמה דקות, הוא פנה אלי והציע: אתה רוצה לראות משהו מעניין? בא אחרי.

צעדתי בעקבותיו, והוא מוביל אותי אל מתחם ביתני עץ שנמצא למרגלות הצינן, פה ושם ראיתי אברכים מסתובבים, אבל שום דבר לא הכין אותי למה שראיתי מול עיני.

אך לפתע, כשצעדנו בשביל, הגיע לאוזניי קול ניגון מופלא של תפילה בכח ובנעימות בנוסח ספרדי מקורי, ובחיות ברסלבית מובהקת, משהו גן עדן, הרגשתי שרגליי נושאות אותי כמו מאליהם אל תוך אולם בית הכנסת שהיה במרכז המתחם.

בהיכל התפילה ישבו מאות אברכי משי בני תורה ובחורים יקרים עם חן מיוחד הנסוך על פניהם, כולם כאחד יחד יושבים ומתחננים מתפללים וממליכים את בורא העולם בראש השנה אצל ראש בני ישראל.

לא אכחד מכם, כי זו הייתה התפילה הכי מתוקה ששמעתי בחיי בראש השנה והיה ברור לי שגם מאחר אני פה איתם, ביחד עם אנשי שלומינו הפשוטים והמיוחדים כל כך.

ברוכים הבאים להיכלו של אור האורות - 'קיבוץ חסידי ברסלב ק"ק ספרדים' פה אומאן, אוקראינה.

'המניין שלכם בוקע רקיעים'

תוך כדי שאנו יושבים על ספסל עץ עתיק במתחם השקט כל כך, כשאני אפילו מצליח לשמוע את הציפורים מצייצות מסביב, פותח ר' נפתלי ומספר על המקום הנפלא והמואר הזה: עד לפני כמה שנים, היינו חבורה של כ שלושים אברכים שביקשו להתחזק ולבלות יחד בעבודת ה', 'להמשיך' את רבינו בכח אחדות ואהבת חברים וב"ה, זכינו לרגעים מדהימים ומרגשים בהתחזקות יחד.

כמו כל דבר טוב, כשאנשים התוודעו לחבורה שלנו, החלו מתלקטים ומתקבצים מסביב עוד ועוד אברכים ובחורים. המכנה המשותף של כולם הוא שהם 'בני תורה' שמבקשים להתקרב לה' בדרך של הרבי ו"ביחד".

במתחם, היינו מתקבצים כל שנה בחיות גדולה, עד שהשמועה אודות המתחם החלה מתפשטת בקרב בני תורה נוספים רבים, שביקשו אף הם לבלות בצוותא את ימי החג הקדוש. כך, במהירות שיא הגענו לכמאתיים נרשמים עד שהמקום הגדול כבר צר מלהכיל את הציבור הענק, אך עדיין, מרוב חביבות ואחדות ששררה בין החברים היינו בבחינת 'מעולם לא אמר אדם צר לי המקום'.

אם לרגע נראה היה שבכך סיימנו, אך כשהגיעה עת התפילה, נוכחנו לדעת שציבור גדול הגיע מבחוץ והכיסאות הרבים שהכנו כלל לא יספיקו לכולם.

על אתר, יצאו הגבאים המסורים לקושש ברחבי אומן כסאות. לאחר מאמצים מרובים, הובאו למתחם כסאות בגדלים ובצבעים שונים, מכל הבא ליד, העיקר שהלב יהיה אחד.

התפילות שמתקיימות בנוסח ספרדי מקורי כמו בבית אבא נאמרות כאן בשילוב מיוחד עם ה'אנחה' - הקרעכץ' הברסלבאי האותנטי של אנ"ש מאומן של מעלה. איך אמר לי ר' משה, אחד המארגנים: רבינו הקדוש לא הקפיד על נוסחאות התפילה, אבל כן רצה שיתפללו תפילה בכח ובחיות, וכמו שרבי נתן כותב שרבינו ביקש 'להחזיר עטרה ליושנה', שנתפלל כמו החסידים הראשונים בזמן הבעש"ט הקדוש, זה מה ששואפים כאן.

וכשמתפללים בקול, אזי השלהבת עוברת במהירות ומדביקה את כולם והקול חזק ונעים עולה הישר אל כסא הכבוד. וכך תיאר לי זאת אברך משי, באמרו: "היינו אך כמה מאות, אבל העוצמה שהייתה בתפילה הרגישה לי כמו מניין של אלפי איש".

מקום שקט ואיכותי בצל הצדיק

אז על התפילות כבר סיפרנו, אך עדיין לא תיארונו ואפילו במקצת את האווירה במתחם כולו, הרגשה של שכונה ירושלמית בלב ה'בלאגן' של אומן. המשוב האדיר שקיבלנו מהציבור הקדוש בחג עצמו, כמו גם חודשים לאחר מכן היו מעבר לכל דמיון. שנים רבות כספו וחלמו רבים מבני החבורה למקום שייתן את האווירה הרצינית והנקייה יחד עם החיות והשמחה, לצד שמירת המנהגים והנוסח הזך והטהור מבית אבא, והנה זה ב"ה מתחולל כבר

תגובות מהחברים

הרה"ח ר' רחמים נימני שליט"א:

ציבור איכותי, תפילה בכח והתלהבות באיכות רוחנית וגשמית

הרה"ח ר' יחזקאל ששון שליט"א:

צירוף של ישוב הדעת עם תפילות בהתעוררות והתלהבות באופן שריגש אותי ביותר כן השמחה והאחדות באופן נפלא ביותר - שבוע של רוממות

הבעל תוקע הרה"ח ר' מאיר משמרת

שליט"א: סגנון ייחודי של אברכים יראי ה'

הטעם הנפלא בתפילה בנוסח אבותינו עם ההתלהבות הברסלבאית, הוא משהו שלא בנמצא כדוגמתו

הרה"ח ר' דניאל דיין שליט"א

חשבתי שאבוא להתפלל שם רק שחרית ואחזור למניין הקבוע שלי... אבל האווירה הנעימה שחשתי שם עם המתיקות בעת התפילה לא נתנו לי ללכת היה לי ראש השנה נפלא עם המניין הזה ואני ממליץ מאוד

הרה"ח ר' אליהו נהרי שליט"א

כאבן יחלום מתנוססת נוצצת מתחם ובית התפילה של ציבור יקר נקיי הדעת וברי לבב שכל מגמתם ותשוקתם להיכלל באור חביון של הרועה הגדול תקוות כל הדורות... אשרי הזוכה לדחוף ראשו וליבו בין הני חבורת קדישא!

הרה"ח ר' מאיר מיימוני שליט"א

אווירה ברסלבית מקורית עם הנוסח מבית אבא הרגשה מאירה של יראת שמים

הרה"ח ר' ניסים כלפא שליט"א

הייחודיות של המקום הן ברוחניות מהתפילה בכח ובחיות והן בגשמיות - מקום מרווח ונוח במיוחד

הרה"ח ר' שמואל נעימי שליט"א

שנים חיפשנו כזה מניין מיוחד מכל הבחינות. הציבור. החזנים. הבעל תוקע. תפילה כתיקנה. הישוב הדעת. משהו מיוחד במינו!

רבינו הקדוש באווירה חמה ומשפחתית. נפגשים האחד עם השני, טופחים אחד לשני על השכם; אה... אשרינו שזכינו!

לאחר קבלת שבת וערבית נלהבים כיאה וכיאות לחסידי ברסלב, התיישבו החברים בצוותא לסעודה ושרו את הזמירות בחיות עצומה, כשמיד בסיומם החל אחד החברים היקרים לדבר דיבורים נלהבים בטוב טעם ודעת על השמחה העצומה של ההתקבצות יחד אצל רבינו הקדוש, ולאחר מכן דיבר הרה"ח ר' רחמים נימני שליט"א מגודל הזכות הכבירה שאנו זוכים להיות אצל רבינו הקדוש על ראש השנה, שאין דבר גדול מזה, כשהוא מרחיב בדבר ומיטיב לבאר ככל יכולתו את גדולת עניינו של הראש השנה של רבינו.

למחרת לאחר תפילת הנץ בכח ובהתלהבות, דיבר בקידושא רבא הרה"ח ר' צורי נימני שליט"א, דיבורי התחזקות מיוחדים על פי הספר הקדוש סיפורי מעשיות.

סעודה שלישית התקיימה לכלל ציבור המתפללים, ובה נשא דברי קודש נלהבים הבעל תוקע הרה"ח ר' מאיר משמרת שליט"א בעניין התפילה מעומק הלב בתמימות ופשיטות, בשילוב סיפורים על גודל הכוח שיש בציון רבינו לעורר בתשובה אפילו הרחוקים ביותר.

בליל ערב ר"ה התקיים לאחר תפילת מנחה כינוס הכנה לר"ה עם דיבורים מאירים מאת הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א בעניין העצות הנפלאות של רבינו הקדוש, כשר' יעקב נתן במתק לשונו ובשנינותו מוריד את הדברים לקהל הקדוש שישב מרותק לדבריו הנפלאים.

תפילת שחרית בערב ר"ה התקיימה בהתעוררות עצומה, כשהחברים מכינים את עצמם ביום האחרון של השנה לטהר ליבם ומוחם לפני אדון כל.

לחשוב רק מחשבות טובות

בסעודת ליל ר"ה דיבר אחד החברים דיבורים קצרים על מנהג אנ"ש בר"ה למעט בדיבור והזכיר את מאמרו של רבינו הקדוש לחשוב רק מחשבות טובות 'שייטיב השם יתברך עמנו'.

ביום ר"ה הגיעו מאות מאנ"ש להתפלל עד שנוצר - כאמור -

כמה שנים טובות, ומשנה לשנה תופח למימדי ענק.

בשנים האחרונות כולם כבר מבינים שעל כל אחד לסדר לעצמו פינה שמתאימה לו בתוך הבלאגן של אומן, מקום שמור ומוגן, נעים ומזמין, וברוך ה' ניתן לומר שזו ההגדרה של המתחם שלנו 'מתחם מבקשי פניך'.

לצד זאת, כפי מאמר רז"ל ש'אם אין קמח אין תורה', הקפדנו ודאגנו גם לתנאים הגשמיים על הצד היותר טוב - כאשר בפרט אחרי נסיעות קשות כל כך ובימים עמוסי תפילות ועבודת ה' - מקום שקט ומסודר להניח בו את הראש, זהו דבר שקשה לוותר עליו. בפרט שב"ה המקום משלים את הגשמיות על הצד היותר טוב, אך עיקר הדגש ניתן על הרוחניות של המקום, אופיו וסגנונו השמורים, המהווים מקום נפלא לאברכים ובחורים הרוצים להגיע לאומן ולא להרגיש את המולת הרחוב.

ראש השנה תשפ"ו

ביום חמישי ושישי הגיעו רובו ככולו של הציבור. התרגשות מיוחדת הייתה בעת בא החברים היקרים מכל רחבי ארץ הקודש למתחם ההתקבצות אצל

מצבת זיכרון

לזכרו של הגה"ח

ר' נתן ליברמנש זצ"ל

שיעץ, תמך, עודד וחזק את הקמת המקום הקדוש הזה על כל פעולותיו בראש השנה ובמשך השנה כולה ובהערכתו הגדולה אף נתן מכתב המלצה חם לטובת הפעילות רק כשלוש שבועות לפני הסתלקותו לחיזוק העוסקים במלאכת הקודש. פועלו העצום יעמדו לזכותו לעד.

27

בפתע

העוריקים

הם בסך הכל די צעירים, בשנות העשרים לחייהם, אך
בפתע פתאום ירד עליהם מסך הברזל ואומן נראית
להם רחוקה מאי פעם // **ראיון מיוחד עם שני עוריקים**
קדושים ועוד אחד שכבר לא... הם מתגעגעים ומחזקים
את כל מי שנמצא איתם יחד בספינה // **אין שום ייאוש**
בעולם | נחמן כ"ץ

נת הקורונה, המכונה גם 'קיבוץ בלארוס', הייתה השנה שפתחה את שנות הקושי. אוקראינה סגרה את שעריה, חסמה את נתיביה, הציבה את חייליה, ולמעט לכאלף חסידי ברסלב שהספיקו 'להסתנן' ועוד מעטים שעברו בדרכים לא דרכים. נשארו אלפי חסידי ברסלב בבלארוס על פני הגבול, נתונים לחסדי הרוחות, מוצבים כטרף לקור ולחום שאכלו בהם בכל פה, ביום ובלילה, בגשם ובשלג. ועוד אלפי חסידים בירושלים ושאר ערי ארץ הקודש, ובכל תפוצות הגולה, בלבבות שבורים ורצונות בלתי נפסקים. שעוד רבות יסופר

להגיע, לאחר שהתפללו, זעקו, וגם השתדלו ככל יכולתם, זכו להופיע בחצר ציונו של רבינו הקדוש. רבים אחרים נתפסו ונכלאו בכלא על כבוד שמו יתברך, ברצונם למלא את רצון הצדיק האמת.

ראש השנה הבעל"ט, הוא ראש השנה קריטי ביותר; שלא תעלה בידה של הסטרא-אחרא, לגרום חלילה לעצירת דרכם של אלפי אברכים ובחורים מאנשי שלומינו, שמעמדם לא הוסדר, ועיניהם כלות אליו יתברך, לקיים את הציווי שכל העולם תלוי בו. ושתגבר ידו של רבינו הקדוש, וכבוד שמים יתגדל על-ידינו.

ובשעות אלו ממש, בהם אתם קוראים את הדברים - ישובים בבתם, או בבית מדרשם אלפי אנשי שלומינו, והספיקות אוכלות בהם כל נתח של שפיות:

'האם אזכה... או שמא חס וחלילה לא... האם אצליח לעבור את הגבולות... או שמא אצטרך להישאר כאן... אוויי... אוויי... אוויי...'

מי שלא נמצא שם, ולא חי את הסיטואציה, אינו מבין, אינו קולט, ואינו יכול להרגיש את צרת הנפש והנשמה, אשר כל רצונה ומהותה הוא להיות אצל מתקנה, מאיר דרכה, סולל נתיבותיה.

לכן קיבצנו כאן את דבריו הקדושים של גאון-עוזנו מוהרנ"ת זי"ע"א, בדיוק בעניין זה, ובנוסף דברים נכוחים שכתב החסיד הגדול רבי שמשון ברסקי לבנו ר' נתן ז"ל, מהי ההרגשה שצריך יהודי להרגיש גם בעת צער גדול שכזה שאין למעלה ממנו.

לאחר מכן ניגשנו גם לשני חברים - אברכים יקרים, שכל אחד מהם עדיין נמצא בתוך הקושי, ונפשו מיטלטלת בין שבר לתקווה, בין בכי לשמחה, ובין התבודדות לזעקה.

ושמענו...

שמענו את הבכי והכאב... את הלילות הקשים... את הצער העולה על גדותיו. אבל גם את דברי ההתחזקות הנוראים שהם משגרים לחבריהם לצרה, מעודדים ומחזקים את רוחם, לא להתייאש ולא להרפות, שהרי "אין שום ייאוש בעולם כלל"... גיוואלד!!! זייט זיך ניט מייאש!!! [אהה!!! אל תתיאשו!!!]

כך זעק רבינו הקדוש, וקולו הולך וגובר - מסוף העולם ועד סופו. וכך ממשיכים לזעוק חסידי ברסלב, גם כשהכל נראה חתום וסתום. סגור ומסוגר. אין יוצא ואין בא.

הרצונות הם גם חלק מהעבודה והנסיעה לרבינו

האבנר החשוב הר"ר י.ז.ק. הי"ז:

הוסגר למשטרה לפני יותר משנה, וישב בכלא במשך עשרים יום.

- איך התחזקת במצב הזה, בכלא?

לא אומר שלא הייתי שבור, אבל ב"ה התחזקתי במקומי. עימי בכלא היו עוד שלושה אברכים שנתפסו אף הם ב'עיון' לימוד תורה. ויחד התחזקנו

ויתואר שנה היסטורית זו.

בשנה שלאחר מכן, החלו לצוץ שמועות על כך שאוקראינה שוב תסגור טְרַמְיִנְלִיָּה מוקדם מן הצפוי. ואלפים יצאו שוב לדרך, חודשים ושבועות לפני ראש השנה במסירות שאין לתאר.

בשנת תשפ"ג, החלה המלחמה באוקראינה, והדרכים הפכו להיות קשות, נוסף על כך הפחד ובעיקר האימה שהחלו שלוחי מלך זקן וכסיל, להדהד ברבים. ואכן רק חצי מכמות הנוסעים בשנה רגילה הגיעו בדרכים עקלקלות מכל רחבי אירופה. בתשפ"ד, יחד עם פתיחת המלחמה בארץ ישראל, שוב חזר העניין על עצמו, ובתשפ"ה אף הוגבר הפחד לאחר שימים ספורים לפני ראש השנה, בוטלו אלפי טיסות, והנוסעים התבקשו לטייל בכל רחבי העולם, כדי להצליח להגיע למקום ציונו הק' של אור האורות.

עם זאת, ללא ספק שנת תשפ"ו, הייתה שנת מפנה. לאחר שכבר התרגלנו

לכל המלחמות, ולמדנו 'להסתדר' ולהגיע בצורה הכי נוחה ואפשרית מבחינת הנוסעים. קפץ רוגזו של השטן. והוא החל לתת את עיניו בגדיים הקדושים - בחורי ואברכי אנשי שלומינו, כאשר רשויות המדינה הציונית קבעו שכל בר גיוס, אינו יכול לצאת את גבולות הארץ.

ועדיין רבים מאד הצליחו

31 אב תשפ"ו | אב קשה

אומר (בתורה נט) שהשכינה מפרשת את שיחתה וצערה כנגד הבוכה אצלה, והיא מנחמת אותו שתבקש תחבולות לתקן את הכל.

גם ראיתי מכתב של ר' שמואל הורביץ, שגם אם אדם רואה חלילה שנסגרה הדרך ואינו יכול להגיע לאומן, אסור לו ליפול בדעתו, אלא צריך אעפ"כ להיות בשמחה ולהתחזק ברצונות וכיסופין.

אחד אמר לי, "אשריך! אני מקנא בכיסופים שלך", הדיבור הזה חזק אותי מאוד. אני חש בעצמי שאני יודע עדיין דיי מה הם אכן כיסופים אמיתיים... אבל ב"ה אני זוכה לרצות בכל עת, והרצונות האלו כנראה לפעמים יותר חזקים מאלו שמצליחים בפועל לנסוע, ואין ספק שבסופו של דבר הם יפעלו את פעולתם!

הרבי הוא התיקון והתקווה שלי בכל מקרה, ואני נשאר דבוק אליו. ובעזרת השי"ת עוד אזכה להתגבר על המניעות ולהגיע לרבינו הקדוש, יהיה מה שיהיה.

מאד חשוב לי לומר לכל אלו שנמצאים במצבי, לא להישר מאלו שמקנטרים ואומרים לך: "אתה לא עושה כלום"... עשיתי כל מה שיכולתי!! רק שצריך להבין שלא כל דבר כל אחד יכול לעשות... צריך להבין את זה ולא להישר חלילה.

נקווה ונתפלל בעזרת השי"ת שיתבטלו כל הגזירות וכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ.

ובכן צדיקים יראו וישמחו וישראל יעלוזו וחסידים ברנה יגילו.

זה מה שה' רצה, יותר טוב לא תמצא...

הבחור ב.ק.

ישב בכלא יותר משלושה חודשים. יותר מכל בחור אחר!

הוא נעצר שנה שעברה בכניסה לשדה התעופה בדרכו לרבינו הקדוש.

- איך מרגישים כשנעצרים שנייה לפני שעולים למטוס בדרך לרבינו?

אינני יכול להגיד שלא היו רגעים של קושי, הקושי הוא עצום בעת המעצר כי הרי מה בסך הכל רציתי, להיות אצל הצדיק בראש השנה. אבל רוב ככל הזמן, השתדלתי מאד להיות בשמחה רבה, לא לוותר ליצר הרע על מה שהוא בעיקר רצה; שאני יפסיד את השמחה בפרט בימי ראש השנה.

להיות בכלא בימים הקדושים האלו, חודש תשרי, לא היה דבר פשוט, אבל כשאתה מבין שאתה רצית ועשית כל השתדלות ופעלת בכל כוחך לעשות את מה שהיה ביכולתך, אתה מתחזק שזה כביכול שאתה ממש נמצא אצל רבינו, כמו שאמרו חז"ל: מעלה עליו כאילו עשאה.

גם ההתבודדות היא שנותנת את הכוחות. לולא היא, לא יודע איך הייתי שורד את הימים הלא פשוטים הללו. אתה מבין שזה הדבר היחיד שיש לך לעשות, וכמובן ללמוד את הספרים הקדושים

בשדה התעופה מפחד המעצר. באותה שנה התפללתי בישיבה הליטאית, והייתי שבור מאד. אבל התחזקתי ממה שראיתי ב'טובות זכרונות', על ר' אפרים ב"ר נפתלי מתלמידי מוהרנ"ת זיע"א, שהיה נוסע מארץ ישראל לאומן על ראש השנה במשך כעשרים שנה, אך שנה אחת מסיבות שונות למרות כיסופיו הגדולים להגיע לרבינו לא יצא הדבר לפועל, באותה שנה הוא הגיע לכותל בערב ראש השנה, ואמר שהוא מקשר את כל הראש השנה שלו לאלו שזכו להגיע לקיבוץ...

וכך עשיתי גם אני. למרות שלא ידעתי מה זה ראש השנה בכלל, מהי המשמעות של 'קיבוץ', ולמה בכלל מקפידים על הנסיעה הזו כל כך.

ואני נשאר דבוק אליו. ובעזרת השי"ת עוד אזכה להתגבר על המניעות ולהגיע לרבינו הקדוש, יהיה מה שיהיה

שנה לאחר מכן, כבר הייתי עריק בוודאות, ולא יכולתי לצאת מהארץ. הפכתי את העולם, אבל לא הצלחתי. בנוסף לפחד מהצבא, פחדתי שיזרקו אותי מהישיבה ולכן אפילו לקיבוץ בירושלים או במירון לא העזתי לנסוע.

בשנה אחר כך, זכיתי לנחמה פורתא, ונסעתי לירושלים. יצאתי מהישיבה עם כרית ושקית קטנה... נסעתי עם האוטובוס האחרון, והגעתי לשול, וממש ברגע האחרון, עזר לי חבר להשיג מיטה היכן שהוא.

הייתי אפוף באורות גדולים וכל הראש השנה ישבתי ואכלתי לבדי... היום, במבט לאחור אין לי מושג איך עשיתי את זה, אבל אז האור של רבינו הכניס בי מסירות נפש למען הקיבוץ, במקום שלי. אמרתי שם תיקון הכללי. ב"ה היה לי מקום לשבת בתפילות והיה לי יישוב הדעת. ובמוצאי שבת רקדנו שם בשמחה רבה "אומן ראש השנה"...

שנה לאחר מכן, נסעתי לקיבוץ במירון. והייתה לי חיות גדולה להיות עם אנ"ש, למרות הכאב על כך שעדיין לא זכיתי לפגוש את מי ששינה את חיי מן הקצה אל הקצה, ולקיים את ציווי הגדול להיות אצלו באומן על ראש השנה.

- איך מצליחים להחזיק מעמד כל כך הרבה שנים, להיות חסיד ברסלב ולא לזכות עדיין להגיע לרבינו?

כשלמדתי בישיבה בקרית ספר, הייתי יושב בהתבודדות כל יום, ורואה את המטוסים עולים ונוחתים, ועיני היו כלות, מתי אזכה גם אני לעלות על מטוס לכיוון ציון רבינו? וההתבודדות הייתה קצת מנחמת אותי, כמו שהרבי

מחיר
מיוחד!
ל-2 דילות
ומעלה

ווילה כפרית + יחידות אירוח
חצר מיוחדת + נדנדות ופינת ישיבה
ונוף מרהיב ביותר

**באתרא קדישא
מירון**

כ-5 דק'

ממכולת
ומקווה מירון

מתאים לקבוצות
משפחות וזוגות
במחירים מיוחדים
שאסור לפרסם

055-678-4644

שמרו את המספר לשעת הצורך!

ובפרט של רבינו הקדוש.

- איך אתה יכול לחזק את כל אלו שנמצאים במצב של הספק ש'אוכל' בהם, האם יזכו להיות אצל רבינו?

קשה לי קצת לחזק אותם ממקומי, כיוון שאני כיום כבר נמצא במקום אחר, לאחר שקיבלתי פטור בצאתי מהכלא בחסדי שמים. ולכן הדבר כבר לא מהווה בשבילי בעיה. אך

ממה שהיה איתי אני יכול לומר, שחייבים תמיד להיות בשמחה ולעשות כל מה שאפשר להישאר בשמחה. זה שתהיה בעצבות ותחשוב על המצב שלך כל הזמן, לא יפתור את הבעיה. תעשה מילתא דשטותא, תשמח את עצמך, העיקר שלא תיפול לדיכאון. הרי בדיוק בשביל המצבים האלו, גילה לנו רבינו הקדוש את העצה הזו של המילתא דשטותא.

הרי בסופו של דבר, כל המדינה והצבא האלו, הם ברי חלוף ולא יישאר מהם מאומה, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה. רק הרצונות שלך וגם ההשתדלות שלך ככל מה שבאפשרותך הם אלו שיישארו, רק תמשיך להיות בשמחה תמיד, ולדבר דיבורי אמונה והתחזקות, והשי"ת יעזור שתתבטל הגזירה ונוכל להגיע לרבינו הקדוש בלי בעיות, ולקיים את רצונו הקדוש.

חשיכה מרעישת:

שיהיה לך צער מהמניעות – לא צדקת!!

לאור מצבם הקשה של מאות בחורים ואברכים אשר נמצאים בסכנת מעצר וחוששים פן לא יוכלו לעלות אומנה על ראש השנה נמצא בגנזים מכתבו של מוהרנ"ת מברסלב המורה במדויק כיצד יש לנהוג בעת כזו

מכתב מיוחד מהחסיד רבי שמשון ברסקי זצ"ל עם הדרכה מיוחדת לבחור שנמצא מעבר לגבולות הסגורים

ברוך ה'שם, מוצאי שבת עקב תקצ"ו.
בני חביבי.

...ואשר אתה חושב מהיום על נסיעת ראש השנה, אם אמנם יפה שיהיה ראש השנה במחשבה כל השנה בלילה. אבל שיהיה לך צער עתה מהמניעות, בזה לא צדקת, כי כבר דברנו שאין לחשוב מיום לחברו...

אדרבא ראוי לך לשמח מאד מה שימי ראש השנה ממשמשין ובאין, ותזכה להיות על ציון הקדוש. וכבר דברתי שמה שאני יודע שצריכין לעשות בלי ספק, אינו נחשב כלל יסורים ומניעות כלל, בפרט לחשב מה שיהיה אחר כך; ואין להאריך בזה, כי כבר שברת הרבה מניעות, וקוית לה' שעתה תסע בנקל בעזרת השם ותברך על ראש השנה הבא עלינו לטובה. השם יתברך יזכני לקבל בילעט מהרה, ואזכה להיות בקרוב שם באימאן. יתר מזה תשמע ממזכר כתב זה.

דברי אביך המצפה לישועה.
נתן מברסלב

רבי שמשון ברסקי, נכד רבינו הקדוש ומגדולי המשפיעים באומן של מעלה, כותב לבנו שני מכתבים, בהם הוא מדבר ישירות על עניין הקושי והמניעות במעבר הגבולות, ובדבריו, למרות שמי כמוהו ידע את חשיבות הראש השנה של רבינו, הוא מדגיש חזר והדגש, שאין היתר להיות בעצבות ובמחשבות של דאגות חס ושלום:

ב"ה, ג' אמור תרפ"ט אומין.

לבני יקירי נתן יחי' ולכל ב"ב שיחיו.

... אך כל זמן שאינך יכול לנסוע בלי שום פחדים ובלבולים אסור לך להתעצב ממניעת הנסיעה לאומין, ואפילו לחשוב בזה יותר מדאי גם כן אסור, כי הדאגות והמחשבות בזה יותר מדאי גורמים ח"ו מבשלות הרבה של עצבות וחלישות דעת וזה היפוך האמת לגמרי. בוודאי צריכין להשתוקק ולכסוף באמת

לבוא לאומין ולהשתטח בתפילה לפני השי"ת על הציון הקדוש של אדמו"ר ז"ל, אבל אם אין יכולים לנסוע מחמת מניעת וסכנת הגבולות, בוודאי אסור להתעצב ולהתבלבל מזה. כי על ידי לימוד ספרי אדמו"ר ז"ל ולקיים כפי הכתוב שם יכולין להיות צדיק גמור בכל מקום שנמצאים שם, אם בלתי אפשר בשום אופן לבוא על הציון הקדוש, כמו עתה, ועל העת הזאת אמרו חז"ל: אונס רחמנא פטריה, וכו'...

...הלוואי שתקיים ככל הכתוב במכתבי הזה כי לא מעצמי כתבתי כל הנ"ל כי אם מדעתו של אדמו"ר ז"ל. דעם דאזיגאן מכתב זאלסטו ליינען [את מכתב זה תקרא] זמן רב פעם אחת בכל יום. אביך הדורש טובתך והצלחתך ברוחניות וגשמיות.

שמשון בארסקי

וכן במכתב הבא הוא כותב לו, שישקיע עצמו בבקשת רחמים לפני אדון כל:

ב"ה, ד' במדבר תרפ"ט אומין.

לבני יקירי נתן יחי' ולכל ב"ב שיחיו.

... נראה לעניות דעתי כי אינך צריך להתעקש על הנסיעה רק אם יעזור השי"ת עצות כאלה שתוכל להשיג הדבר בלי בלבולים רבים ובלי סכנות בוודאי מה טוב, ובאם לאו מחויב אתה להמתין ולבקש רחמים מהשי"ת עד שיעזור לך השי"ת שתוכל לנסוע לאומין בלי ריבוי בלבולים, ולעת עתה תעסוק בכל יום בלימוד ספרי אדמו"ר ז"ל בהתמדה ובחשק ובפרט בתהלים ובתפילות ובשערי ציון הק', והכל בתמימות ובפשיטות, והשי"ת יעזור שיהיה הכל על צד היותר טוב ...

אביך הדורש שלומך וחפץ בטובתך וכו' והמזכיר אתכם לטובה על הציון הקדוש.

שמשון בארסקי

עזבתי את הקולמוס במהלך מרוצו על
הקלף שותת דין, הסתובבתי אל העבר השני
והתחלתי פשוט לדבר אל ה' כמו אל חבר טוב:
'אבא שבשמים, אמרתי לו, אתה יודע מה זה
אומן בשבילי?...'

ברגעים הבאים התפרצתי בבכי סוער בלתי
נשלט, לא של צער או כאב, אלא מתוך געגוע
וערגה אל אב רחמן. בכיתי שם את חיי את
תמצית דם נשמת. חזרתי שוב ושוב על
המשפט האמור: אבא, כל חיי תלויים בזה!
אתה יודע מה זה אומן בשבילי.... מה זה
בשבילי... מה יישאר ממני בלעדיה....

הזשנע נא שילוש ששנות

סיפורו המדהים והאותנטי של ידידנו ר' שלמה שמצא את עצמו ברגע האחרון מול סורגים עבותים
של בירוקרטיה שמונעים ממנו לנסוע את נסיעת חייו, זו שהכל תלוי בה. שום דבר לא היה צפוי
באותם רגעים, וביותר על ההתפתחות הפלאית של מה שקרה לאחר התבודדות עתירת דמעות על
חדר הסתם הצפתי מול היער המזריק // לשטף 'מים רבים' - אליו יגיעו.

ראיון: י. הכהן // כתיבה: נחמן ישראל סטארט

כשסיימתי לבסוף לבכות, הרגשתי שכל מסכת המניעות, החובות המעיקים והעיכובים המתישים שרדפו אותי במשך השנים היו שווים וכדאיים רק בשביל להגיע לרגע המזוקק הזה

ה

מחוגים בשעון הקיר לא ידעו
רחם. הם נקשו בקצב קבוע,
שנייה אחר שנייה, וכל נקישה
פלחה את לבבי בכאב חותך...

מחוגי השעון מראים על
השעה 10:00 בבוקר של יום חמישי, והאוויר
בריאיתי הלך ונעשה סמיך, מחניק. שלוש
שעות בדיוק נותרו לי... מאה ושמנים דקות
קצובות של חסד. מעבר להן ניצב מבוצר קיר
ברזל אטום של בירוקרטיה. ידעתי אל נכון, כי
אם עד השעה 1:00 בצהריים לא יתרחש נס
גלוי ומוחשי, יינעלו שערי המשרדים לקראת
סוף השבוע, פקידי העירייה יפנו איש איש
לביתו, וצו עיכוב היציאה מהארץ המאיים על
תשוקת נפשי יישאר בתוקפו.

המשמעות עבורי הייתה קשה מנשוא:
הטיסה האחרונה של מוצאי שבת לאומן
תמריא בלעדיי, ואני, לראשונה בחיי, אאלץ
להישאר כאן בארץ בימי ראש השנה, מרוחק
ומנותק מהיכלו של הרועה הנאמן אליו נפשי
משתוקקת, כל מגמתי ותשוקתי.

מעולם לא הייתי אדם רגשן. כל מכריי ב
צפת ידעו להגדיר את אישיותי כשקולה
יציבה ומיושבת. איש מחשבה רציני, שכלתן
מעמיק, שלא מכיר פרצי רגשות או אי אלו
סערות נפש. אפילו עיסוקי היומיומי בכתבת
סת"ם - מלאכה הדורשת דיוק מוחלט ויד
יציבה שאינה רועדת - העיד על מזגי השלו
והממוקד.

אך באותו בוקר, מול המניעות והשוקת
השבורה, נפתחו ארובות עיניי. מעטה דמעות
שבצבץ מבין ריסי עיניי נהפך באחת למעטה
סמיך ומערפל. למעיין שוצף ונחשול של
געגועים...

בדור שליג בירוקרטי

בשנות נעוריי הייתי רחוק מכל סממני
יהדות. בילדותי טרם זכיתי להכיר את המאור
שבתורה ואת עולמן של מצוות. חייתי את חיי
התל-אביבים בנייתוק מוחלט מכל הקדוש
והיקר.

משמיים ריחמו על נשמתי האבודה וההשגחה
העליונה כיוונה את צעדי למסלול שונה
לחלוטין ממה שהיה בנערותי. בדרכים
פלאיות זכיתי לגלות את אור נועם התורה
והמצוות. בצעד אחר צעד חזרתי בתשובה
שלמה והפכתי לשומר תורה ומצוות חסיד
ברסלב נלהב מיושב בדעתו. העתקתי את
מגורי לעיר צפת, שם בניתי את ביתי על
אדני התורה, ונכנסתי בכל מרצי לחיי התורה
והעבודה. הקפדתי על קלה כבחמורה, תיקנתי
את אורחות חיי הקודמים ונהפכתי לאדם
שכולו רוחניות וחסיד המבוטל לרבו.

הסיפור היה יכול להסתיים כאן - אם לא
שבאחד הימים קיבלתי לידי מכתב התראה
לפני 'הוצאה לפועל' המספר סיפור ישן ושכוח
שבמהלך אחד מגלגליי הקודמים צברתי חוב
קטן וזניח לעיריית תל אביב בסך אלפיים
שקלים - חוב פעוט, מן הסוג שחולף ליד
האוזן ונשכח לחלוטין בזרם החיים הסוערים
של ימי הנעורים - וכעת הגיע זמן פרעונו.

בעוד אני מקדיש את ימי ולילותיי לתורה
ועבודת ה', החוב הישן והשכוח מהעבר לא
קפא על שמריו במחשבי העירייה. התיק
הועבר לטיפול של מערכת ההוצאה לפועל,
ומכאן החל כדור השלג הבירוקרטי להתגלגל
ולתפוח בקצב מבהיל. אלפיים השקלים
המקוריים צברו ריביות דרקוניות, הצמודות
למדד, קנסות פיגורים והוצאות משפטיות, עד
שהפכו לסכום עתק עצום ומאיים של עשרות
אלפי שקלים.

במשך השנים ניסיתי להתמודד עם הגזירה
המרחפת מעל ראשי. ניהלתי הליכים
משפטיים מורכבים, וניסיתי שוב ושוב להגיע
להסדרי תשלומים הגיוניים ומדורגים כדי
שאוכל לעמוד בהם. אך הגלגלים הבירוקרטיים
האטומים סירבו לעצור או לגלות גמישות.
בכל פעם שנראה היה כי הושג הסדר או סוג
של תשלום נוח, הסתבכו העניינים מחדש.
החוב המשיך לתפוח ולתפוח, וביום מן הימים
הוטל עליי העונש המאיים מכולם מבחינתי:
צו עיכוב יציאה מן הארץ.

כמה שנים חלפו מאז שהושת עליי הצו הנורא,
אך בכל שנה הצלחתי להסתדר עם הרשויות
איכשהו, הבאתי ערבים שונים הפקדתי פקדון
גדול ותמיד בסוף זכיתי להגיע לרבי, אך
השנה, משהו נסגר בפניי. ההוצאה לפועל
התעקשו שהעירייה חייבת לאשר את היציאה
ואילו בעירייה התנכרו אליי במין אנטישמיות
מרושעת וקרירות מיוחדת השמורה רק
ליהודים המעוניינים לנסוע לאומן.

ניסיתי בכה וכה, אך ללא הועיל, הרמתי
טלפונים ושוחחתי ארוכות בניסיון לשכנע
פקידים בשטח וכלל לא שמתי לב שהזמן
עובר במהירות.

כך מצאתי את עצמי לפתע, באותו יום חמישי
המתואר לעיל. השעה הייתה עשר בבוקר,
כשנפל לי האסימון ששלושת השעות הבאות
גורליות עבורי, ויקבעו לכאורה, אם אזכה
להגיע לאומן השנה...

ראש השנה חל באותה שנה בליל שני ובעת
ההיא היה צורך להמתין 24 שעות לעדכון
של הסרת ההגבלות במחשבי בקרת הגבולות
ומאחר ויום שישי לא היה יום עבודה, הבנתי
שזה 'או עכשיו או לעולם לא'...

כמו בכל יום שמיד בבוקר הרמתי טלפון
להוצאה לפועל לשמוע מה התקדם בענייני,

גם היום ניסיתי. אך מה ששמעתי הבהיל אותי עד מאד, על הקו הושמעה הודעה מוקלטת, קרה ויבשה, המודיעה כי המשרדים סגורים לרגל חופשה שתסתיים לאחר החגים, עד אז, אין מענה כלל.

ניסיתי שוב ושוב, חשבתי שאולי אני טועה או ישנה שגיאה בקו, אך התאכזבתי מרה. ההודעה חזרה על עצמה בלקוניות הנוגעת עד עמקי הנשמה.

כִּינָה אֶל אֶרֶצָה

לא הרמתי ידיים וחייגתי למשרדי ההוצאה לפועל, בתקווה למצוא שם אוזן קשבת או פקיד תורן שיסכים להקשיב לדחיפות העניין. אך גם שם, הצליל המונוטוני בישר את אותה בשורה צורמת: המשרדים סגורים, העובדים בחופשה. כל הדלתות נראו נעולות, כל השערים נסגרו, והתחושה הייתה שאין שום דרך אנושית לפרוץ את חומת האטימות הברוקרית הזו.

בתחילה אמרתי לעצמי: טוב, אין מה לעשות, אם אני ממילא לא נוסע, אז לפחות אלך להשלים כתיבת פרשיות לתפילין שהייתי חייב לסייםם בדחיפות.

עליתי במדרגות המובילות אל מרפסת הגג שבביתי שם אני בדרך כלל יושב וכותב, מתבודד ולומד. וכבר התיישבתי על שולחן הסופרים וטבלתי את הדיו בקסת ואז לפתע משהו בתוכי התעורר: שלמה, אמרתי לעצמי: מה אתה יושב פה עכשיו, אם לא תעשה משהו עכשיו, אתה פשוט לא תהיה השנה באומן, תתעורר!!

עזבתי את הקולמוס על הקלף שותת דיו, הסתובבתי אל העבר השני והתחלתי פשוט לדבר לה' כמו אל חבר טוב:

אבא שבשמים, אמרתי לו, אתה יודע מה זה אומן בשבילי...!

ברגעים הבאים התפרצתי בבכי לא נשלט, לא של צער או כאב, אלא מתוך געגוע וערגה אל אבא רחמן.

חזרתי שוב ושוב על המשפט האמור: אבא, אתה יודע מה זה אומן בשבילי... מה זה בשבילי...

בכל פעם שהזכרתי את המילים האמורות, התעורר אצלי גל חדש של בכי, התפרקתי לחלוטין. לא זכרתי מה השעה ועל הדד ליין שמתקרב, רק זעקתי מנהמת הלב: טאטע, אל תעשה לי את זה... אתה יודע מה זה בשבילי!

ואז, כמו נחה עלי רוח הקודש, התחלתי למנות לפני ה' כמה אני רוצה להיות אצל הרבי. סיפרתי לו את השיחות שלמדתי מחיי מוהר"ן והתורות עם ההלכות, בפשיטות

גמור. מעולם לא ידעתי עד כמה זה חלק מהנשמה שלי כמו ברגעים אלו...

עמדתי ובכיתי את נשמתי, לא שמתי לב לזמן שחולף ולא חשבתי כלל איך לעשות עוד איזו השתדלות בשביל להשתחרר מהצו הנורא, פשוט שפכתי את כל כולי לפני אבי שבשמים.

כשסיימתי לבסוף לבכות, הרגשתי שכל מסכת המניעות, החובות המעיקים והעיכובים המתישים שרדפו אותי במשך השנים היו שווים וכדאיים רק בשביל להגיע לרגע המזוקק הזה - לגלות את עומק הגעגוע האמיתי שבליבי, להבין שראש השנה אצל רבינו הקדוש הוא מתנת חיים רוחנית שאני פשוט איני יכול להסתדר בלעדיה. הדמעות הללו, שביקעו את הלב, היו שבירת החומות האמיתית. תמונת מראה על עומק פנימיות לבבי.

פֶּתַח בְּחַיִּי שֶׁל מַחֵשׁ

כשירדתי מהגג, צעדיי היו איטיים יותר, אך ליבי היה קל בצורה שלא יכולתי להסביר. פניי היו עדיין לחות ועיניי אדומות מן הבכי הסוער, אך משהו בתוכי נרגע לחלוטין. תחושת הלחץ המעיק והחרדה המשתקת נעלמה כלא הייתה, ובמקומה פשטה בליבי אמונה פשוטה ותמימה שהכול נמצא תחת השגחה מדויקת ומבחינתי כספתי את כיסופיי ועשיתי את שלי. עשיתי את המוטל עליי, כעת עשה את שעליך...

השעה הייתה 11 בבוקר, שעה של התבודדות. ניגשתי אל מכשיר הטלפון פעם נוספת. לכאורה, לא הייתה שום סיבה הגיונית לחייג שוב. הרי רק לפני שעה קלה נמסר לי בהקלטה הרשמית, שהמשרדים סגורים לחופשה מרוכזת ואין עם מי לדבר. אך מתוך רצון לשבור את הקירות בכח, הקשתי שוב את אותן הספרות של מחלקת הגבייה בעיריית תל אביב.

מה שקרה בשניות הבאות חרג מכל כללי

הברוקרטיה המוכרים. במקום ההקלטה האוטומטית הרגילה, נשמע צליל חיוג רגיל, ולאחר שתי פעימות בלבד נפתח הקו ומעברו ענה פקיד ממחלקת הגבייה של העירייה. עוד לפני שהספקתי להציג את עצמי במלואו קרא הפקיד מעבר לקו בנימה נרגשת: "האם זה אתה, שלמה? אני כבר שעה מחפש אותך, איפה אתה?!"

הרגשתי כי ברכיי כושלות. הבטתי בשעון: השעה הייתה בדיוק אותה שעה שבה עמדתי על הגג ושפכתי את ליבי בדמעות שלישי. כבר שעה אנחנו מחפשים אותך... אנחנו רוצים לתת לך לנסוע לאומן!!!", כמעט שנפלתי מתעלף... המילה 'אומן' הדהדה במוחי שוב ושוב: אנחנו רוצים לתת לך לנסוע לאומן... לאומן... לא יאומן!

הפקיד המשיך: "הכול כבר מאושר ומוכן אצלנו במערכת. עליך רק להגיע בהקדם האפשרי למשרדים שלנו בתל אביב, להסדיר את הפרוצדורה האחרונה לחתום על הניירות, ונסיים עם העניין".

כמו מתוך חלום התאוששתי לרגע ושאלתי את היושב מעבר לאפרכסת: "אך כיצד הדבר ייתכן מבחינה טכנית?", שהרי במשרדי ההוצאה לפועל הודיעו שהם סגורים לחלוטין לרגל החופשה ואין קבלת קהל, ואפילו אם אתם תאשרו את הביטול אצלכם, מי יקלוט אותו במערכת המרכזית כדי שהצו יתבטל בפועל במעברי הגבול.

הפקיד לא נבהל. "אתה צודק לחלוטין, עקרונית כולם נמצאים בחופשה מרוכזת ואין נפש חיה במשרדים. אך יש שם פקיד תורן, בחור ממוצא אתיופי, שרוצה כבר ללכת הביתה. עדכנו אותו והוא יושב שם כרגע ומחכה רק לך. סע מיד ואל תבזבז אף רגע".

אֶבֶר כִּינָה

לא הייתי זקוק למילים האחרונות בשביל להזדרז. יצאתי מהבית בחפזה, מדלג

שורת פקידים שישבו
במשרד פנו אליי בזה
אחר זה, מבקשים
שאזכיר אותם 'אצל
הצדיק באומן'. מי
היה מאמין?! עד
לפני שעה וחצי הייתי
מוקצה במשרד הזה,
ואילו עכשיו אני שליח
לתפילה אצל הרבי
הגדול

זה פמה נכספי נכספתי

המניעות שלי לא נעלמו כליל; הן רק החליפו את לבושן וצורתן כדי לבחון אותי שוב ושוב בגודל כיסופי. בשנים הבאות מצאתי את עצמי מתמודד שוב ושוב עם קשיים בירוקרטיים שונים ומשונים סביב החובות הישנים של העירייה. לעיתים הדרך לאומן הייתה קלה ומהירה, ולעיתים נערמו קשיים ומכשולים שחייבו אותי לצאת למאבקים מתישים.

הדבר הפך עבורי לעול מעיק, שחזר והופיע בכל ערב חודש אלול. בכל פעם מחדש היה עליי לבדוק, לחקור, להגיש בקשות ולחיות תחת עננת החשש שמא שוב יוטל עליי צו העיכוב המאיים. לאחר כמה שנים של חוסר יציבות, שבהן מצאתי את עצמי פעם ננקל ופעם בקושי רב מול הרשויות, גמלה בליבי החלטה: לעשות מעשה יסודי ולסגור את הפרשייה הזו אחת ולתמיד, כדי שלא תעיב עוד על חיי ועל נסיעותי בראש השנה לרבינו הקדוש.

פניתי אל אחי, עורך דין מקצועי ומנוסה, והצגתי לפניו את כל מסמכי התיק המתגלגל. אחי, שהכיר את נכבי החוק והבירוקרטיה, נחרד לגלות כיצד חוב ישן ופעוט מתקופת הנערות, שבמשך עשרות השנים שחלפו המשיך לצבור ריביות עצומות והצמודות במחשבי הגבייה האטומים של העירייה, וכבר הגיע באותה עת לסכום מבהיל של מעל למאה אלף שקלים - הכול בגלל אותם אלפיים שקלים רחוקים ונשכחים.

הוא קיבל על עצמו לייצג אותי באופן רשמי מול נציגי העירייה, והתיק הגיע אל שולחנו של בית המשפט. במהלך הדיון המשפטי, הביט השופט בניירות הרבים, בחן את השתלשלות הדברים לאורך השנים והבין מיד כי מדובר בסכום מנופח בצורה קיצונית שאין לו כל הצדקה מציאותית. הוא פנה אל נציגי העירייה ואמר להם בתקיפות רבה כי הוא מציע פשרת קצה, לפיה אשלם סכום של 10,000 ₪ לסגירת התיק.

המאורע היה מופלא ביותר, דובר על סכום של מעל למאה אלף שקלים והנה השופט דורש הנחה שכזו... הרגשתי שזה משהו שמיימי. נציגי העירייה ניסו להתעקש אך השופט לא הסכים לשמוע כלום ודרש מהעירייה לקבל את הפשרה הזו ללא ערעור. הבנתי שכך גם פסק השופט הלכה למעשה בפרוטוקול הדיון. נשמתי לרווחה עמוקה, בטוח ומאמין שהנה הגיע הקץ המיוחל לתלאותי הרבות.

אומרים לי הממן

אך השמחה, כפי שהתברר במהירות, הייתה מוקדמת מדי. המערכת הבירוקרטית הוכיחה

במהירות את שורות המדרגות למטה, רצתי אל הכביש הראשי של צפת ועצרתי את המונית הראשונה שחלפה בדרכי. ביקשתי מהנהג לנסוע בכל המהירות האפשרית לעבר משרדי העירייה בתל אביב, כשאני מבין שכל דקה קובעת. במהלך הנסיעה ליבי פעם בהתרגשות. הרגשתי כיצד הדמעות וכיסופי לבי סוללים לי בים דרך באופן פלאי ולמעלה מדרך הטבע.

כשהגעתי אל מבנה העירייה מיהרתי לעלות אל המשרדים. ברגע שפתחתי את הדלת, קיבל את פניי הפקיד בקריאה חמה: "הנה שלמה, שהופך עולמות בשביל לנסוע לאומן!". הניירות והאישורים הנדרשים נחתמו במהירות, והם זירזו אותי להמשיך לתחנה הבאה - בניין ההוצאה לפועל.

אך בטרם יצאתי, התרחש מאורע מופלא. שורת פקידים שישבו במשרד פנו אליי בזה אחר זה, מבקשים שאזכיר אותם 'אצל הצדיק באומן'. מי היה מאמין?! עד לפני שעה וחצי הייתי מוקצה במשרד הזה, ואילו עכשיו אני שליח לתפילה אצל הרבי הגדול...

יצאתי ממבנה העירייה ומיהרתי ברגל אל בניין ההוצאה לפועל הסמוך, כשאני אוחז בידיי את האישורים החתומים. רחובות תל אביב היו מוכרים לי, בה נולדתי גדלתי והעברתי את ימי נעורתי הרחוקים. ככל שהתקרבתי אל מבנה המשרדים הממשלתי, הרגיש ליבי בפעימה חסרה. הרמתי את עיניי והבטתי סביבי: המשרד שכן ממש בסמוך לבית הספר שבו למדתי בילדותי, באותם ימים רחוקים שבהם עוד לא ידעתי אור תורה ומצוות מהו.

המפגש הגיאוגרפי והסמלי הזה, בין המקום שבו צמחתי והתחנכתי בנערותי לבין המקום שבו הוסדרה כעת הנסיעה לציון הקדוש משאת נפשי, נראה לי כרמז שקוף מרגש משמיים. זה היה עבורי סימן מובהק לכך שהקב"ה מוביל אותי צעד אחר צעד בהשגחה פרטית מדויקת, סוגר עבורי את מעגלי העבר ומתקן את דרכי הישנות, כדי שאוכל כעת להתרפק על ציון רבי משאת נפשי ולקיים את ציוויו.

בתוך הבניין ישב אכן אותו פקיד יחיד, שנשאר כנגד כל הסיכויים במשרד הריק. הוא קיבל את מסמכי העירייה בסבר פנים יפות, הקליד את הנתונים במחשב, ובתוך דקות ספורות הוסר צו עיכוב היציאה באופן רשמי וסופי גם במערכת המחשוב של משטרת הגבולות בנתב"ג. החומות הבירוקרטיות שנראו בלתי עבירות קרסו לחלוטין, הדרך הייתה פתוחה עבורי, ובאותו ראש השנה אכן זכיתי לשהות באומן מתוך שמחה עצומה ורווחה פנימית, כשאני נושא בליבי את טעמן המתוק של הדמעות וכיסופי הלב.

נצלו את שער הדולר הנמוך

לדירה בטוחה משלר!

במלון הדירות היוקרתי ביותר באומן.

**דירות אחרונות בשלב ב'
לאיכלוס מיידי כל הקודם זוכה.**

13

2 אגפים | 4 מעליות | 10 קומות | דירות של 45-175 מ"ר

רק בלודמיר'ס תקבל את כל התנאים לחוויה רוחנית שתשפיע עליך כל השנה!

מקווה VIP המפואר ביותר באומן! עם סאונה רטובה ויבשה

דירה חדישה מאובזרת ויוקרתית

חימום תת ריצפתי והכנה למזן

לובי ענק מאובזר ומפואר

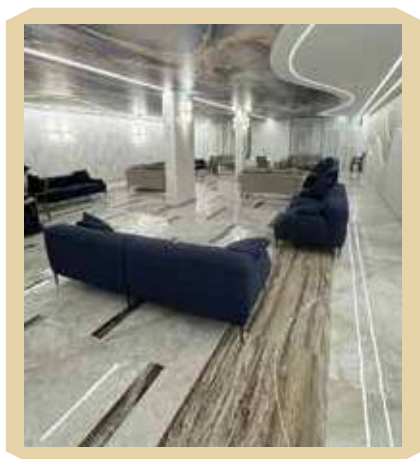
פינת קפה ועוגה לאורך היום

חצר ענקית

3 דקות מהציון

בית כנסת מפואר

נוף ומיקום שקט

לובי המלון

הצוות האישי של לודמיר'ס עומד לשרותכם בכל זמן בכדי להתאים לכם את הדירה שתמצאו.

התקשרו אלינו עוד היום כדי לקבוע פגישה >>

משה: 052-7676034

282 282 282 n @ g m a i l . c o m

חיים קיוואק: 052-7655584

משרד מכירות בקומת הלובי רחוב פירוסקה ליד מספר 19

LUDMIR
יזמות נדל"ן

על גדר הגבול הבלארוסית

יום שישי בבוקר, כ"ט אלול תש"פ.

אחרי שבועיים של נדודים וטלטולים בבלארוס מצאתי את עצמי בערב ראש השנה עומד עם קבוצה של כמה עשרות בודדים, מול שורת החיילים הקשוחים שעמדו שם, אטומים בשכבות על גבי שכבות של אטימות, ללא שמץ של רגישות לגודל הרגע בו יונים הומים לשוב אל ארובותיהם ולהתרפק בערגה על ציון הצדיק.

מאי שם נשלפה גיטרה, מאן דהו הוציא מכיס חליפתו חלילית ובתוך שניות ספורות החל מרחץ דמעות שלא ראיתי בחיי.

התחלנו לשיר איזה שיר של ערגה לאומן, וכולם הצטרפו, בוכים את הנשמה בגעגוע שלא מעלמא הדין.

בבת אחת, צפה למול עיניי ההתבודדות ההיא, שנים קודם לכן, על הגג, שם צעקתי מעומק ליבי, והדמעות רק התגברו והלכו. רבנו של עולם, מי ייתן לי אבר כיונה, אעופה אשכונה...

כמה שעות עמדנו כך, בוכים ושרים, שרים ובוכים. ניגון רדף ניגון ושיר הוליד שיר.

הזמן חלף במהירות והגיעה העת להיפרד מהגבול.

הייתי לבוש עדיין בבגדי יום חול, ובחרדת קודש פסעתי אחורה. אודה על האמת, בליבי לא היה שמץ של אכזבה או צער, הרגשתי שהרבי נמצא איתנו כאן עכשיו. היה ברור לי שאין שום הבדל ביני לבין מי שנמצא עכשיו בציון באומן לבוש בקיטל בדרכו לטבול זה עתה את טבילת ערב החג.

הרגשתי שה' יתברך עונה לי בניגון משלו: שלמה ל', אל תדאג. אני כבר יודע מה זה 'ראש השנה' בשבילך...

המלחמות שלו, ולהכניע את עצמו לחלוטין".

מתוך נקודת ההכנעה הפנימית והעמוקה הזו, אמרתי לאחי עורך הדין: "אני מוכן להתפשר ולשלם להם עד סכום של שלושים וחמישה אלף שקלים וזה מה שביכולתי להשיג. אני מכניע את עצמי לחלוטין ומקבל עליי את הדין ואת ההוצאה הזו באהבה, שיהיו מעות אלו כפרת נפשי ופדיון נפש עבורי. כל מעות שבעולם לא יניעו אותי מלהגיע לשורש ותקוות נשמת, העיקר להסיר את המחיצות לקראת הנסיעות הבאות".

ההכנעה הפנימית הזו, שנעשתה מתוך יישוב הדעת מוחלט וללא שמץ של טרזניה או מרירות, פתחה שוב את שערי השמיים ושינתה את הטבע. אחי עורך הדין, חמוש במספר הזה ובגישה החדשה, נכנס למשא ומתן אינטנסיבי מול ראשי מחלקת הגבייה של העירייה. באורח פלא, שחרג מכל היגיון משפטי או כלכלי יבש, הסכימו נציגי העירייה לחתום על הסכם פשרה סופי ומוחלט על הסכום המדויק הזה - שלושים וחמישה אלף שקלים בלבד. החוב שולם במלואו, התיקים נסגרו כולם, וצו עיכוב היציאה הוסר לצמיתות ובאופן מוחלט, ללא שום יכולת לחזור ולהופיע שנית.

כיום, אני ב"ה נוסע מדי שנה בשנה אל הקיבוץ הקדוש מתוך גיל, שמחה עצומה ורחבות הדעת מוחלטת, ללא שום עננה המרחפת מעל ראשי. אך בכל פעם שאני אוזח בדרכון שלי ועולה על המטוס אל עבר ציון המצוינת, אני נזכר היטב בגעגוע ובשפך הדמעות של אותו בוקר חמישי גורלי. אני יודע שכיסופים ודמעות הם אלו ששברו את החומות, ורק עם אלו אני מגיע להתרפק על ציון רבי הקדוש.

לְשִׁטָּף מִיָּם רַבִּים' - אֵלָיו יִגִּיעוּ...

שוב שיש לה חיים משלה, שאינם כפופים תמיד להיגיון או אפילו לפסקי דין רשמיים. כעבור תקופה קצרה בלבד מהדיון, הגיעה לביתי מעטפה רשמית נוספת מהעירייה. כשפתחתי אותה, חשכו עיניי שנית: במקום שובר תשלום מעודכן על סך עשרת אלפים שקלים כפי שפסק השופט, הופיע במכתב חיוב חדש ומאיים על סך מאה ועשרים אלף שקלים! האטימות הביורוקרטית שוב גילתה את פניה במלוא כיעורה, והעניינים שכבר נראו מאחוריי, חזרו בבת אחת לנקודת ההתחלה המייאשת. אחי עורך הדין, שכאב את כאבי, פנה אליי ואמר לי: "שלמה, אין לנו ברירה אלא לנסות להגיע איתם לפשרה סופית מחוץ לכותלי בית המשפט כדי לא להיגרר לעוד שנים של דיונים מתישים. תגיד לי מה המספר המקסימלי שאתה מוכן ומסוגל לשלם להם כדי לסיים עם זה לצמיתות, ואני אלחם עליו בכל כוחי מול מנהלי המחלקה".

לא עניתי מיד. התיישבתי בישוב הדעת, והתחלתי לחשוב לעומקם של דברים מתוך מבט של חסיד מאמין. הבנתי בעומק ליבי שכל המניעות החוזרות ונשנות הללו אינן יד המקרה או טעות טכנית גרידא, אלא שיש כאן תביעה פנימית ממני "כִּי עֲקָר הַמְּנִיעוֹת הֵם לְהַגְבִּיר אֶת הַחֶשֶׁק". נזכרתי שוב באותו בוקר חמישי על הגג, בדמעות הרבות ובכיסופים העזים שחוותי, והבנתי שמה שנדרש ממני כעת הוא רק: 'הכנעה'.

"מה הרבי רוצה ממני דרך הניסיון החוזר הזה?" חשבתי לעצמי. "הרבי רוצה ממני 'הכנעה'. הוא רוצה שאשבור את הישות שלי, שאבוא אליו מתוך שפלות רוח, מתוך ענווה והכרה ברורה שאין לי מעצמי שום כוח או זכות, אלא הכול חסד חנם. לפעמים הדרך אל הצדיק דורשת מהאדם לוותר על צדקתו ועל

אירוע קינדר זאב איך דערציילן

לאור ההצלחה בשנה שעברה
גם השנה יתקיימו
תוכניות מיוחדות לילדי התשב"ר
עם המנחה הר"ר יעקב הרשור שלישי"א

לידיעת ההורים היקרים שיחיו

הנחה לילד לאש"ל בחוקי עד כח אב

בסך \$ 50

כניסה חדר פעמית לילד למקווה

\$ 10

מחוננים לר"ה כראוי

גם השנה יתקיימו
תוכניות מגוונות
לבחורים היקרים

פרטים יבואו

שיתחדש על-ידי שנה טובה ומרתנה בהרחבת הז-עת

שימו
לב!
עליית מחירים
בכ"ט אב

בקניות
העומות
שגורמות
מהפכים
בדג האחרון

ההרשמה בעיצומה

מאות אברכים ובחורים נרשמו ונרשמים בימים אלו
ל'קרית מורשת אומן'
הזדרזו והיה חלק עם כלל החברים

\$ 520

קומה
משורדת

מחיר מקוה

\$ 480

קומת
רגילה

תוספת למיטה תחתונה

\$ 460

*קומת 'בני הנעורים'
מיועד לבחורי תכנות ודורשנה הוא
אך ורק אצל נציג תכנות תכנותים

\$ 30

המחיר הוא לאש"ל מלא
לכל ימי השנה:

ארוחות במשך ימי השבוע סעודות שבת
ויר"ס. כיבוד קל וקאווע שטיבל 24 שעות.

הקריה תפתח ביום שלישי
כ"ו אלול בבוקר, ותסגר ביום
שלישי ד' תשרי בבוקר

הנציגים ברחבי הארץ

ביתר עילית	הר"ר יצחק גולדשטיין הי"ו - 0527692687
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155

בני ברק	הר"ר נחמן צוקר הי"ו - 0534129155
אלעד	הר"ר יעקב ירבלום הי"ו - 0527135144
צפת	הר"ר יחזקאל בייסא הי"ו - 0583221910
הר"ר יחזקאל בייסא הי"ו - 0583221910	
הר"ר שמחה בורשטיין הי"ו - 0583217954	

קרית מודשת	הר"ר נתן פראנק הי"ו - 0527105778
אור הנחל	הר"ר נחמן שף הי"ו - 0534159187
נחלת חן	הר"ר נתן שמואל דורפמן הי"ו - 0548495213
רמה ג'	הר"ר מאיר פוקס הי"ו - 0548488946
ד' 1	הר"ר נחמן חשין הי"ו - 0527641442
ד' 2	הר"ר שלום פראנק הי"ו - 0556753338
ד' 3	הר"ר שמעון קלפהולץ הי"ו - 0583294243
קומת בני הנעורים - חבורות הבחורים בית שמש	
הר"ר אלימלך חשין הי"ו - 0527178099	
הר"ר נתן פראנק הי"ו - 0527105778	
הר"ר אלעזר קעניג הי"ו - 0504125350	

ירושלים	ביהמ"ד מא"ש הר"ר אברהם י. בלום הי"ו - 0548561903
אור אברהם	הר"ר נחמן ליכטנשטיין הי"ו - 0583204637
אנשי מוהר"ן	הר"ר שמואל קורנתיור הי"ו - 0556783448
חבורת בחביבותא	הר"ר חיים צבי יוסף היילברון הי"ו - 0548485412
בית שמש	הר"ר חיים צבי יוסף היילברון הי"ו - 0548485412
תמימי דרך	הר"ר חיים צבי יוסף היילברון הי"ו - 0548485412
אנשי הצדיק	הר"ר שמעון פישר הי"ו - 0548437785
קומת בני הנעורים - חבורות הבחורים ירושלים	
הר"ר נחמן ליכטנשטיין הי"ו - 0583266831	
הר"ר ישראל הרשקוביץ הי"ו - 0583250148	

רכז רשמים וקבוצות:

הר"ר שמעון צבי שיינברגר הי"ו - 053-4131767

השנה הר"ה שלך יהיה נעלה ומרומם

ודור רביעי ישובו רגליה

הר"ר אברהם גלינסקי הי"ו מצפת בנו של הרה"ח ר' אבא צבי גלינסקי שליט"א, ראש הישיבה שהתקרב לרבינו, מספר על הדרך המיוחדת שלו בהתקרבות // נהג המשיאית ששומר על העיניים, הקושי והצער בנסיעה לאומן שהפכה לניתוח לב פתוח, והרווחה והשמחה שבאה בעקבותיה

נחמן כ"ץ

ר' יעקב גלינסקי זצ"ל, שהיה יהודי תלמיד חכם עצום, ודרשן מופלא ביותר בכל שכבות הציבור.

אך כנראה שהסבא הגדול, דאג לצאצאיו שיזכו אף הם לדעת מאורו של תיקון כל העולמות, הלא הוא רבינו הנחל נובע מקור חכמה, ואת תפילותיו טיבל בדמעות שליש שיזכו להכיר את רבינו ועצותיו האמיתיות.

כך כבר בשנות ה'כ" החלו בני המשפחה מתקרבים אל האור בזה אחר זה.

בתחילה התקרב רבי נחמן שבתי גלינסקי זצ"ל, מבני חבורתו של החסיד הדגול רבי נתן ליברמנש זצ"ל בבני ברק של אותם ימים. גם אחיו שיבדלחט"א הדיין הגאון רבי בצלאל גלינסקי שליט"א, התקרב בדרכו ובעתו. אף אחותם, אשת הרה"ח ר' מנחם קירשבוים שליט"א זכתה להקים דור של חסידי ברסלב. וכן הלאה.

ירדתי במדרגות הצרות.

בעיקול, נשמתי שוב נשימה ארוכה, והמשכתי הלאה לרדת. הגענו לחדר.

בפנים ישב רוסי ענק, בעל פנים מאיימות.

ומעליו נתלו עשרות צבתות.

חשתי שאני לא יכול להיות שם עוד רגע אחד.

וברחתי.

הסבא הגדול - רבי חיים בנימין ברוד

בעבר הלא רחוק, חי חסיד ברסלב נלבב בשם ר' חיים בנימין ברוד זצ"ל. והיה האיש ירא שמים מרבים, עובד ה' מופלג. בתו של ר' חיים בנימין נישאה למגיד המישרים המפורסם הגאון

פלא הוא שלא אוכל לשכוח לעולם את ההלם שאחז בי באותה שבת שבה התפלל אבי בביהכנ"ס של ברסלב.

לבד אצל רבינו

ואז הגיע ראש השנה תשפ"ב.

אבי שכאמור, לא יכול היה לנסוע מסיבות 'ישיבתיות', הציע לאחי הצעיר לנסוע לאומן על ראש השנה 'במקומו'. זה כבר היה יותר מדי... לנסוע לראש השנה לאומן...? שאלתי את אבי למה שגם אני לא אסע? בתגובה הוא ענה לי; אתה יכול לנסוע יחד עמו!

כך מצאנו את עצמינו, שני בחורים צעירים, האחד בן חמש עשרה, והשני בן שלוש עשרה, טסים למקום שמעולם לא הכירו אותו, את שיחו ואת סגנונו. הגענו לאומן, ובליל הקולות, ורעש האנשים הדהים אותנו, המפגש עם 'כלליות הגוונים' שהרבי מקבץ אל הקיבוץ הגדול, המם אותנו לגמרי, ולא ידענו מה לעשות עם עצמינו, אך ההרגשה הכללית הייתה דבר שכמובן נותן לך איזושהי הרגשה פנימית שאולי בכל זאת אמצא כאן משהו

**ניסיתי לפשפש במעשיי, ולהביט על תוך עצמי
להבין על מה ולמה אין לי שום הרגשה? כולם
סביבי שואלים אותי: 'נו! איך האודות?!' ותמייתי
רק מתחזקת ומתחדדת בתוכי; האם אני כל כך רע,
שאין לי זכות לדעת מרבינו...!?**

לנשמה, שלא הכרתי עד היום...

ב"ה מבחינה גשמית היינו מסודרים, אחד הדודים סידר לנו מיטות ואוכל, וזה כבר היה חסד השם. אבל בפועל הרגשתי בודד מאד. לא חשתי שמחה ואף לא התרגשות כלשהי. 'נחתנו' באומן בשעה שבע בבוקר, והייתי מותש לחלוטין, נפלתי על המיטה ונרדמתי עד שעות אחרי הצהריים המוקדמות. לא השתתפתי במעמד תיקון הכללי ולא הרגשתי את שאר ההוויה האומנית הידועה ערב יום הדין.

מחוסר ידיעה והתמצאות, התפללתי במניינים כלשהם שפגשתי באזור בו התמקמנו, הנוסח היה מנוכר ובלתי מוכר. זר ומוזר. הניגונים הישיבתיים אליהם אני רגיל, היו חסרים לי מאד. ומרוב שלא הרגשתי שום הרגשה, היה לי קשה אפילו להתפלל בפשטות. גם בציון הקדוש, אמרתי תיקון הכללי מספר פעמים, אך לא הרגשתי לא 'אורות' ולא 'תיקונים'. סתם עוד אחד ש'נפל' ולא יחזור לעולם על הטעות הזו שוב...

לא מרגיש כלום

לא הרגשתי את ידו המלטפת של רבינו, לא חשתי את צילו של הצדיק מצל עלי ומעניק משמעות לחיי. והלא אני הגעתי לכאן,

עם זאת, חלק מהצאצאים התקרבו איש איש לבדו, ובדרכו הוא. סיפורו של ראש הישיבה שהתקרב לרבינו, הלא הוא הרה"ח ר' אבא צבי שליט"א בנו של ר' בצלאל, הכה גלים לאחר שפורסם באבקשה. התקרבות זו קרתה בפני עצמה וכמעט ללא קשר לאביו.

וכעת, בנו של ר' אבא צבי, ר' אברהם מהעיר צפת חושף בפנינו את סיפור התקרבותו האישי והמטלטל, בדרכו הייחודית שבה הוביל אותו הרבי, ואת ה'ניתוח הקשה' שעבר בדרך.

ראש ישיבה ליטאית נוסע לאומן?

למעשה, למרות שסבי היה חסיד ברסלב, לא ידענו מה זה ברסלב. למעט העובדה שסבינו טס מדי שנה בשנה לראש השנה לאומן, לא הייתה לדבר משמעות עבורנו. לא הכרתי עצה או תיקון של רבינו. כל ההסתכלות שלי על ברסלב הייתה כמו כל העולם; "מדובר בחבורת משוגעים, שעושים הנהגות משונות..."

אבי שיחיה הקים ושימש כראש ישיבה בישיבת 'אורחות יעקב' במודיעין עילית, שהוקמה על שם סבינו ר' יענקל'ה זצ"ל. וכל אורחותינו היו כליטאים לכל דבר. לא חשבנו לרגע שנהיה חסידי ברסלב.

בשנת הקורונה, נסע אבי לאומן באמצע השנה בסודי סודות, באמתלא של נסיעה לחו"ל. אסור היה לאיש לדעת מכך, בפרט שהדבר היה מזיק לישיבה של אבי. התקרבותו - הרי היא כתובה עלי גיליון אבקשה. תקופה קצרה לאחר מכן נסע שוב, באמצע השנה, ושוב בסוד, שרק בני המשפחה הקרובים ידעו מכך.

אני זוכר את היום שבו אבי הכניס ליקוטי מוהר"ן לבית, ואנחנו התחלנו קצת לשמוע מתורותיו של רבינו. הכל היה נחמד אבל רחוק לגמרי מעולמינו. ואבי לא דחק בנו מעולם שנתקרב, וגם ההתקרבות שלו הייתה לאט לאט, כך שלא היה ריבוי אור פתאומי. מה שעזר לדברים הקדושים לחלחל לתוכנו יותר ויותר.

התורה היחידה שאותה למדתי באותה העת הייתה תורה ע"ב, בה הרבי מדבר על עניין שמירת המחשבה מתוך דברי התחזקות עצומים. גם זה התגלגל בצורה מופלאה; לאחר שאבי פגש יהודי חסיד ברסלב שהיה נהג משאית, והוא אמר לו שהוא שומר על העיניים, בגלל התורה הזו... מה שקירב וחיבר גם אותי לתורה זו.

תקופה נוספת לאחר מכן, רצינו לנסוע כל המשפחה. אמנם היה לי בלבולים גדולים, שאלתי את עצמי: 'מה זה ברסלב?' למה 'ברסלב'? הרי אני ליטאי... כל ההסתכלות שלי הרי שונה לגמרי. אך למרות הקושי לא רציתי לפספס את ה'חוויה', ואמרתי לעצמי: אולי בכל זאת יש שם משהו...

הגענו לאומן. לא היה משהו מיוחד שאני יכול לספר, חוץ מההרגשה הכללית שיש במקום כמקום רוחני. אמרתי תיקון הכללי ואח"כ למדתי את תורה רפ"ב, שהודפסה בסוף התיקון הכללי, אבל לא הרגשתי דבר. חזרנו לארץ.

גם אחרי התקרבותנו, הדגשנו בתחילה לכל סובבנו שאנחנו ליטאים לכל דבר, שגם לוקחים מתורתו של רבי נחמן. ואם כן, לא

כי האמנתי שבאומן - כמו שכולם מספרים - יש דבר שאין בשום מקום אחר.

לא ידעתי ולא הבנתי, שברגעים אלו ממש, אני עובר 'ניתוח' לב פתוח, ניתוח שיעניק לי משמעות אמיתית לחיים, ויאיר אלי את 'אור החיים' בצילו של הצדיק האמת שראה את נשמתו והביט עליה לחלצני מן המיצר של הבלי העולם הזה.

ואם לא די בחושך שבו אני יושב לבדי, הרי שלקראת מוצאי ראש השנה, הגעתי לפאנל של מקורבים ליטאיים שסיפרו כל אחד בתורו, איך התקרב, ולאילו התחדשות וחיות והתלהבות זכה בדרכו של רבינו, כשהם מיטיבים לתאר זאת, וכמובן שהיו הדברים נפלאים ומחיים.

אך אני, יושב עמהם ולבי בל עמי; אם כך הן פני הדברים, הכיצד דווקא אני לא זוכה לראות את האור הגדול, למה אני לא מרגיש כלום...? הדבר הכניס אותי עוד יותר לעצבות. ולא מצאתי את עצמי. הם מגיעים לרבינו ו'נפתח' להם. ואילו אצלי דווקא הכל 'נסגר'. ניסיתי לפשפש במעשיי, ולהביט על תוך עצמי להבין על מה ולמה אין לי שום הרגשה? כולם סביבי שואלים אותי: 'נו! איך האורות?!' ותמיהתי רק מתחזקת ומתחדדת בתוכי; האם אני כל כך רע, שאין לי זכות לדעת מרבינו...!?

הלכתי ליער שליד התשל"ך. התחלתי לבכות מכאב עצור, על הכל; על הבדידות, על זה שאני לא זוכה לראות את האור, זה שהכל מוזר ולא מובן. שעה ארוכה בכיתי לפני השי"ת ש'יסביר' לי במה אני שונה משאר האנשים!?

גם בציון בכיתי רבות על כך. איפה אני לעומת כל אלו הסובבים אותי. לאחר מכן מחיתי את דמעותיי והתחזקתי מעט.

מרתף מפחיד שהוביל להתבודדות

הטיסה שלנו בחזור הייתה במוצאי צום גדליה, השנה, שנת הקורונה, והייתה נדרשת בדיקת קורונה כדי לעלות על המטוס בדרך ארצה.

קמתי בבוקר ואני מבין שאני צריך לדאוג לבדיקות קורונה לבדי. לא הכרתי איש, וגם כסף לא היה לי יותר מדי. ניסיתי בכה וכה, ולא הצלחתי למצוא מקום להשיג את הבדיקות. נכנסתי ללחץ גדול. לא ידעתי מה יהיה, האם ניתקע פה באוקראינה. אבי וגם סבי לא היו זמינים ולא הצלחתי לתפוס אותם.

ואז אחד מחסידי ברסלב שהיה לידי, וראה את מאמציי, אמר לי שיש מקום שבו מקבלים את הבדיקות מיד.

היה זה מרתף אוקראיני מפחיד, אליו ירדנו במדרגות ישנות ומתעקלות, הרוסי שישב בחדר היה בגודל מפחיד ומהתקרה השתלשלו צבתות מה שהוסיף נופך לפחד והמורא. נבהלתי עד מעמקי הנפש מהסיטואציה אליה נקלעתי... ויחד עם הדמיונות שאולי יתפסו אותנו. הייתי בטראומה קשה.

קיבלנו את האישורים ונפרדתי מאחי במהירות, אני לא יודע מה היה כל כך קשה שם, אבל כנראה שזה היה אחרי כל

הצער והבדידות שסבלתי בשבוע האחרון, שקעתי בשיכרון לב, בלבול ועומס רגשות שאי אפשר להכילם, התיישבתי בפינה בציון והרגשתי אבוד לגמרי. חשתי שזרקו אותי מכל המדרגות. הרגשתי התרחקות גדולה מרבינו, לא ידעתי שההתרחקות היא כולה התקרבות.

במוצאי הצום, החלה לזרוח ישועתי, והתחלתי להרגיש יותר שמחה בלבי, עברתי את ה'טיפול שורש' הגדול, ואז התחלתי להתאושש.

חזרנו לארץ ישראל, ומייד לאחר ראש השנה התחלתי ללמוד יותר את ספרי רבינו. הייתה לי קביעות בשיחות הר"ן, שיחה אחת. התחלתי להיכנס להיכלו של רבינו יותר ויותר, להכיר את עצת ההתבודדות הנפלאה, והייתי יוצא להתבודד ליד הבית. למפרע דברים נוספים שהפריעו לי בעבודת השם, הסתדרו על הצד היותר טוב, ואין לדבר שום הסבר, אלא שכוחו וזכותו של הצדיק הוא שפועל אצל האדם. הרבי מכניס טעם טוב והתחדשות לכל דבר בעבודת השם.

בד בבד, התחלנו להגדיר את עצמנו כחסידי ברסלב, ולהתפלל בביהכ"ס ברסלב.

ההתקרבות היא מעשה שקורה בכל עת

עליתי לשיבת פונוביז'. ובשנה הראשונה נסעתי לאומן בשקט, פחדתי שיגלו את זה. נזהרתי שלא ישמעו את הרעש של גלגלי המזוודה, לקחתי את התפילין ופשוט ברחתי... רק לאחר הנסיעה אמרתי לאנשים שהייתי באומן, כי יש לנו קשר לברסלב, ואז, כשהייתי בטוח בעצמי, כולם קיבלו את זה בצורה מובנת מאליה.

בתחילת ישיבה גדולה מצאתי את עצמי בתוך הבלאגן החברתי בישיבה הענקית, מה שהיה אתגר לא פשוט עבורי ואז החיו אותי שני דברים. האחד, בזמן הלימוד של 'סדר מוסר', הייתי מחביא ספרי ברסלב בתוך כריכות אחרות וכדומה, והיה 'א-מחיה' ממש, עד שהייתי מחכה כל היום ללמוד אותם. בפרט ה'עלים לתרופה', שם סימנתי לעצמי שיחות מחזקות ביותר, הם נתנו לי 'זריקה' של שמחה.

הדבר הנוסף שהיה משוש חיי, היה ההתבודדות. מצאתי חורשה קטנה ליד הישיבה. והייתי יוצא מדי לילה בלילה לשוחח עם השי"ת כדבר איש אל רעהו. יצאתי מזה מחוזק ומחודש, בכל פעם מחדש. אמנם בתחילה היה לי 'יצר הרע של הלומדים', שזה ביטול תורה, אבל ב"ה זכיתי להתבודד למרות המניעות.

ב"ה כיום אני זוכה לחיות בצל חברים מקשיבים בבית המדרש 'אור הצדיק' בצפת, בצילו של רבינו הקדוש, להשתדל לקיים את העצות של הרבי, ולחיות חיים נצחיים של יהדות פשוטה.

ההתקרבות שלי אינה נפסקת כאן. וכמו שראיתי בכל שלבי ההתקרבות שאפשר להיות עוד ועוד מקורב, כל החיים נשארים 'מקורבים' וממשיכים להתקרב אליו. זה משהו שלא קרה פעם, אלא משהו שקורה בכל עת.

אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו.

החינוך הבנים

האם רבינו מורשה לתת 'ריטליז' לילדים? על הפרעת קשב וריכוז במבט אחר ועל טיפול תרופתי במשנת הנחל טובע

שרבינו הק' בא לשלול הוא היכן תהא 'עיקר השתדלותו' ו'שלא ירדוף אחר תחבולות רבות'. זוהי בעצם מצות הבטחון בה', לדעת ולהאמין שמה שיועיל פה באמת זה רק הקב"ה לבדו, ומכאן זה לפעול בעצמנו מנוחת הנפש ורוגע ביחס לכל ההשתדלות, שאף כשעושים אותם נדע שזה לא העיקר ולא נרדוף אחר זה בכל הכח והמח.

חשוב להדגיש שזו לא רק מדת חסידות ומעלה עליונה, אלא מיסודי האמונה, וכפי שרבינו הקדוש מדגיש כאן כמה פעמים שזה תלוי באמונה פשוטה, והוא מכנה את הרודף אחר ריבוי ההשתדלות 'מי שאין מאמין בקב"ה'.

ויותר מכך, מפורש בדבריו הק' במקום אחר (שם, ח"א סב"ו) שם משווה דבר זה לחטא העגל ח"ו, וכה הם דבריו הנוקבים: "ויש חושבים שצריך לעבוד את האמצעי, כמו שטעו בעגל, שרצו לעשות את העגל אמצעי בינם לבין השם יתברך, היינו, שמאמינים בה' יתברך אבל מאמינים גם כן באמצעי, ואומרים שצריך לסיבות, היינו שמאמינים למשל בסיבה של הרפואה, שהוא סמים, ועושים מהם עיקר, כאילו ח"ו בלי הסמים אין יכולת ביד ה' יתברך לרפא, ואין הדבר כן, כי הקב"ה סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות ואין צריך לשום סיבה, ועסקנו באלו הסיבות צריך להאמין בהשי"ת לבד ולא לעשות מהסיבות עיקר".

גם כאן, אנו רואים שחסרון האמונה החמור הוא כשעושים מהסיבות עיקר' וחושבים 'כאילו ח"ו בלי הסמים אין יכולת ביד ה' יתברך לרפא'. הדבר מתבטא כשלפעמים קשה להשיג את האמצעי הזה, מהם גודל המאמצים שמשקיעים כדי להשיג זאת ומהי גודל הסמיכה שסומכים על כך. אולם עצם המושג של השתדלות גשמית כשנעשית במנוחת הנפש וכשיועילים בבירור שהיא לא מועילה מאומה ללא גזירת ה' יתברך, אינה סותרת לאמונה ולתפילה, וכמו שבפרנסה יש מושג של השתדלות מועטת כי כך גזרה השגחתו יתברך ואין זה סותר לתפילה, אולם צריך להזהר שאכן תהא ההשתדלות מועטת בלבד [כמובא הרבה בלקוטי הלכות, ולדוגמא, בהל' חול המועד ד-ז' ובהל' רבית ה"ג ועוד], וכמובן גם שההשתדלות תהא במנוחת הנפש ולא ברדיפה ובסמיכה על ההשתדלות. כך גם ההשתדלות ברפואה.

בריחה מהמציאות - האמנם!?

ב. לגבי שאלתך האם תרופה זו היא בריחה מהמציאות ושמה לא עדיף היה לעמוד מול הבעיה ולהתמודד עמה עד הסוף.

שאלה: המחנך בכיתה בה לומד בני ממליץ לתת 'ריטליז' לילד מפני הפרעות בקשב וריכוז מהם הוא סובל.

אך בפועל קשה לי מאוד לחשוב על כך.

א. מפני שאני יודע תמיד שהעצה העיקרית היא תפילה וכל מגמתי לפעול על פי דרכו ועצותיו של רבינו הקדוש, וכאן מציעים לי לתת תרופות ולעשות השתדלות גשמית שכזו.

ב. נראה לי שתרופה זו היא בריחה מהמציאות, האם לא היה עדיף לעמוד מול הבעיה ולהתמודד עמה עד הסוף?! מהי ההתייחסות הנכונה והמבט הנכון על ענין זה.

תשובה:

נשתדל להתמקד בשאלתך בלבד, היות ולא נגעת בשאלה המהותית בנושא זה שכמובן אינני מוסמך להכריע בה: האם אכן תרופה זו רק מועילה או שמא יש סכורים שהיא מזיקה, ובעקבות כך, לפי דעת רבינו הק' ששלל את ההזדקקות לרופאים ורפואות, ובפרט במקום שדעותיהם חלוקות מן הקצה אל הקצה, כשזה סבור שהתרופה מזיקה ביותר ואילו מומחה אחר בטוח שזו הצלה הכרחית (ראה שיחות הר"ן נ') האם תרופה זו גם כן בכלל או שלא.

עושים מהסיבות - 'עיקר'

ועתה לשאלתך, א. רבינו הקדוש גילה שעיקר העצה לכל חסרון רוחני וגשמי, היא ה'תפילה'. זו העצה ועיקר ההשתדלות המועילה, וכמו שכתב בליקוטי מוהר"ן (ח"א יד-יא) על הפסוק 'טוב ה' לכל ורחמי על כל מעשיו' - "טוב ה' לכל" זה בחינת תפילה, שמאמין בה', שהקב"ה טוב לכל... לכל הדברים, כשמאמין כך, בוודאי יהיה עיקר השתדלותו בתר קב"ה, ולא ירדוף אחר תחבולות רבות, כי מי שאין מאמין בהקב"ה, צריך להשתדל אחר תחבולות רבות... אבל הקב"ה טוב לכל המכות לרפאותם והוא בנמצא תמיד".

אבל עם כל זה, כשנדקדק בדברי רבינו הקדוש נראה שלא שלל באופן גורף את ההשתדלות, ועל אף שמאמינים שה' הוא הטוב לכל ושמ' את עיקר כובד המשקל על התפילה, עדיין אין זה סותר לחובת ומצוות ההשתדלות הגשמית כשזה אכן אמור להועיל. עיקר הדבר

המאמץ מוגש בדרך שיחת חברים, והתחזקות מתוך איצרות הנחל טבע בלבד. אין לראות בכידע המוגש כיעוץ מקצועי.

ימי חייו איך להתגבר ולרכז מחשבתו, מה שבעצם יחבר אותו ללימוד התורה ולכל חלקי עבודת ה' עד זקנה ושיבה.

על ההורים לזכור היטב, שבנם יקרה הוא בנו של הקב"ה ועבורו נבראו כל העולמות, תורתו ותפלתו ועבודת ה' שלו יקרים וחשובים בלי שיעור אצל השי"ת, לא פחות מאלו של בעלי המח המסודר והמרוכז, אלא אף יותר פי כמה, כי 'לפום צערא אגרא', זכותם העצומה וגם חובתם של ההורים לדאוג שבנם יתחבר לתורה ותפילה ועבודת ה' לכל ימי חייו עד שגם כי יזקין לא יסור ממנה, הבן הזה הרי יגדל וייצא לרשות עצמו ואז הוא לא יטול תרופות, ובהכרח שיתחנך כבר מעתה איך לקבל נעימות ורצון וחשק לעבודת ה'.

זה אכן קשה יותר ודורש מאמץ גדול יותר מצד ההורים, למצוא את הדרך לגרות את מחו ורצונו של תלמיד שכזה בכל פעם, ויותר מכך, היאך לחנכו לרצות להתאמץ להקשיב וללמוד ולהתרכז, אבל זהו שכרם וקניינם הנצחי של ההורים כשהצליחו להנחיל זאת לבנם.

שמחה - מתכון לריכוז

הכח העיקרי שגורם לרצות לרכז את המח הוא ה'שמחה'. כשאחד שמח בדבר מה, הוא רוצה להחיות את אותו הדבר, מוחו מחובר לדבר זה והמחשבה סובבת ומתבוננת סביב אותו דבר, ניקח לדוגמא את עבודת התפילה, גם לכל אחד מאתנו קשה להתרכז בתפילה, אבל כשמחכים בדבורי התפילה אזי מתחברים אליהם יותר בקלות. רבינו הקדוש כבר לימד אותנו (שיחות הר"ן, ע"ה) "ויטה אזנו מה שהוא אומר ויצמצם את מחשבתו מאד שלא תתפזר מחשבתו לחוץ רק שתהיה כל מחשבתו בתוך דבורי התפלה". ובהמשך הדברים הוא מוסיף: "ויזהר מאד להתפלל בשמחה ולהרגיל עצמו שתהיה התפילה בנגון של שמחה", השמחה פותחת את הלב וגורמת שיוכל לכוון בתפלתו.

השמחה משחררת את המח שיוכל לחשוב את מה שהוא צריך לחשוב, רבותינו הראשונים כבר אמרו ש"מן הידוע כי ברבות השמחה יתחזק הכח השכלי שיש בנפש ויהיה יותר מוכן להשיג המושכלות" (רבינו בחי, בראשית א-כא; וראה ספר המדות ערך 'שמחה' אות ג), וש"היגון סותם מקום הנפש" (כל בו - סי' עה), זוהי הסגולה העיקרית לפתיחת המח והלב, וכפי שהורה לנו רבינו הקדוש (בלקוטי מוהר"ן, ח"ב י'): "דע, שעל ידי מרה שחורה אי אפשר להנהיג המח כרצונו ועל כן קשה לו ליישב דעתו, רק על ידי השמחה יוכל להנהיג המח כרצונו ויוכל ליישב דעתו, כי שמחה הוא עולם החירות, ועל כן כשמקשר שמחה אל המח, אזי מחו ודעתו בן חורין ואינו בבחינת גלות, ואזי יוכל להנהיג את מחו כרצונו וליישב דעתו".

אז נכון שאין לברוח מן המציאות ויש לעמוד מול הבעיה ולהתמודד עמה עד הסוף, אבל זה לא קשור בהכרח למה שבית החינוך דורש עתה, וזה גם לא קשור אם בסופו של דבר הוכרחו לתת תרופה זו או לא, יהיה איך שיהיה עלינו לדאוג לתלמיד שכזה שירכוש מנות כפולות ומכופלות של שמחה ויָקַר לתורתו ועבודתו, אם לכל אחד מספיקה מדת שמחה מסוימת כדי שיתגבר לפתוח מחו, הרי לתלמיד שכזה

ננסה לנחש מהי כוונתן שזו 'בריחה' ולמה אתה קורא 'ההתמודדות עם הבעיה עד הסוף'. בדרך כלל, מייצעים המחנכים ליטול תרופה זו לתלמידים בעלי קשיים בקשב וריכוז ובפרט לאלו שמפריעים למהלך התקין של הלימוד בכיתה רבת תלמידים, דבר שגורם סבל רב לכל סובביהם ומחנכיהם, וב'אור חוזר' גם להם עצמם. התרופה גורמת לתלמיד שאפיו הסוער ינוח לעת עתה מזעפו ומחו התוסס ישקוט מעט לפי שעה דבר שיביא מנוחה נכונה לכל. אולם, דבר זה עדיין לא פתר את הבעיה ביסודה, סוף סוף רק הרדימו את סערת נפשו לזמן מה אך לא טיפלו בעצם בחסרונם שאין ביכולתו ללמוד ברציפות ואין בכחו להתרכז לשמוע ולהבין.

נתעמק מעט אפוא בשורש הדברים. כל הורה לילד שכזה, יודע, שישנם מספיק דברים שגורמים לילדים הסוערים והבלתי קשובים להיהפך לפתע למיושבים ומרוכזים, בדרך כלל, זה קורה כשמגיעים לדברים המושכים לבם והגורמים להם הנאה מרובה.

לאמתו של דבר זהו גורם ההקשבה גם לכל אחד אחר, כאשר הוא מגיע לדברים שאינם מעניינים אותו ואשר אינם מגרים את מוחו כל הצורך, הרי מחשבתו מוטטת ופורחת לדברים אחרים. קשה לצפות מאחד שאומר 'קינות' ולבו בל עמו או מי שאומר במהירות 'תיקון ליל שבועות' שיהא מרוכז בפירוש המילות מהחל ועד כלה.

ההבדל היחיד בין 'סתם אדם' לזה שמוגדר כסובל מקשיים בקשב וריכוז, שהאדם מן השורה יכול להתגבר יותר בעת לימוד ושמיעה, שעל אף שהדבר מעניין אותו במעט הוא מסוגל לעורר התעניינות מן הצד משום סיבה שהיא [כמו, הרצון להצליח ולדעת וכדומה] ולהתאמץ להקשיב, ולעומת זאת, מי שסובל מפיזור הנפש צריך גירוי מיוחד ועצום יותר כדי לרצות להקשיב ולהתרכז. כך, שעצם הכח להקשבה נמצא בכל אחד וכמו כן התנאי להקשבה שהוא ההתעניינות והגירוי קיים אצל כל אחד.

בתי החינוך הם 'בית חרושת ענק'

כמובן, שקשה לתבוע מבית חינוך (מוסד חינוכי) שיעשה הכל כדי לגרות בכל פעם את מוחו של תלמיד שכזה, המחנך שעוסק בבת אחת עם עשרים או שלושים תלמידים אינו יכול להתפנות לעסוק רק עם תלמיד זה ולנסות לגרות את מחו ולעורר בו ענין, ובינתיים נופל התלמיד לשעמום המביא אותו לידי מעשים המפריעים את מהלך השיעור או החזרה. לא ניתן לצפות ממחנך שייתן כל לבו ונפשו ליחיד בתי החינוך כיום הם כעין בית חרושת ענק שקשה לתת בו את הדעת ליחיד ולצרכיו ובפרט כשזה עולה על חשבון האחרים. זה מה שמלמד זכות על המחנכים מדוע הם בוחרים בדרך הקלה יותר של מתן תרופה שאולי תרגיע את הרוחות ותביא שלווה לכל הסובבים ואולי גם תועיל לתלמיד עצמו שיוכל לשבת וללמוד.

אבל, אפילו אם ההורים מסכימים למתן התרופה בליט ברירה אחרת וכדי שבנם יוכל להמשיך במסגרת החינוכית, צריכים הם שידעו ויכירו בשליחות העצומה שהוטלה עליהם מן השמים, לייסד בו את הכח לכל

מגוון טיסות סדירות
בתאריכים המבוקשים!

בחר טיסה הלוך

מחיר ש *	מחיר \$	חברת תעופה	שעת המראה	יעד	תאריך
987	329	Wizz	10:10	בודפשט	יום שלישי כ"ו אלול 08/09
	אזל!	FLYONE	19:30	קייסינג	
1107	369	Wizz	20:55	בודפשט	
1497	499	FLYONE	22:30	בוקרשט	
1137	379	Wizz	11:05	קרקוב	יום רביעי כ"ז אלול 09/09
2097	699	FLYONE	21:50	קייסינג	יום חמישי כ"ח אלול 10/09

7 | בחר טיסה חזור

תאריך	מוצא	שעת המראה	חברת תעופה	מחיר \$	מחיר ש *
יום שני ג' תשרי 15/09	קשינב	20:10	FLYONE	אזל!	
יום שלישי ד' תשרי 15/09	קרקוב	05:50	Wizz	459	1347
	בוקרשט	13:10	Wizz	429	1287
	בוקרשט	18:40	FLYONE	599	1797
	בוקרשט	22:30	Aravia	499	1497

מלך וחזור מבוקרשט | רביעי בוקר - שלישי אחה"צ | וויז | \$ 799 / 2397 ש

כל היסטוריון בוללוד מודרך ותיק בן | הורשעה כמפס לא-שור ודקדקן המלא, לול חקן חלקי וכן |
שולמ דבורים, תעלום כ"ח תחשב | ער המרה קבוי - ולי העשר אכיל | הורשעה בתשלום |
ולמ ובתחילת דורו | **כ"ח אולד** | 405 | **שעש** | ער רחא 705 | לרזן ללמתי |
תאפשר | **שעש טססה** | ער אב 505 | ללון | תפרש מחירים - לפי מחירי המעורר | **ביטול ססה** |
לל (ססה) | ער חקן תורבן | למתי | ור תאפשר כל | בקשה | לפי טסה | ער חקן |
תאפשר | ער חקן מכל | **כ"ח אולד** | **ער טססה** | **באשר לל ריבית** | **טססה** |

ניתן להרשם במערכת ההזמנות!

דרושים כמויות גדולות פי כמה, ועלינו להשתדל כהורים לסייע בעדם לקניין שמחה זו, ע"י שנביע ונעזור שמחה עצומה על כל נקודה שזכו לה, לא להיגרר אחר הסביבה שמבזה או משפילה אותם בגלל הישגיהם הקלושים ביחס לסובביהם, אלא לדעת את האמת שכל נקודה טובה שלהם יקרה מכל מחמדי תבל וכל מילה של תורה ותפילה שלהם בונים בנינים נפלאים ועצומים.

להגדיל את ה'עסק' ואת ההתלהבות

עלינו להגדיל את ה'עסק' ואת ההתלהבות על כל מאמץ שעשו ולהביע זאת בדבור ובמעשה ובכל דרך אפשרית בכל לב ונפש, להכניס בלבם פנימה את יקרת פעולותיהם שתיביא להם שמחת הנפש בעמלם הקשה בתורה ועבודה. ובל נשכח, שהרחוב קורץ כיום בגירויים עזים שהרבה יותר קל להשיגם מאשר את נועם התורה, הסכנה נוראה, ועלינו לבנות את החומה שתציל אותם לחיי נצח, חומת השמחה שהיא 'עיקר ההתחזקות' והכח לעמוד מול כל פיתוי כמו שרבינו הקדוש מרחיב רבות, והיא גם כאמור הפותחת את המצח והלב לקנין כל קודש.

הבה נאזור חיל ולא נשתמט מן המערכה העיקרית העומדת לפנינו, לא באנו לעולם רק כדי שילדינו יעברו בשלום את לימודיהם בבית החינוך שלהם, שליחותנו לא מסתכמת בכך ש'יצלחו' את ימי הילדות והבחרות בלי תקריות קשות עם מחנכיהם, תפקידנו עמוק ורחב רם ונישא, להכניס בהם חיות אמיתית וקנין נפש שיאהבו ויעריכו וייקרו את תורתם ותפלתם ושישמחו בהם בעומק הלב, וזה גם מה שיגרום להם גם בפועל שיוכלו ללמוד ולהתרכז עד זקנה ושיבה.

נדבק בדרכו של הצדיק המדמה עצמו לאמא מסורה המחיה את תינוקה, וכלשונו של רבי נתן (לקוטי הלכות הודאה ו-נח) על המילדות העבריות שהחיו את ילדי ישראל במצרים: "המילדות, שהן בחינת צדיקי אמת, עושים בהפך, שלא די שאינם משליכים את האדם בדבריהם כרצון הסטרא אחרא ח"ו, אף גם 'ותחיינן את הילדים', שהם מחיים את הילדים - שהם תלמידיהם הנלוים אליהם - בדבריהם האמתיים ומשיבים את נפשם בשבעה משיבי טעם ומשמחים אותם בכוחם ובדרכי עצותיהם העמוקות. ועל כן נקראו המילדות 'שפרה ופועה', שפרה על שם שמשפרת את הוולד, ופועה על שם שפועה לוולד כמו שאמרו חז"ל, כי כן נוהגים הצדיקים אמתיים עם נפשות ישראל הנלוים אליהם, שמשפרים אותם ומיפים אותם בכל מיני עצות להחיותם ולחזקם בכל נקודה ונקודה טובה שמוצאים בהם, וכן פועים אליהם כמו לילד ממש, ששורקים ופועים להם, לכל יניחו להפיל עצמם בשום אופן".

אסאך נחת.

03.313.148.1

b.k-tours.com | abcw148@gmail.com

מופעל של הפצה

הצצה קצרה על פעולותיה של הפצת הספרים 'ברסלבר'. האגודה שזכתה להפיץ כמות עצומה של ספרים. בד בבד עם דרכי הפצה מקוריים ביותר בכל חלקי ארץ הקודש.

ממלאי הספרים הקיים, חמש עשרה ספרים בכל חודש. אפשר לקחת
10 ספרים בכריכה רכה, ועוד 5 ספרים בכריכה קשה.

ישנם רבים וטובים החפצים להפיץ ולחלק את ספרי רבינו, אך אין
ידם משגת לקנות ספרים במחיר מלא ולהפיץ אותם. הפצת 'ברסלבר'
מגשימה את משאלתם.

אנו רואים אותם ממלאים שקיות ספרים לחלוקה. בחודש הבא הם
באים שוב, כך גם בחודש שאחריו. כל זאת בכדי לזכות עוד יהודי
ללמוד בספרים, ולהתקרב על ידם להשם יתברך.

רשימה ארוכה

רשימת היהודים שהגיעו לידם ספרי ברסלבר דרך המוקד, היא מגוונת
ביותר ובלתי ניתנת להשגה. יהודים מכל קצוות הקשת, שנפשם
חשקה לטעום מתורת רבינו הקדוש - ללחלח מעט את נפשם העייפה,
ולהכניס אור וחיות ביהדותם.

ברשימת הבחורים שלקחו את הספרים, נגלה מאות רבות של בחורים
מטובי הישיבות שבקשו מעט צרי להשיב את נפשם. אפילו משיבות
שלא הייתם מעלים בדעתכם כי קיים שם ביקוש לספרי רבינו, גם משם
הגיעו כמה וכמה בחורים וביקשו ספר או שנים.

העובדה כי מדובר בספרי כיס, מסייעת להם רבות. כך הם יכולים
להצניע את הספרים ולהגות בהם בזמן המתאים להם. יש כבר בחורים
שאינם שומרים את האור רק לעצמם, אלא רוצים לזכות יהודים
נוספים. בחורים אלו נוטלים עוד כמה ספרים, אותם הם מפזרים
בשקט ובחכמה במקומות שונים.

לפני תקופה התקשר יהודי שהתרגש מאוד מחלוקת הספרים, ובישר
לנו כי הוא מעוניין להדפיס על גבי שקיות איכותיות את הלוגו של
'ברסלבר'.

היהודי בעל לב החם שאיננו מכירים אותו כלל, שלח אלינו לאחרונה
למעלה מעשרים אלף שקיות קשיחות. שקיות אלו מוסיפות נופך
לפעילות ההפצה, ומסייעות לכל מי שלוקח את הספרים.

הפצה ייחודית

מלבד החלוקה ההמונית, יש לנו מערך הפצה מיוחד על גבי סטנדים
בכל רחבי הארץ. סטנדים אלו ממוקמים במאות נקודות שונות מצפון

זכה דורנו. רשימת ההוצאות לאור והמכונים להדפסת ספרי ברסלבר,
ארוכה היא עד מאוד. אך היכן ניתן להשיג ספרי ברסלבר בחינם ממש?
הכתובת ידועה ומפורסמת. ספרי רבינו בהוצאת 'ברסלבר' מחולקים
חינם אין כסף לכל דורש ומבקש!

חלוקה בחינם, משמע כמויות אדירות של ספרים חינם אין כסף. ובכן,
לא טעיתם.

מאז הוקמה עמותת 'ברסלבר', חולקו על ידה למעלה מ-1,000,000
ספרים. ובמילים: יותר ממיליון ספרים חולקו ללא כל תמורה!

איך כל זה מתבצע? היכן מתקיימת חלוקת הספרים? ישבנו לשיחה
מרתקת עם הר"ר דוד חיים אברג'ל. מי שמקדיש את כל חייו לציווי
של מוהרנ"ת: 'רק כל עסקכם יהיה להדפיס את הספרים'.

ספרי רבינו בכל פינה

הספרים שבהוצאת 'ברסלבר' שהתקבלו באהבה רבה בקרב רבבות,
הינם ספרי כיס בהדפסה מאירת עיניים. במהלך השנים הדפסנו את כל
ספרי רבינו הקיימים מכבר, וכן ליקוטים שונים שליקטו אנשי שלומנו
במהלך הדורות, כמו קונטרס 'קיום התורה' ועוד.

המטרה העומדת לנגד עינינו - שספרי רבינו הקדוש יגיעו לכל פינה,
ולכל אחד ואחד. מסיבה זו הלכנו על המהלך הנוכחי, בו אנו מחלקים
את הספרים בחינם לגמרי, ואף ללא דמי עלות מינימליים.

החלוקה מתבצעת בפועל, בבית הכנסת 'החזיקו עצמכם יחד' ברחוב
יוסף בן מתתיהו שבשכונת 'מקור ברוך' בירושלים. מאות ואלפים
מרחבי העיר כבר שמעו על המתרחש במוקד, ובאים בהמוניהם למלא
את אסמיהם להרוות את נפשם.

פרטים על החלוקה

שעות החלוקה בימי ראשון עד חמישי, הינן בין השעות 10 בבוקר
ועד השעה 6 בערב. ניתן לשמוע את פרטי החלוקה בקו הטלפון של
'ברסלבר'.

סדר החלוקה מתבצעת בצורה כזאת: כל אחד מתבקש למלא את
פרטיו בטופס שבמכשיר 'נדרים פלוס'. לאחר הרישום ניתן לקחת

ועד הדרום.

הסטנדים מונחים במקומות ציבוריים כמו אולמות, מסעדות ועוד. בכוונה תחילה השקענו בנראות החיצונית, והזמנו סטנדים דקורטיביים. המטרה הייתה שאלו ישתלבו במראה הכללי של החנות או העסק, ובעלי העסק יראו לנכון להשאיר את מכירת הספרים במקום.

אנו מקבלים לפעמים גם פניות מצד בעלי עסק, המבקשים לקבל לידיהם סטנד של הפצת ספרים. כמו מאפיית 'מאפה נאמן' לדוגמא, שבעלי הזמין סטנד של ספרים.

סביב מבנה בית כנסת 'החזיקו עצמכם יחד' יש לנו כמה מחסנים של ספרים. וכן מחסן נוסף של סטנדים, להגדלת פעילות ההפצה מדן ועד באר שבע.

ישנו יהודי יקר בירושלים, האחראי על כמה וכמה פינות הפצה ברחבי העיר. הוא מניח בקופסאות פלסטיק ספרי רבינו, עליהם תלוי שלט כי ניתן לקחת ספר בחינם. גם כאן, אספקת הספרים לפעילות זו, היא כמובן מספרי 'ברסלבר'.

ניסי ההדפסה

כדי לעמוד בקצב הפצת הספרים, אנו מדפיסים מידי תקופה כמה ספרים מספרי רבינו באלפי עותקים. נכון לעכשיו, יש לנו בדפוס מאה עשרים אלף ספרים קטנים! תוך שבועיים אמורים להגיע כשבעים אלף ספרים, והיתר אמורים להתקבל בחודש הקרוב.

עסק הדפסת הספרים רצוף בניסים. לא פעם ולא פעמיים, ביום בו היינו אמורים לקבל את הספרים ולהעביר את הכסף, לא היה לנו עם מה לגשת לדפוס. בניסי ניסים הגיע כסף מפה ומשם, וזכינו להוציא את הספרים ממכש הדפוס.

פעם אחת ישבתי עם מנהל הדפוס, יהודי שטרם זכה עדיין לשמור תורה ומצוות. סיפרתי לו מה אנו עושים עם הספרים, ואמרתי לו כמה אמרות מרבינו הקדוש. אותו יהודי התרגש כל כך, עד שנתן לנו סכום של למעלה מארבעים אלף ש"ח. מדובר כמעט על כל הסכום אותו הוא מרוויח מהדפסת הספרים.

צדקה יקרה מכל

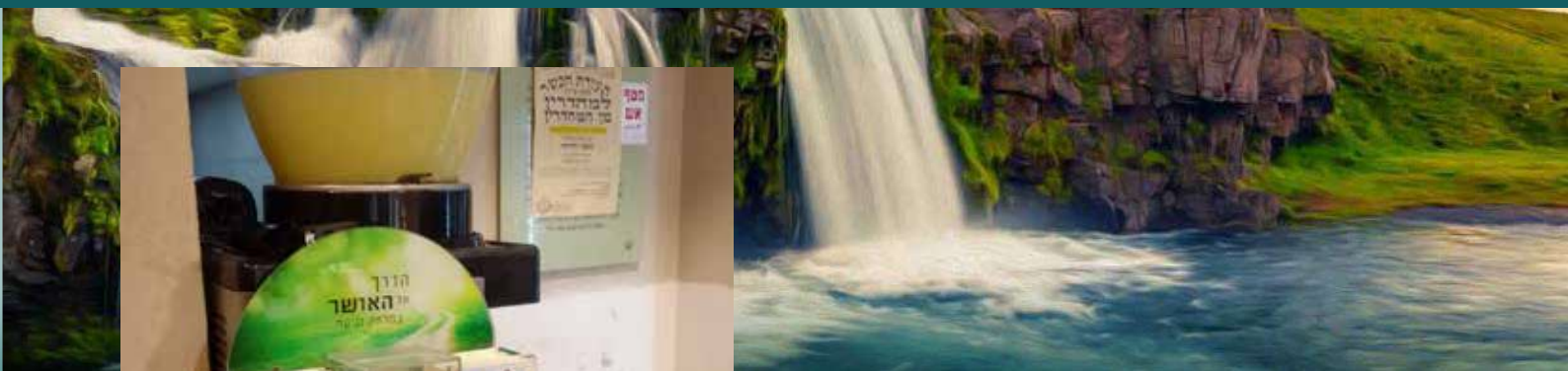
מלבד התרומות הגדולות אנו מתקיימים מיהודים פשוטים שמאמינים וחזקים בעסק 'השקאת האילנות'. אלו נותנים לנו סכומים בכל עת מצוא, ומכאן העסק מתגלגל הלאה, להדפיס ספר ועוד ספר.

יש יהודי יקר המתפלל בבית כנסת 'החזיקו' שהיו לו קשיים בפרנסה. באותה תקופה הוא למד תורה ד' בחלק שני. שם אומר רבינו הקדוש, כי על ידי צדקה זוכים להתגשמות הנבואה 'ועמדו זרים ורעו צאנכם', מבלי צורך לעשות כלל שום עסק ומלאכה.

על איזה צדקה מדובר? ר' נתן אומר על תורה זו, שהצדקה להדפסת ספרים המכניסים קיום התורה בישראל יקר מן הכל.

אותו יהודי התחיל לתרום ל'ברסלבר' בקביעות, ומאז הוא החל לראות ברכה על טבעית בעסקיו.

לא חבל על הכסף!?

יש הטוענים וטוענים: לשם מה צריך להתאמץ ולהדפיס ספרים חדשים? כל כך הרבה ספרים כבר הודפסו והופצו, מכל ספר הוציאו כמה מהדורות, למה צריך את כל זה?!

דעו לכם - כי טרם נגענו והתקרבתנו לענות על הביקוש הגדול הקיים כיום. צריך להדפיס עוד אלפי אלפי ספרים, שלא תהיה פינה בארץ שלא יהיה שם ספרי רבינו.

ככל שמגוון הספרים הגדול יותר, בגדלים שונים ומהדורות נוספות, כך ניתן להגיע ולזכות עוד יהודי. נשמה יהודית נוספת תזכה להכיר את בוראה בזכות הספרים.

רמז משמים

לפני תקופה ישבתי בבית הכנסת בשעות הצהריים. היה זה מיד אחרי שהדפסנו 'ליקוטי מוהר"ן' על דף קרם דק במיוחד. הייחודיות של מהדורה זו, שכל הספר כולו נכנס בכרך אחד.

אחד מאנ"ש שראה אותי אמר לי: מילא להדפיס ספרים פחות מוכרים. אבל ליקוטי מוהר"ן? יש כבר עשרות מהדורות. בשביל מה היית צריך להדפיס את זה?

עודי מדבר עמו, והנה משמים נכנס יהודי רחוק מיהדות לבית הכנסת ושאל: מי כאן האחראי? איך אני משיג ליקוטי מוהר"ן? היה זה ממש רמז שמיימי כי מעשינו רצויים. לא לנוח ולא לשקוט, אלא להדפיס ולהפיץ ספרים לרוב.

הבחור מזכרון יעקב

הייתי עד למקרה נוסף, בו ראיתי את הכח של ספרי רבינו הקדוש. ממקרה זה נוכחתי לדעת, כי אי אפשר לשער מה יהיו התוצאות של הדפסת הספרים.

היה זה לפני כשנה, בשעה בה שהיתי בבית הכנסת. נכנס בחור שניכר ש'עבר עליו' הרבה וסיפר: באתי במיוחד מזכרון יעקב לירושלים. איפה אני יכול להשיג את ה'ליקוטי תפילות' שבהוצאת 'ברסלבר'?

באותו זמן כבר חילקנו את כל הליקוטי תפילות שברשותנו. אמרתי לו: לנו כבר אין במלאי. אם חשוב לך דוקא המהדורה שלנו, אוכל להפנות אותך לחנות ספרים, המוכרת את הספרים שלנו.

הבחור הודה לי ויצא מהמקום.

בשעת לילה חזרתי לביתי, והנה אני רואה במכשיר הטלפון שלי כמה וכמה שיחות שלא נענו. חזרתי למספר הטלפון שחיפש אותי, ומעבר לקו ענה לי אותו בחור מזכרון יעקב.

מה קרה? הצלחת להשיג את ה'ליקוטי תפילות'? שאלתי אותו.

אל תשאל מה קרה לי. הגעתי לחנות, והמוכר אמר לי שנשאר לו ליקוטי תפילות אחרון מהמהדורה הזאת. הודיתי לקב"ה ששמר לי את

הספר האחרון. שילמתי למוכר ויצאתי מהחנות.

משם הלכתי להתפלל מנחה בבית הכנסת 'זהרי חמה'. תליתי את השקית עם ה'ליקוטי תפילות' על המתלים, ונכנסתי להתפלל. אחרי התפילה פניתי לעבר המתלים, והנה שוד ושבר - השקית איננה.

אולי נשאר לך בכל זאת ליקוטי תפילות בשבילי? סיים הבחור בשאלה.

האמת, מכל מהדורה שאנו מדפיסים, אני משאיר אצלי בבית כמה עותקים. כשנוכחתי לראות עד כמה ה'ליקוטי תפילות' חשוב לאותו בחור, אמרתי לו: אתה מוזמן לבוא אלי הביתה. אתן לך ליקוטי תפילות מהספרייה שלי.

תוך זמן קצר הבחור הופיע, ושמח לקבל לידי את הליקוטי תפילות פלוס 20 ספרים נוספים.

הבחור חסך לי את השאלה ואמר מעצמו: אתה בודאי מתפלא למה אני כל כך טורח להשיג דוקא את המהדורה שלכם. הרי יש בלי סוף ליקוטי תפילות אחרים!

דע לך, אני כבר למעלה משנה בלי ישיבה. עבר עלי הרבה קשיים ומשברים. מה שמחזיק אותי ונותן לי לכסוף להשי"ת, הוא הליקוטי תפילות!

לפני כמה ימים השאלתי את הליקוטי תפילות לחבר, והוא איבד לי אותו. ניסיתי לומר את התפילות מתוך ליקוטי תפילות אחרים, אבל כבר התרגלתי דווקא למהדורה שלכם.

לכן טרחתי לנסוע עד אליך. הייתי מוכרח להשיג את הליקוטי תפילות כמו אויר לנשימה!

כעת עומד על הפרק הדפסת סט ספרי ברסלב. מדובר על הדפסה מיוחדת של כל הספרים, אותם נמכור בפחות משלש מאות ש"ח.

אשרינו שאנו זוכים ליטול חלק, ולתת מזון רוחני לכל כך הרבה יהודים. הביקוש הבלתי ייאמן לספרי רבינו אינו מאפשר אחרת!